

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

UTALÁSOK, KÉPEK, SZIMBÓLUMOK: HOGYAN TANULMÁNYOZZUK A BIBLIAI PRÓFÉCIÁT?

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2025. április, május, június

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2025 – Viață și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra: Czinkota Judit Orsolya
Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN G.

Utalások, képek, szimbólumok: Hogyan tanulmányozzuk a bibliai próféciát? / Idézetek a Bibliatanulmányokhoz / 2025. április, május, június / Szemelvények a Prófétaság Lelke írásából a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White

Fordította: Bartha Sándor
Pantelimon, Viață și Sănătate, 2025
ISBN 978-606-087-660-1

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Próféciamagyarázati elvek	5
2. Mózes első könyvének alapvetése	13
3. Hasonlatok a házasság köréből	21
4. Nemzetek, 1. rész	29
5. Nemzetek, 2. rész	37
6. Mi az áldozat jelentősége?	45
7. A prófécia alapjai	53
8. A Zsoltárok, 1. rész	61
9. A Zsoltárok, 2. rész	69
10. Akik számára eljött a vég	77
11. Ruth és Eszter	85
12. Előjelek	93
13. A végidő képei	101

1.

PRÓFÉCIAMAGYARÁZATI ELVEK

Március 29., szombat délután

A Krisztus második eljövételéről szóló tanítás elfogadói ráébredtek arra, hogy meg kell térniük, és meg kell alázkodniuk Isten előtt. Sokan, akik hosszú ideig ingadoztak Krisztus és a világ között, ekkor már úgy érezték, hogy ideje állást foglalniuk... A megtértek mind a testvéreiket, mind a bűnösöket kérve kérték, hogy készüljenek az ítélet napjára. [...]

Miért nem ismerik olyan sokan a Szentírás e fontos részét? Miért idegenkednek attól, hogy tanításait megvizsgálják? Azért, mert a sötétség fejedelme tervszerűen igyekszik elrejteni az emberek elől, ami leleplezi csalásait. Krisztus, a kinyilatkoztató, előre látva a Jelenések könyvének kutatása elleni harcot, áldást mondott mindazokra, akik olvassák, hallgatják és megtartják a „prófétálás beszédét”. – *A nagy küzdelem*, 340, 342. o.

Tanítóink a múltban kijelentették, hogy Dániel és a Jelenések könyve bepecsételt irat, tehát az emberek nem foglalkoztak vele. A misztikus fátylat, mely visszatartotta az embereket attól, hogy fellebbentsék, Isten keze távolította el Igéjének e részeiről. A könyv címe: „Jelenések” éppen azt jelenti, hogy az Úr igen fontos dolgokat nyilatkoztatott ki. Ennek a könyvnek az igazságai hozzánk szólnak, akik az utolsó napokban élünk. Mi szent dolgok szent helyén állunk. A fátylat elvonta róluk a mennyei kéz. Ne maradjunk tehát távol, kívül. Lépünk be, ám ne gondatlanul, szentségtelen tiszteletlen gondolatokkal, ne indulatosan, hanem tiszteletteljesen, Isten félelmében. Közeledik az az idő, amikor a Jelenések könyvének próféciai beteljesednek. – *Bizonyágtételek a lelkeseknek*, 113. o.

Isten szólt, és az ő szava megbízható. Hitünket az „Így szól az Úr” kijelentésre kell alapoznunk. Isten azt akarja, hogy tanulmányozzuk

a körülöttünk zajló eseményeket, és vessük össze mindazzal, amit Igéjében tanított, mivel meg kell értenünk, hogy az utolsó időben élünk. Szükségünk van a Bibliára, és tudnunk kell, hogy mi van megírva. A próféciák szorgos kutatója a tiszta igazságot kapja jutalmul, hiszen Jézus megmondta: „A te Igéd igazság.” – *Signs of the Times*, 1894. október 1.

Március 30., vasárnap

Isten Igéje, csakúgy, mint szerzőjének jelleme, olyan titkokat rejt, amelyeket véges értelemmel bíró teremtmények sosem érthetnek meg teljes mértékig. Isten azonban elegendő bizonyítékkal szolgált a Szentírásban annak ihletettségre vonatkozóan. Az ő léte, jelleme, szavának megbízhatósága olyan bizonyágtételen alapul, ami igazán bőséges bizonyíték. Igaz, a kétely lehetőségét sem iktatta ki, hiszen a hitnek bizonyítékon kell nyugodnia, nem pedig szemléltetésen. Tehát aki kételkedni akar, talál rá alkalmat, ám aki szívből vágyik az igazság megismerésére, elegendő alapot talál a hitének. [...]

A Biblia olyan egyszerűen, mégis az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz igazodva tárja fel az igazságot, hogy ez lenyűgözi a legmagasabban képzett embereket is, ugyanakkor a szerény, iskolázatlan személyek előtt is világossá teszi az élet útját. „...Aki ez úton jár, még a bolond se téved el.” (Ésa 35:8) Egy gyermek sem tévesztheti el az ösvényt, minden remegő szívű, kereső vándor biztosan járhat a tiszta, szent fényben... Minél többet kutatjuk a Bibliát, annál mélyebb lesz a meggyőződésünk, hogy az az élő Isten szava, és az emberi logika meghajol a mennyei kinyilatkoztatás fensége előtt. – *Nevelés*, 169–170. o.

A Szentlelket segítségül kaptuk az Ige tanulmányozásához. Jézus megígérte: „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” Akiket a Szentlélek készít fel, képesek lesznek másoknak is tisztán bemutatni az Igét. És ha az Ige tanulmányozásakor buzgón és engedelmes szívvel imádkoznak a Lélek vezetéséért, és azért, hogy a szívüket megszentelje az igazság, akkor Krisztus minden ígérete teljesedni fog. A Bibliának ilyen tanulmányozása kiegyensúlyozott elmét eredményez, ugyanakkor az ember testi, értelmi és erkölcsi erőinek harmonikus fejlődését eredményezi. Nem

lesz fennakadás lelki téren. Megértési képessége felgyorsul, megérzései felébrednek, lelkiismerete érzékennyé válik, érzelmei megtisztulnak, az őt körülengő légkör megjavul, és új erőt nyer, hogy ellenállhasson a kísértésnek. És így mindannyian – tanárok és tanulók egyaránt – tevékenyebben és lelkesebben veszik ki a részüket Isten munkájából. – *Special Testimonies on Education*, 26. o.

A Szentlélek és az Ige tökéletes összhangban áll egymással. A Szentírást a Szentlélek ihlette és vezeti mindörökké. [...]

Ha az elmét a Szentlélek vezeti a Szentírás tanulmányozása közben, meglátja annak szerzőjét, és Őt tekintve egyre több világosságot nyer. Ezáltal a tökéletességre törekvő elme egyre magasabb szintű ismeretre tesz szert. – *That I May Know Him*, 195. o.

Március 31., hétfő

A valdensesk nemcsak azt tanulták meg a Szentírásból, hogy miként bánt Isten az emberekkel a múltban, és mit nyilatkoztatott ki a jelen felelősségeiről és feladatairól, hanem felismerték a jövő veszélyeit és örömeit is. Hitték, hogy nemsokára lezárul a föld történelme, és miközben könyvek között imádkozva tanulmányozták a Bibliát, még mélyebben átértették drága kijelentéseit és kötelességüket, hogy másoknak is el kell mondaniuk a megmentő igazságot. A megváltás terve világosan tárult eléjük a Biblia szent lapjairól, és mert hittek Jézusban, szívükben öröm, reménység és béke lakott. Amikor a fény bevilágított az értelmükbe, és boldoggá tette a szívüket, szerették volna sugarait azokra is hinteni, akik a pápai tévelygés sötétségében élnek. – *A nagy küzdelem*, 72. o.

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében él nemzedékről nemzedékre, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak, jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határtalan óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll le nem képes írni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes istenadta erődöt és képességedet abbéli igyekezetedben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de még mindig megmarad azután a végtelenség. Mégsem értheted meg az Úr szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát

a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Jézus Krisztus életéről és a megváltás tervéről, egyre inkább feltárulnak előttünk ezek a hatalmas témák. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 740. o.

A tanítványok ama napok alatt, amelyeken Jézus közöttük tartózkodott, sok új tapasztalatot szereztek. Amikor szeretett Mesterük a történeteket az Írás fényénél megmagyarázta nekik, hitük teljesen megszilárdult benne. Megérttek arra, hogy elmondhassák: „Tudom, kinek hittem.” (2Tim 1:12) Kezdték felismerni munkájuk lényegét, horderejét és kiterjedését. Megértették, hogy mi a feladatuk: hirdetni a világnak a rájuk bízott igazságokat. Bizonyítaniuk kell a világ előtt Krisztus életének eseményeit, halálát és feltámadását, az ezekre vonatkozó jövődöléseket, a megváltási terv csodáit és Jézus bűnbocsátó hatalmát. A béke és üdvösség evangéliumát kell hirdetniük bűnbánat és Krisztus ereje által. – *Az apostolok története*, 27. o.

Április 1., kedd

A Dániel által feljegyzett próféciaák most a világtörténelem alkonyán különös figyelmet igényelnek tőlünk, mivel a mi korunkról szólnak. Kapcsoljuk össze velük az utolsó újtestamentumi könyv tanításait! Sátán sok emberrel elhiteti, hogy Dániel és a látnok János írásainak profetikus részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígéret világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciaák tanulmányozását: „de az okosok megértik” (Dán 12:10), mondta Isten Dániel látomásairól. Az utolsó napokban lepattan róluk a pecsét. Krisztus szolgájának, Jánosnak adott kinyilatkoztatásokról pedig, melyek Isten népét vezették századokon át, így hangzik az ígéret: „Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétaí ígéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük...” (Jel 1:3) [...]

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok valódi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért

fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, mely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 547–548. o.

Jelenések könyvének tanulmányozásakor az ember figyelme Dániel próféciáira terelődik. Mindkettő mérhetetlenül fontos eligazítás, melyet Isten adott az embernek a világtörténelem lezárulásakor bekövetkező eseményekről. – *A nagy küzdelem*, 341. o.

A felelős állami kötelezettségekkel és a világbirodalmak titkaival megtisztelt Dánielt Isten a maga követeként ismerte el, és számos kinyilatkoztatást adott neki az elkövetkezendő korszakok rejtelméről. Csofálatos próféciáit, amelyeket a nevét viselő könyv 7–12. fejezetéig jegyzett fel, maga a próféta sem értette teljesen. Mielőtt azonban életműve lezárult, azt az áldott ígéretet kapta, hogy „végső napon” – a világtörténelem utolsó szakaszában – újra felkelhet sorsára, és a helyére állhat. Nem érthette meg mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott szándékáról. „Zárd be ezeket az ígéket, és pecsételd le ezt a könyvet a végső időkhöz” – kapta a parancsot profetikus írásaira vonatkozóan. Be kellett őket pecsételni „a végső időkhöz”. „Menj el, Dániel – utasította az angyal még egyszer Jahve hűséges követét –, mert ezek az ígék le vannak zárva, és le vannak pecsételve a végső időkhöz... Menj a vég felé! Elpihensz majd, de fölkelsz kijelölt sorsodra a végső napon.” (Dán 12:4, 9, 13)

Most a világtörténelem alkonyán a Dániel által feljegyzett próféciák különös figyelmet kívánnak, mivel a korunkról szólnak. Kapcsoljuk össze velük az utolsó újtestamentumi könyv tanításait! Sátán sok emberrel elhiteti, hogy Dániel és a látnok János írásainak profetikus részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígéret világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciák tanulmányozását: „De az okosok megértik” (Dán 12:10), mondta Isten Dániel látomásairól. Az utolsó napokban lepattan róluk a pecsét. Krisztus szolgájának, Jánosnak adott kinyilatkoztatásokról pedig, melyek századokon át vezették Isten népét, így hangzik az ígéret: „Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a próféta ígéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük...” (Jel 1:3) – *Próféták és királyok*, 547. o.

Április 2., szerda

[William Miller] igyekezett minden előítéletet félretenni. Nem használt semmiféle kommentárt. Csak a lapszéli utalások és a konkordancia segítségével vetette egybe az Igéket. Kutatását rendszeresen és módszeresen végezte... Kutatása közben buzgó imával kérve mennyei világgosságot kitisztult előtte, ami előzőleg még sötétnek tűnt. [...]

Mélységes érdeklődéssel tanulmányozta Dániel és Jelenések könyvét. Értelmezésüknél ugyanazokat az elveket alkalmazta, mint a többi igehelynél, és nagy örömmel tapasztalta, hogy meg lehet érteni a profetikus szimbólumokat. Láta, hogy az addig beteljesült próféciák szó szerint teljesedtek; hogy a különböző képek, metaforák, példázatok, hasonlatok stb. magyarázata mind megtalálható, mert más igehelyek tisztázzák, és e magyarázatok alapján szó szerint érthetők. – *A nagy küzdelem*, 320. o.

Jézus, a legnagyobb tanító, akit valaha megismert a világ, elismerte az Írások értékét, és bemutatta a tanítványainak is.

Feltámadása után csatlakozott az Emmaus felé tartó két tanítványhoz, és beszélt nekik arról a reménységről, amit szeretett Mesterük halálakor elveszítettek: „És Ő monda nékik: Ó, balgatagok és rest szívek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva magyarázza vala nékik minden írásokban, amik őfelőle megírtak.”

Jézus azért dorgálta meg a tanítványokat, mert nem ismerték a Messiásról bizonyosságot tevő írásokat. Ha jártasak lettek volna az Írásokban, hitük támogatást nyert volna a megpróbáltatás órájában, és reménységük töretlen maradt volna, hiszen a próféták tisztán szóltak arról, miként fognak bánni Krisztussal azok, akik megmentésére jött el. – *Signs of the Times*, 1886. június 10.

A hármasszoros angyali üzenet hirdetői ugyanazon terv alapján tanulmányozzák a Szentírást, mint amit Miller is alkalmazott. A *Views of the Prophecies and Prophetic Chronology* című kis broszúrájában Miller a következő egyszerű, de észszerű és fontos szabályokat állította fel a Biblia tanulmányozásához és magyarázásához:

„1. Minden elhangzott szónak összhangban kell lennie a Bibliában bemutatott témával.

2. A teljes Írásra szükség van, és csak szorgos tanulmányozás által érthető meg.

3. Ami fontos a Szentírásban, nem marad rejtve azok előtt, akik megingathatatlan hittel imádkoznak.

4. Ha meg akarod érteni a tanítást, gyűjtsd össze azokat a szövegeket, amelyek az általad kutatott témával kapcsolatosak, és engedd, hogy minden szó hasson rád, és ha az adott tanítást meg tudod fogalmazni kételyek nélkül, akkor nem tévedhetsz.

5. A Szentírás önmagát magyarázza, mivel szabályokat tartalmaz. Ha én egy tanár magyarázataira hagyatkozom, miközben ő csak a megérzéseire vagy talán szakadár elgondolásaira támaszkodik, esetleg csak bölcsőbbnek akar tűnni, akkor én nem a Bibliát, hanem a tanár feltételezéseit, vágyait, hitét és bölcsességét tekintem szabálynak.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1884. november 25.

Április 3., csütörtök

Földi szolgálata első időszakában Krisztus egyszer azt a kijelentést tette: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.” (Jn 2:19) Jézus a jövőmondás képes beszédével saját halálát és feltámadását mondta meg ily módon előre. „Ő pedig az ő testének templomáról szól vala.” (Jn 2:21) A zsidók Jézus szavait szó szerinti értelmükben fogták fel, és az volt a meggyőződésük, hogy a Megváltó a jeruzsálemi templomra utalt szavaival. Mindazok között, amiket mondott – kivéve ezt az egyet –, a papok semmi olyat nem találtak, amit felhasználhatk volna ellene. E szavak elferdítésétől remélték, hogy valami hasznot húzhatnak belőle. A rómaiak hozzájárultak a templom újjáépítéséhez és feldíszítéséhez. Erre nagyon büszkék is voltak. Ezzel szembeni bármiféle megvetés kimutatása biztos, hogy azonnal felkeltette volna a méltatlankodásukat. Itt, ennél a vádpontjuknál találkozhattak tehát a rómaiak és a zsidók, a farizeusok és a szadduceusok. Igen, mert mindegyikük nagy tiszteletben tartotta a templomot. Ezen a ponton két tanút is találtak, akiknek a tanúvallomásában nem volt annyi ellentmondás, mint a többiekében. Egyikük, akit megvesztegetéssel vettek rá Jézus megvádolására, kijelentette: „Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt.” (Mt 26:61) Így ferdítették el Krisztus szavait. Ha pontosan azt mondták volna el, amit Jézus mondott, akkor nem tudták volna biztosítani elítélését,

még a Szanhedrin segítségével sem. Ha Jézus csupán csak ember lett volna, amint a zsidók állították, akkor kijelentése csak egy észszerűtlen, dicsekedő lelkületre mutatott volna, de nem magyarázhattak volna bele semmiféle istenkáromlást. Még akkor is, ha a hamis tanúk tévesen jelentették és képviselték Jézus mondását, szavai semmi olyat nem tartalmaztak, amit a rómaiak halálbüntetésre méltó bűnténynek tekintettek volna. – *Jézus élete*, 705. o.

Mielőtt olvassátok a Bibliát, engedjétek, hogy szíveteket meglágyítsa és engedelmessé tegye az imádságos lelkület. Akkor fog diadalmaszkodni az igazság, amikor a Biblia alázatos kutatóját az igazság lelkülete vezeti. Ő, milyen értékes gondolat, hogy még mindig él és uralkodik az igazság szerzője. Kérjétek Őt, hogy ejtse ámulatba elméteket az igazsággal. Csak így válik hasznotokra a Szentírás tanulmányozása. Krisztus nagy tanítómester a követőinek, és nem hagy benneteket sötétségben járni.

A Biblia önmagát magyarázza. Egyik része egyszerű szépséggel kapcsolódik az igazság másik részéhez, mígnem az egész könyv teljes összhangot alkot. Egy-egy szövegben a világosság rávilágít az Ige olyan részeire, ami korábban még nem tűnt érthetőnek. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1959. augusztus 13.

Ha úgy tanulmányozod a Szentírást, hogy őszintén szeretnéd megismerni az igazságot, akkor Isten elküldi Szentlelkét, aki a szívedre és elmédre hat Igéjének világosságával. A Biblia önmagát magyarázza meg. Egyik szöveg a másikra ad magyarázatot. Ha egyazon kérdéssel kapcsolatos szövegeket összevetesz egymással, olyan összhangot és szépséget fedezel fel, amiről álmodni sem mertél. Nincs más könyv, amelynek az olvasása ily módon megerősítené, kitágítaná, felemelné és nemesebbé tenné az elmét, mint ennek a könyvnek a figyelmes tanulmányozása. – *Youth's Instructor*, 1898. június 30.

Április 4., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások, „William Miller” című fejezet (229–232. o.).

2.

MÓZES ELSŐ KÖNYVÉNEK ALAPVETÉSE

Április 5., szombat délután

Mindenki, aki a szombattartók soraiba lép, váljon a Biblia szorgalmas kutatójává, hogy megismerhesse az igazság alapjait és pilléreit. Tanulmányozniuk kellene a próféciaák történelmét, amely lépcsőről lépésre vezetett el oda, ahol most tartunk. Ez Isten terve az iskoláinkra nézve is. Olyan fiatalok jöjjenek ide, akik szeretnének képzést nyerni minden területen, fiatalok, akik érzik a szükségét, hogy egyre többet tanuljanak arról, hogy hol is tartunk ma a profetikus történelemben, hogy a Teremtés könyvétől egészen a Jelenésekig összefoghassák a profetikus láncszemeket. Krisztus az első láncszem, az alfa, és az utolsó is, az ómega ebben az evangéliumi láncban, amely a Jelenések könyvében áll össze. – *Manuscript Releases*, 10. köt., 171. o.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Végtelen szánalmat érzett az elveszett világ keservei láttán. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Az Úr megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel a menny törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetette jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyyel... Jézus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe leszállni, hogy megmentse a megrottott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyi sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek nincs szó a kifejezésére... Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus, „a Bárány” „megöletett e világ alapí-

tása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ő, a megváltás titka: Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

Ma már kevésbé veszik figyelembe a Krisztus visszajövetelének próféciait is tartalmazó Ótestamentumot. Csak ez a kiáltás hallatszik: „Krisztus, Krisztus! Evangélium, evangélium!” Csakhogy a teljes Biblia az evangéliumot mutatja be, kezdve a Teremtés könyvétől egészen a Jelenésekig. Az evangélium nyilatkoztatja ki Krisztusnak, az emberiség Megváltójának első eljöveteléről szóló próféciaikat. A megtérés és a megbocsátás minden egyes ószövetségi szertartása az eljövendő Megváltóra utalt. Ő volt a kőszikla, a szegletkő, mely által fölemelte az emberiséget. – *Jesus, Name Above all Names*, 362. o.

Április 6., vasárnap

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) Az ember bukása után szintén prófécia volt a Sátánra kimondott isteni ítélet, amely az idők végéig átjárta a századokat, előre jelezve, hogy a nagy küzdelemben a föld minden népe részt fog venni.

Isten kijelentette: „Ellenségeskedést szerzek.” Ez az ellenségeskedés nem természetes. Amikor az ember áthágta a mennyei törvényt, természete gonosz lett, és az ördög befolyása alá került, nem pedig szembe vele. A bűnös ember és a bűn szerzője között nem természetszerű az ellenségeskedés. A hitehagyás mindkettőt gonosszá tette... Ha Isten nem lépett volna különleges módon közbe, Sátán és az ember szövetséget kötött volna a menny ellen; és a Sátán elleni ellenségeskedés helyett az egész emberi család az Úr ellen lázadt volna. [...]

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést a kísértő ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az

ember örökre Sátán foglya maradna; olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti az ördög parancsát. De a lélek új alapelve harcot támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik, hanem gyűlölik a bűnt, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, egy kizárólag felülről származó erő birtokosai. – *A nagy küzdelem*, 505–506. o.

Az a terv, amely által az ember megváltható – és csakis általa váltható meg –, az egész menny mérhetetlen áldozatát igényelte... [Krisztusnak] a bűnös és a bűn büntetése közé kell állnia... Elhagyja a menny királyaként elfoglalt magasztos helyét, emberré alázva magát jelenik meg a földön, tapasztalatból ismeri meg, milyen fájdalmakat és kísértéseket kell az embernek kiállnia. Erre mind szükség van, hogy segíthessen azokon, akiket Sátán megkísért (Zsid 2:18). Tanítói küldetése végén gonosz emberek kezébe kerül, és úgy sértegetik és kínozzák, ahogy csak Sátán ösztönzésére bírják. A legkegyetlenebb halállal kell bűnözőként ég és föld között meghalnia. Olyan szörnyű lesz hosszú órákon át tartó haláltusája, hogy az angyalok elrejtik arcukat, mert nem bírják nézni. Miközben a törvényszegés bűne – az egész világ bűneinek súlya – ránehezedik, az Atyja arcának elrejtésével járó lelki gyötrelmet is el kell viselnie. [...]

Krisztus azzal vigasztalta az angyalokat, hogy halálával sokakat megvált, és elpusztítja, akinek hatalma van a halálon. Visszaszerzi azt a birodalmat, amelyet az ember vesztett el törvényszegése miatt. A megváltottak örökölni fogják azt az országot és örökké benne laknak. A bűn és a bűnösök megsemmisülnek, hogy soha többé ne zavarják a menny és a föld békéjét. – *Pátriárkák és próféták*, 64–65. o.

Április 7., hétfő

A természet és a kinyilatkoztatás egyaránt bizonyóságot tesz Isten szeretetéről. Mennyei Atyánk kútforrása az életnek, bölcsességnek és öröme. Tekintsünk csak a természet csodálatos és fenséges műveire; gondoljunk arra, mennyire nagyszerűen alkalmazkodnak nemcsak az embser, hanem minden élőlény szükségleteihez! A napfény és az eső, mely felüdíti és megtermékenyíti a földet, a hegyek, a völgyek és a ten-

gerek, mind az Alkotó szeretetéről beszélnek. Isten elégti ki teremtményeinek mindennapi szükségleteit! [...]

Az Úr szentnek és boldognak teremtette az embert; a gyönyörű föld, ahogy Isten mindenható kezéből kikerült, a bukás és átok legkisebb nyomát sem viselte magán. Csak a mennyei törvények, a szeretet törvényének áthágása hozta be a romlást és a halált a világba. Ámde az Atya végtelen szeretete még a bűnt kísérő szenvedések és nyomorúságok közepette is megnyilatkozik. Meg van írva, hogy Isten a földet az ember miatt átkozta meg (1Móz 3:17). A tövises és tüskés, az akadályok és megpróbáltatások, melyek az emberi lételet fáradtságossá és gondterhessé teszik, kizárólag a javunkat célozzák meg; Isten üdvtervében a szükséges nevelőeszközök részét képezik, hogy általuk újból felemelkedjen a bűn következtében oly mélyre süllyedt, elbukott emberiség. Bár bűnbe süllyedt a világ, mégsem teljesen a nyomor és gond siralomvölgye. Magában a természetben is megtalálhatjuk a remény és vigasz hírnökeit. Még nőnek a virágok a tövisen, és rózsák fedik a tüskéket!

„Isten a szeretet” – minden virág és minden egyes fűszál ezt hirdeti! A madarak zengő éneküket hallatják, a gyengéd virágok tökéletes szépségükben kellemes illatukkal töltik be a levegőt, az erdő magas fáit üdezőld, dús lombzatukkal mind-mind hangos bizonyítékai Isten szeretetteljes atyai gondoskodásának és vágyának, hogy boldoggá tegye gyermekeit. – *Jézushoz vezető út*, 9–10. o.

Az emberek azonban – épp, mint bűnösök – más helyzetben voltak, mint amilyen helyzetben Sátán. Lucifer a mennyben követte el a bűnt Isten dicsőségének világosságában. Neki úgy nyilvánította ki szeretetét az Úr, mint senki másnak a teremtett lények között. Sátán, bár ismerte az Atya jellemét, és tudott jóságáról, mégis úgy választott, hogy saját önző és független akaratát követte. Választása végleges volt. Isten semmi többet nem tudott tenni megmentése érdekében. Az ördög álokoskodó bölcselete azonban elámította az embereket, és elhomályosította elméjüket. Nem ismerték meg a Mindenható szeretetének magasságát és mélységét; pedig csak Isten szeretetének ismeretében lett volna reményük Isten jellemének szemlélése útján visszatérni hozzá. – *Jézus élete*, 761. o.

Krisztus szenvedéseit tanulmányozva meggyűlöljük a bűn következményeit, és az Úrhoz kiáltunk, hogy távolítsa el a bűneinket. És

miközben tovább szemléljük Őt, egyre inkább el tudjuk viselni szenvedéseinek szemlélését, és egyre tisztábban megértjük irántunk tanúsított szeretetét. Jézus keresztléte csodálatos vonzása és határtalan ereje van, mivel a keresztre feszítés szenvedéssel teli jelenete által egyre nagyobb csodálattal tekintünk Isten szeretetére. – *Signs of the Times*, 1899. február 22.

Április 8., kedd

Ábrahám hitbéli és Izsák engedelmisségi próbájának mennyi lények voltak szemtanúi... Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmisségét. Az egész menny ujjongott a pátriárka hűsége láttán. Sátán vádja megbukott. Isten kijelentette szolgálójának: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy [Sátán vádjai ellenére], és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem.” (1Móz 22:12) Az Úr szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmisség elnyeri jutalmát.

Az angyaloknak is nehéz volt megérteniük a megváltás titkát – felfogni, hogy a menny királyának, Isten Fiának meg kell halnia a bűnös emberért. Az Ábrahámnak szóló parancs, amely fia feláldozását követelte, az egész menny érdeklődését felkeltette. A mennyi lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák „hol van az égőáldozatra való bárány?” kérdésére Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik [...] bárányról”, amikor az angyal visszafogta az apa kezét, mely már-már megölte a fiát, és Izsák helyett az Úr gondoskodása folytán a kos lett az áldozat, fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel az Örökkévaló gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12). – *Pátriárkák és próféták*, 155. o.

Sem a hallgatók, sem maga János nem értette meg e szavak értelmét: „Isten Báránya”. Mória hegyén Ábrahám hallotta fiától ezeket a szavakat: „Atyám, [...] hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7) Az apa így felelt: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22:8) S a kosban, melyet Isten Izsák helyett küldött, Ábrahám annak a jelképét látta, aki meghal az emberek bűneiért. Ezt a képet Ésaiás is vázolja a Szentlélek által, és így jövendöl a Megváltó-

ról: „Mint bárány, mely mészárszékre vitetik”, „de az Úr mindnyájunk vétkét őreá veté”. (Ésa 53:7, 6) Izrael népe azonban nem értette ezt a tanítást... Isten arra vágyott, hogy megértesse velük: az ő szeretetéből fakad az az ajándék, mely megbékélteti a népet vele. – *Jézus élete*, 112. o.

Mennyei Atyánk megengedte, hogy szeretett Fia elszenvedje a keresztre feszítés kínjait. Angyalok seregei kísérték figyelemmel Isten Fiának megaláztatását és lelki kínjait, de nem kaptak engedélyt a közbelépésre, mint Izsák esetében. Egyetlen hang sem állította le az áldozat bemutatását. Isten drága Fiát, a világ Megváltóját kigúnyolták, bántalmazták, kinevették és megkínozták, mígnem fejét lehajtotta és meghalt. Létezik-e ennél nagyobb bizonyíték az Atya végtelen szeretetére és irgalmára? – *Signs of the Times*, 1875. április 1.

Április 9., szerda

Ábel meggyilkolása volt az első példa arra az ellenségeskedésre, amelyet Isten a kígyó és az asszony magva között meghirdetett. Az egyik oldalon Sátán áll az alattvalóival, a másikon pedig Krisztus a követőivel. Az ember bűnén keresztül az ördög hatalomra tett szert az emberiség felett, de Jézus erejével le tudják rázni igáját. Valahányszor egy ember az Isten Bárányába vetett hit által felhagy a bűn szolgálatával, az ördög haragja fellángol ellene. Ábel szent élete cáfolta Sátánnak azt az állítását, hogy az ember képtelen megtartani az Úr törvényét. Amikor Kain a gonosz lélek befolyására rájött arra, hogy nem tudja Ábelt irányítani, annyira felbőszült, hogy megölte. Ha valaki Isten törvényének igazságosságos volta mellett tör lándzsát, bárhol legyen is, ugyanez a lelkület jut érvényre. Mindig ez a lelkület állította fel és gyújtotta meg a máglyát Krisztus tanítványai alatt. Sátán és seregei azért szítanak halmozott kegyetlenkedéseket Jézus követői ellen, mert nem tudják elérni, hogy hatalmuk előtt behódoljanak. Ez a legyőzött ellenség dühe. Jézus minden mártírja győztesként halt meg. Ezt mondja a próféta: „Ők legyőzték azt (»ama régi kígyót, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak«) a Bárány véérért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.” (Jel 12:11, 9) – *Pátriárkák és próféták*, 77. o.

Az Éden közepén volt az élet fája, mely életadó gyümölcsöt termett. Az engedelmes Ádám előtt mindig nyitva állt volna az út ehhez a fához,

és Ádám örökké élt volna. De amikor vétkezett, halandó lett, és Isten elzárta az élet fájától. Isten ítélete: „Por vagy te, s ismét porrá leszel”, az élet teljes megsemmisülését jelenti.

A törvényszegő ember eljátszotta az Úr által az engedelmesség feltételével megígért halhatatlanságot. Ádám nem örökíthette át utódaira, ami neki sem volt. Az elbukott ember számára semmi remény nem lett volna, ha Isten – Fia odaáldozásával – nem tette volna elérhetővé a halhatatlanságot. Míg „a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek”, Krisztus „világosságra hozta... az életet és halhatatlanságot az evangélium által” (Róm 5:12; 2Tim 1:10). Az ember egyedül Krisztus által lehet halhatatlan. Jézus mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) Mindenki részesülhet ebben a felbecsülhetetlen áldásban, ha teljesíti a feltételeket. Mindazok, „akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, elnyerik az „örök életet” (Róm 2:7). – *A nagy küzdelem*, 532–533. o.

Április 10., csütörtök

A kígyó leszakított egy gyümölcsöt a tiltott fáról, és azt a félig-meddig vonakodó Éva kezébe nyomta. Majd emlékeztette arra, amit az asszony maga mondott, hogy Isten megtiltotta a fának még az érintését is, nehogy meghaljanak. Nem lesz több kára a gyümölcs megevéséből – mondta a kígyó –, mint a megérintéséből. Látna, hogy nem lett semmi baj abból, amit tett, Éva vakmerőbb lett. Amikor „látá, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék” (1Móz 3:6). Íze jólesett, és fogyasztása közben úgy érezte, mintha megélnékülne, és a lét magasabb szintjére lépne. Félelem nélkül szakított és evett a gyümölcsből. Most pedig, hogy Isten parancsát megszegte, eszköze lett Sátánnak férje megrontásában. Valami furcsa, természetellenes izgalommal, kezében a tiltott gyümölccsel kereste meg férjét, és elmondott neki mindent, ami történt. [...]

Ádám tudta, hogy társa megszegte az Úr parancsát, nem törődve az egyetlen tilalommal, hűségük és szeretetük próbájával. Lelkében rettenetes gyötrellem dúlt. Bánta, hogy elengedte maga mellől Évát. De a tett megtörtént; most el kell válnia attól, akinek társasága boldoggá tette. Hogy is tudná ezt elviselni? Ádám örült Isten és a szent angyalok tár-

saságának. Szemlélte a Teremtő dicsőségét. Felfogta, milyen magasztos sors vár az emberiségre, ha hűséges Istenhez. De ezekről az áldásokról mind elfeledkezett attól való félelmében, hogy elveszti azt az ajándékot, amely szemében minden másnál drágább volt. A Teremtő iránti szeretetet, hálát, hűséget felülmúlta Éva iránti szeretete. Éva egy része volt, és nem tudta elviselni az elválás gondolatát tőle. Nem eszmélt rá arra, hogy az a végtelen hatalom, aki a föld porából élővé, gyönyörűvé teremtette meg őt, és szeretetből társat adott neki, be tudja tölteni Éva helyét. Eltökélte, hogy osztozik felesége sorsában. Ha Évának meg kell halnia, ő is meghal vele. Elvégre – gondolta – talán a bölcs kígyó mégis igazat mondott. Éva ott állt előtte. Olyan szép volt, és olyan ártatlannak látszott, mint engedetlen tette előtt. És még nagyobb szeretettel vette körül Ádámot, mint korábban. A halálnak semmi jele nem mutatkozott rajta. És Ádám elhatározta: viseli a következményeket. Megfogta a gyümölcsöt, és gyorsan megette. – *Pátriárkák és próféták*, 55–56. o.

Sátán jelleme nyilvánvalóvá vált a világegyetem előtt, amikor le akarta győzni és el akarta pusztítani Isten Fiát, s így az el nem bukott teremtmények előtt megmutatkozott tényleges gonoszsága. Valahányszor a kígyó mérges fogával Krisztus sarkát mardosta, egyre csak megszilárdult saját romlottságában. – *Signs of the Times*, 1894. március 26.

Április 11., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A megváltás terve” című fejezet (69–70. o.); *Jézushoz vezető út*, „Isten szeretete az emberek iránt” című fejezet (9–15. o.).

3.

HASONLATOK A HÁZASSÁG KÖRÉBŐL

Április 12., szombat délután

Az igazi szeretet neemes és szent életelv. Teljesen különbözik attól a szeretettől, amely ösztönösen ébred, és kemény próba láttán hirtelen elmúlik. A fiatalok a szülői házban való becsületes kötelességteljesítéssel készüljenek fel saját családi életükre. Gyakorolják az önmegtartózkodást, és legyenek kedvesek, udvariasak és keresztényi együttérzők. Így nem hűl ki a szeretet melege a szívben, és aki ilyen családból kikerülve lesz családfő, tudja majd, hogyan segítse elő annak boldogságát, akit társául választott egy életre. A házasság, ahelyett, hogy a szeretet végét jelentené, annak kezdete lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 176. o.

A szeretet becses ajándék. Jézustól kapjuk. A tiszta, szent szeretet nem érzés, hanem alapelv. Akiket őszinte szeretet fűt, nem ézszerűtlenek, sem vakok. A Szentlélektől tanítva szeretik Istent mindenekfelett, és felebarátjukat, mint önmagukat.

A házasság gondolatával foglalkozók tegyék mérlegre annak az embernek a nézeteit, akivel össze akarják kötni sorsukat. Figyeljék, hogyan formálódik jelleme. Házasságkötésükkel kapcsolatos minden lépésüket jellemezze szerénység, egyszerűség, őszinteség és az a komoly szándék, hogy Isten tetszésére és dicsőségére éljenek. A házasság kihat a későbbi életre mind ebben a világban, mind az elkövetkezendőben. Az őszinte keresztény nem tervez olyan dolgot, amit Isten nem hagyhat jóvá.

Ha az Úr istenfélő szülőkkel áldott meg, fordulj hozzájuk tanácsért. Tárd fel előttük reményeidet és terveidet; szívleld meg élettapasztalatuk tanulságait. Így sok szívfájdalomtól menekülhetsz meg. Mindekelőtt Krisztus legyen a tanácsadód, és imádkozó szívvel tanulmányozd Igéjét! – *A nagy Orvos lányomán*, 358–359. o.

Jézus lejött a földünkre, hogy mennyei fényt hozzon az erkölcsi sötétségbe. Eljött, hogy megértesse az emberekkel a házasság intézményének szentségét. Jelenléte a kánai menyegzőn is ezt igazolja. A feleség tisztelje férjét, a férj pedig szeresse és értékelje feleségét, és amint a házassági fogadalom kettejük egységéről szól, úgy kell egyesülniük a Krisztusba vetett hitben is. Mi lehetne kedvesebb látvány Isten számára, mint látni, hogy a házasságra lépő párok együtt tanulnak Jézusról, és egyre inkább betöltekeznek Lelkével? – *Manuscript Releases*, 14. köt., 6. bek.

Április 13., vasárnap

Ketten egy testté lesznek, és ha Krisztus a szívükben marad, akkor a gondolatok szintjén is egyesülnek. Az Úr megteremtette a férfit, utána pedig a nőt, hogy szeretetben és istenfélelemben egyesülve Istent magasztalja az értelmük, szívük, lelkük és minden erejük, és hogy együtt tanácskozzanak, imádkozzanak és tanulmányozzák az Írásokat. Az Úr tovább tudta vinni művét a világunkban. A férjnek vágyódnia kell felesége szeretetére, és a nőnek meg kell éreznie, hogy az Úr tervében neki el kell nyernie választott férje ragaszkodását, hogy ekképpen erős, teljes és egymásért égő, szép, szeretetteljes életet élhessenek. – *Manuscript Releases*, 18. köt., 2–3. bek.

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat”, neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehet vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt alsóbbrendűként, hanem mellette kell állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második éneje volt, csont a csontjából és hús a húsából, szoros egységet és szerető ragaszkodást tanúsítva, melynek e kapcsolatban kell lennie. „Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja.” (Ef 5:29) „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” (1Móz 2:24)

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt az Úr egyik első ajándéka az embernek, és egyike annak a két intézménynek, amit Ádám a bukás után magával vitt az Éden

kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás lesz: őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, felvidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen neki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Istennek velük való szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse ezt az intézményt, hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását. Munkáját a házassági kapcsolat megszentelésével kezdte. – *Boldog otthon*, 99. o.

Aki az első szent emberpárt teremtette, és aki az Édent megalkotta nekik, Ő helyezte kézjegyét a házasság intézményére, amit először az Édenben ünnepeltek meg, mikor „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának”. – *Letters and Manuscripts*, 14. köt., 1. bek.

Április 14., hétfő

Mind az Ó-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot a Krisztus és népe között fennálló gyöngéd és szent egység szemléltetésére. Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi Atyja házába, és a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Bárány menyegzői vacsorájához. Így szól: „Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni... Nem neveznek többé elhagyatottnak... hanem így hívnak: én gyönyörűségem... mert az Úr gyönyörködik benned.” (Ésa 62:5, 4) „Örül terajtd örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:17) Amikor János apostol mennyei dolgok látomását kapta, így írt: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát és mintegy sok vizek zúgását és mintegy erős mennydörgések szavát mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Min-

denható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát... Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (Jel 19:6-7, 9) – *Jézus élete*, 151. o.

Krisztus, aki hitvestársként adta Ádámnak Évát, első csodáját egy menyegzői lakomán tette. Nyilvános szolgálatát lakodalomban kezdte, ahol együtt örvendeztek a barátok és rokonok. Így szentesítette a házasságot, és olyan intézményként ismerte el, melyet Ő maga alapított. Úgy rendelkezett, hogy a férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak, amelynek tisztességgel megkoronázott tagjait a mennyei család tagjainak kell tartanunk.

Krisztus azzal is megtisztelte a házastársi viszonyt, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenestül szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Én én 4:7) [...]

Minden kötelék közül a családi kötelék a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb a földön. Isten az emberiség áldásául szánta. És áldás is mindenütt, ahol értelmesen, istenfélelemben és a vele járó felelősségeket kellően mérlegelve lépnek a házasság kötelékébe. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 356. o.

A Szentlélek az emberi szívbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja benne Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – kell visszatükröződnie követőiben. Így dicsóítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat. – *Krisztus példázatai*, 414. o.

Április 15., kedd

Hóseás szimbolikus nyelvezettel tárta a tíz törzs elé, hogy Isten minden bűnbánó és földi egyházával egyesülő embert részesíteni akar azokban az áldásokban, amelyeket Izrael akkor kapott, amikor még hűséges volt hozzá az ígéret földjén. Az Úr ezt mondta Izraelről, aki iránt irgalmat akart tanúsítani: „Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek. Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem. Ott majd úgy felel nekem, mint ifjúsága

idején, mint akkor, amikor kijött Egyiptom földjéről. Azon a napon ferdnek fogsz hívni – így szól az Úr –, és nem hívsz többé Baálnak. Kiveszem szájából a Baálok nevét, nem emlegetik többé nevüket.” (Hós 2:16–19)

A föld történelmének utolsó napjaiban Isten megújítja szövetségét azzal a néppel, amely parancsolatait megtartja: „Azon a napon szövetséget kötök javukra a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszómászó állatokkal. Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból, és biztonságban élhetnek. Eljegyezek magamnak örökre, eljegyezek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat. Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr –, meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. Mert bevetem vele a földet, és akit »nincs irgalom«-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a »nem népem«-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (Hós 2:17–22) – *Próféták és királyok*, 298–299. o.

E szavakból kiviláglik, hogy mennyire húzódozik az Úr, hogy lemondjon vétkező népéről. S ha netalán Izrael annyira elhanyagolta intéseit és figyelmeztetéseit, hogy már el is felejtették azokat, akkor addig késlelteti büntetéseit, míg elejétől kezdve újra föl nem sorakoztatja engedtlenségeiket, s egyre súlyosbodó bűneiket Jósias napjaitól kezdve az ő idejükig, s a büntetéseket is, melyeket törvényszegéseik miatt hirdetett ellenük. Így további lehetőségük nyílik fölismerni gonoszságukat és megtérni. Ebből is láthatjuk, hogy az Úr nem örül, ha büntetnie kell, hanem a makacs fiát szánó apán is túltevő gondoskodással kérleli tévelygő népét, hogy térjenek vissza szövetségükhöz. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 176. o.

Április 16., szerda

Izsák bizott apja bölcsességében és szeretetében, így örömmel hagyta rá ezt [a párválasztást is]. Abban is hitt, hogy Isten fogja irányítani a választást. A pátriárka figyelme atyja Mezopotámiában élő rokonsága felé fordult. Bár ők sem voltak mentesek a bálványimádástól, de ismerték és imádták az igaz Istent. Izsák nem mehetett el Kánaánból hozzájuk, de talán akad köztük egy lány, aki elhagyná az otthonát, és

vele együtt tartaná fenn az élő Isten tiszteletét. Ábrahám ezt a fontos ügyet „öregebb szolgájára”, egy kegyes, tapasztalt, jó ítélőképességű emberre bízta, aki régóta szolgált nála hűségesen. E szolgának ünnepélyes esküt kellett tennie az Úr előtt, hogy nem vesz feleséget Izsáknak a kananeusok közül, hanem Nákhor Mezopotámiában élő családjából választ hajadont. Ábrahám meghagyta neki, hogy ne vigye el oda Izsákot. Ha nem talál egy olyan fiatal lányt, aki kész elhagyni rokonságát, akkor mentesül esküje alól. A pátriárka biztatta szolgáját, hogy Isten sikerrel koronázza küldetését ebben a nehéz és kényes vállalkozásban. „Az Úr az égnek Istene – mondta –, aki engemet kihozott az én atyámnak házából és az én rokonságimnak földéről... Elbocsátja az ő angyalát teelötted.” (1Móz 24:7) – *Pátriárkák és próféták*, 171. o.

Izsákot Isten nagyon kitüntette, amikor ígéreteinek örökösévé tette, amelyek által áldásban kívánta részesíteni a világot. Még negyvenéves korában is engedett atyja jó belátásának, aki istenfélő cselédjére bízta, hogy feleséget válasszon Izsák számára. E házasság eredménye aztán, amint az Írások megőrizték, a családi boldogság szelíd, szépséges képe lett. „Izsák pedig bevívé Rebekát Sárának, az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát, és megvigasztalódék az ő anyja halála után.” – *Üzenet az ifjúságnak*, 464. o.

A kananeusok bálványokat imádtak, ezért az Úr megparancsolta népének, hogy ne kössenek velük házasságot, nehogy ők is bálványimádásra vetemedjenek. Ábrahám már idős volt, közeledett a halála. Izsák viszont még nem házasodott meg. Ábrahám félt a fiát körülvevő erkölcsi romlástól, és mindenáron olyan feleséget szeretett volna neki választani, aki nem távolítja el Izsákot Istentől. Hűséges és tapasztalt szolgájára bízta e dolgot. Ábrahám azt kérte tőle, hogy tegyen ünnepélyes fogadalmat az Úr előtt, hogy nem hoz Izsáknak kananeus feleséget, hanem felkeresi az ő rokonait, akik hittek az igaz Istenben, és onnan választ feleséget a fiúnak. Ábrahám azt is megparancsolta, hogy Izsákot ne vigye abba az országba, amelyet ő korábban elhagyott, mivel az ottani embereket szinte teljesen behálózta a bálványimádás. És ha nem talál olyan feleséget, aki kész elhagyni a rokonságát és vele tartani, akkor Eliézer mentesül esküje alól. – *Daughters of God*, 29. o.

Április 17., csütörtök

Mindazoknak, akik értékelik az örökkévaló dolgokat, résen kell lenniük a szkepticizmus támadásaival szemben. Az emberek az igazság oszlopait is ki fogják kezdeni. Nem menekülhetünk meg a maró gúnyolódástól és álokoskodástól, a csalárd és bomlasztó tanításoktól, a modern hitetlenségtől. Sátán minden rendű és rangú embert megkísért. A tanulatlant kigúnyolja és csúfolja, a művelt embert pedig tudományos ellenvetésekkel és filozofikus érvekkel támadja: mindenkit azzal a céllal, hogy kételyt és megvetést keltsen a Szentírással szemben. Még a tapasztalatlan fiatalokban is van bátorság a keresztyén alapelvekkel szemben kételyt ébreszteni. Ez az ifjúkori hitetlenség, ha felszínes is, kihat másokra. Sok embert apái hitének kigúnyolására és a kegyelem Lelkének megsértésére indít (Zsid 10:29). Sok szépen induló életet, amely Isten dicsőségét és a világ áldását szolgálhatta volna, megrontott a hitetlenség átkos lehelete. Akik hisznek az öntelt emberi értelem ítélőképességében, azt képzelve, hogy Istentől kapott bölcsesség nélkül megmagyarázhatnak mennyei titkokat, és felismerhetnek igazságokat, Sátán csapdájába esnek. [...]

A próba idején fog meglátszani, ki tette Isten Igéjét élete szabályává. Nyáron nem lehet különbséget tenni az örökzöld és a többi fa között. De amikor eljön a tél és a fagy, az örökzöld változatlan marad, a többi fa pedig már lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igazi keresztyéntől. De küszöbön van az az idő, amikor nyilvánvaló lesz a különbség. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra eluralkodik a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség, ha lángra lobbán az üldözés, a langymelegek és a képmutatók meginognak, és feladják hitüket. De az igaz keresztyén sziklaszilárdan megáll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt. – *A nagy küzdelem*, 600, 602. o.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri valódi jelentőségét. A Kálvária látomása nyomán, a titokzatos áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé foszlik. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisz-

tázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem a mennyei rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre, elégedetlenségre. Amikor minden szív gondolata nyilvánvalóvá lesz, a hűségesek és a lázadók együtt vallják majd meg: „Igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek királya! Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet?... Mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15:3–4) – *Jézus élete*, 58. o.

Április 18., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Isten népe megszabadul” című fejezet (651–652. o.).

4.

NEMZETEK, 1. RÉSZ

Április 19., szombat délután

Amikor az ősegyház megromlott, mert evangéliumi egyszerűségét feladta, és pogány rítusokat és szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban irányítani akarta az emberek lelkiismeretét, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalomnak parancsolt, és saját céljainak előmozdítására felhasználta főként az „eretnekség” megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Ahol az egyháznak eddig volt világi hatalma, azt mindig igénybe vette, hogy a tanításaitól eltérőket megbüntesse. Azok a protestáns egyházak is, melyek a világi hatalmakkal való szövetkezés útján Róma nyomdokaiba léptek, kifejezésre juttatták, hogy korlátozni akarják a lelkiismereti szabadságot. [...]

A hitehagyás következménye lett, hogy az egyház az államhatalom segítségét igényelte. Ez készítette elő a pápaság, a fenevad kialakulásának útját. Pál ezt mondta: „Jön... a szakadás, és megjelenik a bűn embere.” (2Thessz 2:3) Az egyház hitehagyása a fenevad képének megformálásához is utat fog készíteni. – *A nagy küzdelem*, 443. o.

A Jelenések könyve 12. fejezetében találkozunk a „nagy, veres sárkány” jelképével. A fejezet 9. verse a következő magyarázattal szolgál: „És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitesi, vetteték a földre, és az ő angyalai is ővele levettetének.” Kétségtelen, hogy a sárkány elsősorban Sátánt jelképezi. Viszont az ördög nem személy szerint jelenik meg, hanem ügynökei által munkálkodik. Jézust is mindjárt a születése után gonosz emberek által próbálta elpusztítani. Ahol Sátánnak sikerült olyannyira uralma alá hajtani a kormányokat, hogy véghez

vihesse terveit, ott a nemzet arra az időre Sátán ügynökévé vált. Ez minden nagy pogány nemzetre érvényes (lásd például Ezékiel 28. fejezetét, ahol Sátán Tírusz királyaként van bemutatva). Ez annak tudható be, hogy a kísértő teljes mértékben uralta az akkori hatalmat. Az első keresztény századokban a pogány nemzetek közül Róma volt Sátán legfőbb ügynöke az evangéliummal szembeni harcban, következésképpen a sárkány Rómát jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 1888-as kiadás, 679. o.

Április 20., vasárnap

Ma is szól ez a tanítás az Úr szolgálóinak. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, mint annak idején a niniveieknek. Krisztus követőinek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem előtt tévesztett, nemezebb világot. A Szentírás tanítása szerint csak az a város marad meg, melynek építője és alkotója Isten. A hit szemével az ember megláthatja a menny küszöbét, amelyet elborít az Atya dicsősége. Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embereket, hogy megszentelt vágyakozással törekedjenek a soha el nem múló örökségre. Arra buzdít, hogy Isten trónjánál gyűjtsenek kincset. [...]

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten most még fékezi magát, de kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik vakmerően dacolnak a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek; de türelmének is van határa, és büntetése elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel és a városokkal. Irgalmában figyelmeztet, hogy a menny haragjától megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük és azokkal is, akiket befolyásolnának példájukkal. – *Próféták és királyok*, 274, 276. o.

Sátánnal kezdődött az engedetlenség, és minden engedetlenség az ő hatásának tulajdonítható. Az Isten uralma ellen lázadók szövetségre léptek az őspártütővel, aki minden hatalmát és ravaszságát latba veti, hogy foglyul ejtse az érzékeket és az értelmet. Tudni fogja, hogyan mutassa be a dolgokat, hogy a hatalmában levők – miként őszüleink

is – csak előnyöket lássanak a törvényszegésben. – *Pátriárkák és próféták*, 635. o.

Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki „lát minden embert” (Zsolt 33:13), és akinek szeme „minden drágaságot meglát” (Jób 28:10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik – ha alkalmuk lenne megismerni az élő Istent – elfordulnának a gonoszságtól, és Őt imádnák. Ezért a bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy – ha lehet – bűnbánatra indítsa őket. – *Próféták és királyok*, 265. o.

Április 21., hétfő

Soha nem aludt ki az emberek szívében a reménység, hogy Isten Fiának mint Megváltó és király adventje megváltást hoz. Kezdetől fogva voltak, akik a jelen árnyain túl hitben látták a jövő valóságait. Ádám, Séth, Énok, Mathusélah, Noé, Sém, Ábrahám, Izsák és Jákób, valamint más kiválóságok által az Úr megőrizte az akaratát hirdető drága kinyilatkoztatásokat. Isten így ismertette meg törvénye kívánalmait és a szeretett Fia engesztelő áldozata általi megváltást Izrael fiaival, a választott néppel, akiken keresztül kapta a világ a megígért Messiást.

Izrael reménysége Ábrahám elhívásakor tett ígéretben fogalmazódott meg, majd leszármazottai számára újra és újra elhangzott: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:3) Amikor Ábrahám megértette, hogy Isten meg akarja váltani az embert, az igazság Napja világított be lelkébe, és a sötétség szertefoszlott. Végül pedig maga a Megváltó, mikor itt járt az emberek között, és beszélt velük, tett bizonyosságot a zsidóknak a pátriárkák boldog reménységéről, az eljövendő Üdvözítő általi szabadulásról. „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat – mondta Krisztus –: meg is látta, és örült is.” (Jn 8:56) – *Próféták és királyok*, 682–683. o.

Így szólt Isten Ábrahámhoz: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia ifjúkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövendölések megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt

a nevelést, amelyet Isten akart szolgájának adni. Most, hogy különleges kapcsolatba került a mennyel, idegenek között kellett élnie. Jellemének sajátosnak, a világtól eltérőnek kellett lennie. Nem is tudta megmagyarázni barátainak a cselekedeteit úgy, hogy megértsék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, és a bálványimádó rokonság nem érthette meg Ábrahám indítékait és tetteit. [...]

Ábrahám próbája nem volt könnyű. Nem jelentett kis áldozatot, amit a menny kívánt tőle, mert erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De ő tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígéret földjéről, hogy termékeny-e a talaj, egészséges-e az éghajlat, hogy kellemes-e az ország környezete, és alkalmas-e a vagyongyűjtésre. Isten szólt, és szolgájának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a legboldogabb hely a földön, ahová Isten küldte. – *Pátriárkák és próféták*, 126. o.

Április 22., kedd

Isten a prófétája által közölte, hogy király fog uralkodni Izrael felett, de ez még nem jelentette azt, hogy a királyság az ő akarata szerint való, vagy hogy a nép javára lesz. Csupán a tényt szögezte le, amely abban állt, hogy Izrael nem hallgatott az Úr tanácsára, ezért saját útjára engedte őket. Hóseás azt mondja, hogy Isten haragjában adott királyt népének (Hós 13:11). Ha az emberek saját útjukra indulnak anélkül, hogy kikérnék a menny tanácsát, vagy ellenkeznek akaratával, az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra készítsék őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. És előbb lesz átok, mint áldás, az, amit az emberi szív Isten akarata ellenére megkíván. – *Pátriárkák és próféták*, 605. o.

Amikor Sault királlyá kenték, Sámuel figyelmeztette a népet, hogy az a nagy veszély fenyegeti őket, hogy a jövőben megfélemlenek az Úrral kötött szövetségről, és nem a nemzet legfőbb urának fogják tekinteni Istent. Az izraeliták királyt követeltek, és meg is kapták, Sámuel mégis kijelentette, hogy az Úr az ő végtelen irgalmából kész megbocsátani és segítséget nyújtani nekik, ha félik Őt, és neki szolgálnak. El kellett dönteniük, hogy Izrael visszatér-e, vagy sem, Isten vezetéséhez. Isten népe – királyával az élen – hallgat-e Istenre, vagy nem. Vagy megszűnik Isten

népévé lenni, vagy a királyság alapelveiként lelki elveket választ, hogy a nemzetet a mennyei hatalom irányíthassa. Ha Izrael teljes mértékben megállt volna az Úr mellett, akkor Isten olyan országot alapított volna, amelyben az ember akarata és a földi dolgok a menny akaratának engedelmeskedtek volna, s ezáltal eleget tettek volna az Istennel kötött szövetségnek. Mindez azonban korlátolt elménk számára kevésbé tűnhet fontosnak, pedig igazán lényeges. Vajon a király, akit Izrael választott, hallgatni fog a királyok királyára? Akaratát aláveti-e a mennyei Atya akaratának? Izraelben egyetlen olyan király sem hozhatott jólétet, aki nem ismerte el Isten felsőbbrendűségét. Amíg Izrael Istennek engedelmeskedett, addig álltak oltalma alatt. – *Signs of the Times*, 1888. június 1.

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jóvendőléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Atya azt akarta, hogy ez a nép legyen az üdvösség kútfeje a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József volt Egyiptomban és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidó népnek is a nemzetek között. Istent kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek. [...]

Az izraeliták reménysége azonban világi nagyságra irányult. Kánaánba való bemenetelük óta eltávolodtak az Úr parancsolataitól, és a pogányok útjain jártak. Isten hiába figyelmeztette őket prófétái által; a pogány elnyomás büntetését is hiába szenvedték el. Minden egyes valási ébredést még mélyebb hitehagyás követett. – *Jézus élete*, 27–28. o.

Április 23., szerda

Megint kezdett kiújulni a harc, hogy ki a nagyobb, amikor Jézus magához hívta őket, és így szólt a méltatlankodó tanítványokhoz: „Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így lesz közöttetek.” (Mk 10:42–43) [...]

Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra hívta, hanem szolgálatra, hogy az erősek hordozzák a gyöngék fogyatékoságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség, mind nagyobb kötelezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában. Jézus legkisebb tanítványára is igaz: „Minden tiérettetek van.” (2Kor 4:15) – *Jézus élete*, 550. o.

A római egyház hatalomra jutása a sötét középkor kezdetét jelezte. Hatalma növekedésével mélyült a sötétség. Az emberek hite Krisztus, az igazi fundamentum helyett a római pápa személyére épült. Bűneik bocsánatát és örök üdvösségüket nem Isten Fiától, hanem a pápától, valamint a pápa által felhatalmazott papoktól és főpapoktól várták. Azt tanulták, hogy földi közbenjárójuk a pápa, és hogy a pápa közvetítése nélkül senki sem közeledhet Istenhez. Azt is mondták, hogy a pápa Istent helyettesíti, és ezért feltétlen engedelmességgel tartoznak neki... A bűnt a szentség köntösébe bújtatták. Amikor a Szentírást elnémítják, és egyes emberek magukat állítják az Úr helyére, akkor a következmény csak csalás, megtévesztés és eldurvulás lehet. Erkölcsi romlottság követte az emberi törvények és hagyományok felmagasztalását. Mindig ez a következménye annak, ha Isten törvényét félredobják. – *A nagy küzdelem*, 55. o.

A tanítványoknak adatott krisztusi leckék tele vannak tanulságokkal, és számunkra, hívő emberek számára, a leghasznosabb tanulmányoknak bizonyulnak.

Nem kell a földi pozíciókban levő, tekintélyes emberek példáját követnünk, hanem szolgáljunk másoknak, szolgáljuk társaink érdekét, „mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért”. Isten országa nem evilági országok alapelvein nyugszik. Krisztus szolgálói között nincs helye rangsorolásnak... Gazdagok, szegények, tanultak és tanulatlanok, szolgák és szabadok egyaránt örökösei Istennek, és Ő azt magasztalja fel, aki a legőszintébb alázatossággal, méltatlanságának legmélyebb érzésével, Istentől függőségének teljes megértésével rendelkezik. Aki igazán szereti Istent, igazán szereti embertársait is, és mindenki irányában igyekszik jót cselekedni. Ő a menny munkatársa. – *Signs of the Times*, 1896. július 16.

Április 24., csütörtök

Ő, micsoda hatalmat gyakorolhat a jóra a megtért ember – aki naponta átváltozik –, hogy áldást és örömet hozzon a világra! Ha az engedelmesség és a szeretet lelkülete hatja át az egyházat, a tagok üdvözítő erővel fognak hatni a világra, és akkor Isten sem fog olyasmit megtagadni tőlük, ami sikert és győzelmet hozhatna számukra. A férfiak és

nők a követői lesznek a lelkek megmentésében. Akit őszinte vágy fűt, hogy Krisztushoz vezesse a bűnösöket, azokra munkatársakként tekint a menny. – *Letter 108*, 1902.

Krisztusba mint személyes Üdvözítőbe vetett hit nélkül lehetetlen, hogy hitetek egy kételkedő világban érezhetővé váljon. Ha bűnösöket akartok a sebesen rohanó árból kimenteni, lábatok nem állhat süppedő talajon.

Állandóan szükségünk van Jézus Krisztus megújított kijelentéseire és naponkénti tapasztalatokra, amelyek összhangban állnak tanításai-val. Magas és szent célokat érhetünk el. Isten szándéka, hogy állandóan növekedjünk tudásban és erényben. Az ő törvényében, saját hangján adja a meghívást mindenkinek: „Emelkedjete magasra, szentek legyetek, mindig szentebbek.” Napról napra közelebb juthatunk a keresztény jellem tökéletességéhez.

Azoknak, akik a Mester szolgálatában akarnak fáradozni, az eddiginél magasabb, mélyebb és szélesebb tapasztalatra van szükségük. Sokan, akik már a mennyei család tagjai, nem tudják, mit jelent az ő dicsőségét szemlélni és átváltozni dicsőségről dicsőségre. Sokaknak csupán homályos elképzelése van Krisztus tökéletességéről, és szívük örömtelen. Sóvárognak, hogy jobban, mélyebben megismerjék az Üdvözítő szeretetét. Bárcsak Isten szerint ápolnák lelkük minden kívánságát!

A Szentlélek azokban munkálkodik, akik szeretnék, hogy munkálja őket, azokat formálja és alakítja, akik ezt kívánják. Szánjátok oda magatokat a lelki gondolatok és szent beszélgetés ápolására. Eddig csak az első sugarait láttátok az Úr dicsősége világosságának. Ha jobban megismeritek Őt, akkor megtudjátok, hogy „az igazak ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18). – *Az evangélium szolgálói*, 274. o.

A legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel is ezreket lehet megközelíteni. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetsége-sebbjeinek tartunk, sokszor felüldítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról.

Sokszor kevés hatása van a jól átgondolt és jól felépített beszédnek. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, őszinte,

nyílt szavaira pedig kitárul a szív ajtaja, amely sokáig volt zárva Krisztus szeretete előtt. – *Krisztus példázatai*, 232. o.

Április 25., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok, „Ninive, a nagy város” című fejezet (277–278. o.).

5.

NEMZETEK, 2. RÉSZ

Április 26., szombat délután

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint hogy az Úr semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”, amelynek nem lehet a jelenlétét megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll a mennyei kormányzat alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. – *A nagy küzdelem*, 492. o.

Lucifer lassanként helyet adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szentírás ezt mondja: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességemben.” (Ezék 28:17) „Ezt mondd szívedben... hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ésa 14:13–14) Ez a hatalmas angyal, aki minden dicsőségét Istentől kapta, eljutott oda, hogy ezt magának tulajdonította. Nem volt megelégedve pozíciójával, pedig a mennyei seregnél is nagyobb megbecsülésben részesült. Már az egyedül a Teremtőnek járó hódolatot is magának kívánta. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy Istent szeressék mindenkifelett, és neki engedelmeskedjenek. Inkább magának akarta szolgálatukat és hűségüket biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a Fiát ruházta fel a végtelen Atya, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, melyre egyedül Krisztusnak volt joga.

Ekkor megbomlott a menny tökéletes harmóniája. Lucifer a Teremtő helyett önmagát akarta szolgálni. Ezt látva balsejtelem támadt azokban, akik Isten dicsőségét a legfontosabbnak tartották. A mennyei tanácsban az angyalok kérlelték Lucifert. Isten Fia felhívta figyelmét a Teremtő nagyságára, jóságára és igazságos voltára, törvényének szentségére és változhatatlanságára. Az Úr maga alkotta meg a menny rendjét; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza alkotóját, és romlást hoz magára. De a végtelenül szeretetteljes és irgalmas figyelmeztetés csak ellenállást váltott ki Luciferből. Engedte, hogy a Krisztussal szembeni féltékenysége eluralkodjon benne, és még elszántabb lett. – *Pátriárkák és próféták*, 35. o.

Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az összes teremtett lény boldogsága azon múlt, hogy tökéletes összhangban vannak-e a törvény nagyszerű elvével, az igazságossággal. Az Úr szeretetből fakadó szolgálatot kíván minden teremtményétől – olyan hódolatot, mely Isten jellemének megértéséből fakad. A Teremtő nem talál örömet a kikényszerített engedelmisségben. Mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhasson neki. – *A nagy küzdelem*, 493. o.

Április 27., vasárnap

Az oktatási rendszer, amelyet Isten a kezdet kezdetén megalapított, mintaként kell, hogy szolgáljon az embernek, amíg csak tart a világ. Azért hozta létre az Éden iskoláját a Teremtő, hogy az alapelveket szemléltesse. Az Édenkert volt az osztályterem, a természet a tankönyv, a Teremtő maga a tanár, az emberiség ősszülei pedig a tanulók. [...]

A természet könyve élő példázatokot kínált nap mint nap nekik, és a tanulságok és örömök kimeríthetetlen forrását jelentette számukra. Az erdő faleveleire, a hegyek köveire, minden csillagra, a földön, az égen és a levegőben levő valamennyi teremtett dologra Isten neve volt írva. Az Édenkert lakói egyaránt beszélgettek az élő és élettelen teremtményekkel: a levelektől, a virágoktól, a fáktól, a vizek óriásaitól kezdve a napfényben lebegő porszemekig mindegyiktől szorgalmasan gyűjtögették az élet titkait. A föld első iskolájában a tanulók tanítványai közé tartozott Isten dicsősége, amely az egekben volt látható: a bolygók megszámlálhatatlan sokaságának rendezett pályája, a fel-

hők lebegése (Jób 37:15), a fény és a hang, a nappal és az éjszaka csodái. – *Nevelés*, 20–21. o.

Isten feladatot adott Ádámnak és Évának. Éden volt őszüleink első iskolája, és Isten volt a tanítójuk. Megtanultak földet művelni, és hogy miként vigyázzanak mindarra, amit az Úr a kertbe ültetett. Nem megaláznak, hanem nagy áldásnak tartották a munkát. A szorgalommal végzett munka kellemesnek tűnt Ádám és Éva számára a bűnbeesés előtt. Minden engedelmeskedett a fejlesztésre és tökéletesítésre tett erőfeszítéseiknek, viszont ezt az állapotot Ádám bűne megváltoztatta. Isten mégis úgy döntött, hogy az ember ezután verítékkel szerezzék meg a kenyerét, viszont ez nem átokként hangzott el. Ha hittel és reménységgel munkálkodik, akkor áldást kap Ádám minden leszármazottja. Istennek sosem volt szándékában, hogy az ember tétlenül éljen, de minél mélyebbre süllyedt a bűn átkában, annál inkább eltávolodott az isteni rendtől. – *Manuscript 8/a*, 1894.

A menny is iskola: tanulmányozásának területe a világegyetem, tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra folytatják majd a tanulást az Édenben. (..)

A kezdetben alapított édeni iskola és az eljövendő világ iskolája között peregnék le világunk hosszú történelmének eseményei, az emberiség törvényszegésének, szenvedésének, az isteni áldozatnak, a halál és a bűn feletti győzelemnek történetei... Isten visszaállítja színe elé az embert, mint kezdetben, és újra Ő fogja tanítani: „Hadd ismerje meg népem az én nevemet... ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok!” (Ésa 52:6)

Akkor eltűnik a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amelyből most csak halvány fény sugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd a menny dicsőségét szemléljük, amelyet most távolról vizsgálgatnak távcsővel; amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg a kutatósaink előtt! – *Boldog otthon*, 547. o.

Április 28., hétfő

Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jövődölések szó szerinti teljeseését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott, és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függnék Istentől, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A menny azért is sújtotta haragjával a Médó–Perzsa Birodalmat, mert lábbal tiporta Isten törvényét. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, istenkáromlás és romlottság. Az utána következő birodalmak még becstelenebbek, még erköcstelenebbek voltak, és egyre mélyebbre süllyedt erkölcsi értékük mértéke.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és azon múlik sikere, hogyan használja. Mindegyikükhöz szól a mennyei vigyázó: „Én öveztelek föl, noha nem ismertél.” (Ésa 45:5) Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: „Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig.” (Dán 4:24)

Aki megérti ezeket a dolgokat – megérti azt is, hogy „az igazságosság felmagasztalja a népet”, hogy „igazság teszi szilárdná a trónt”, és „szereket támogatja trónját” (Péld 14:34; 16:12; 20:28). Aki felismeri ezen elvek megvalósulását, amikor megmutatkozik Isten hatalma – annak hatalma, aki „királyokat taszít el, és királyokat támaszt” –, megérti a történelem filozófiáját.

Ez csak az Úr szavában tárul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenekké teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje a hűség, mellyel Isten szándékát betöltik. – *Próféták és királyok*, 501–502. o.

Míg a Nabukodonozor álmában kinyilatkoztatott állokép egyfelől a dicsőséges földi hatalmak bukását mutatja be, másfelől rámutat a valóság és erkölcsösség hanyatlására is az emberek között. Ha a nemzetek megfelelkeznek Istenről, egyre gyengébbekké válnak erkölcsi téren.

Azért bukott el Babilon, mert jólétében megfelelkezett az Úrról, és emberi megvalósításoknak tulajdonította jólétét, dicsőségét.

A menny haragja sújtotta a Médó–Perzsa Birodalmat, mivel lábbal tiporta Isten törvényét. Az Úr félelme nem talált helyet az emberek szívében. A birodalmat gonoszság, szentségtörés és korrupció jellemezte.

Az ezt követő birodalmak még aljasabbak és még korruptabbak lettek. Azért buktak el, mert feladták az Isten iránti hűségüket. Miközben megfélemeztek az Úrról, még mélyebbre süllyedtek az erkölcstelenségben. – *Youth's Instructor*, 1903. szeptember 22.

Április 29., kedd

Minden nemzet, amely felkerült a világ színpadára, azért kapta meg ezt a lehetőséget, hogy nyilvánvalóvá legyen, betölti-e a „vigyázó és szent” által neki szánt rendeltetését. A jövendölés végigkövette a világ nagyhatalmainak emelkedését és bukását: Babilont, Médó–Perzsiát, Görögországot és Rómát. Mindezek – és a kisebb hatalmú nemzetek – sorában a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mind elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma megszűnt, és helyét más foglalta el.

Habár a nemzetek elutasították Isten elveit, és ez bukásukat okozta, mégis nyilvánvaló, hogy valamennyi mozzanatban a menny mindent átfogó terve halad előre. – *Nevelés*, 176–177. o.

Az Izraeltől elvett jutalmat sorra átruházták előbb a babilóniai, majd a médó-perzsa, aztán pedig a görög és a római birodalomra. Isten így szól: „Ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!”

Mindez hamarosan be fog következni. Az idők jelei azt mutatják, hogy magasztos és ünnepélyes események küszöbén állunk. Minden forrong világunkban. A Megváltó eljövételét megelőző eseményekről szóló prófécíák a szemünk láttára teljeseznek. „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok és földindulások mindenfelé.” (Mt 24:6–7)

A jelen különösen fontos az élők számára. Elöljárók és államférfiak, bizalmi és tekintélyes pozíciókat betöltő vezetők, mélyen gondolkó férfiak és nők figyelik a körülöttünk zajló eseményeket. Látják a nemzetek közötti feszültségeket. Felfigyelnek a nyugtalanságra, amely

eluralkodik a föld lakóin, és elismerik, hogy döntő fontosságú események előtt állunk, és hogy a világ sosem látott válság elé néz.

Az angyalok még tartják a háborús szeleket, míg nem figyelmeztetik a világot az elközelgő végre. Viszont már gyülekeznek a felhők, és hamarosan lecsap a vihar a földre. Amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék szabadon a szeleket, leírhatatlan összecsapásra számíthatunk. [...]

Ó, milyen fontosak a mi számunkra, akik a jövődölések teljesedésének idején élünk, és milyen érdeklődést szül a szívünkben ezen események leírása, amit Isten gyermekei vártak, és amiért ősszüleink imádkoztak, miután elhagyták Édent! – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1905. november 23.

Április 30., szerda

Azt a fenevadat, melynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a „földből” látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő naggyá. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között „népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek” viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

Az Újvilágban melyik nemzet emelkedett 1798-ban – az erősség és nagyság ígéretével – hatalomra, mely magára vonta a világ figyelmét? A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet és csakis egy elégíti ki e prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének ecsetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat „feljönni a földből”. A fordítók által „feljönni”-nek visszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy „felnő vagy kibújik, mint egy növény”. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely előzőleg kívül esett az európai civilizáció körén. – *A nagy küzdelem*, 440. o.

A bárányszarv és a sárkányhang – mint szimbólum – a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat

rá. A nemzet „szólása”: törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapjaként fektetett le. Az a jövendölés, hogy úgy szól, „mint a sárkány”, és hogy „az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát” gyakorolja, világosan jelzi annak a türelmetlen és üldöző magatartásnak a kialakulását, amiről a sárkány és a párducszerű fenevad által jelképezett nemzetek árulkodtak. Az a kijelentés pedig, miszerint a kétszarvú fenevad „azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat”, azt mutatja, hogy ez a nemzet felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol.

Ez az intézkedés szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a Függetlenségi Nyilatkozat félreérthetetlen és súlyos kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal. A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy „a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja”. Az alkotmány tiltja, hogy „a vallás az Egyesült Államokban” egyszer is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államhatalom csak a nemzet szabadságát védő intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását. De ez az eljárás sem következetlenebb, mint maga a szimbólum: a tiszta, szelíd és ártatlan bárányszarvú fenevad úgy beszél, mint a sárkány. – *A nagy küzdelem*, 442. o.

Május 1., csütörtök

Az Úrnak népe van a földön, mely követi a Bárányt, bárhová megy. Ezek nem hajtottak térdet a Baálnak. Ezek állnak majd vele a Sion hegyén. Előbb azonban a földön kell teljes fegyverzetben állniuk, készségesen fáradozva a pusztulásra készek megmentésén. Mennyei angyalok végzik a kutatást, s lelki tevékenységet követel meg a jelen igazságban hívóktól, hogy csatlakozzanak az angyalok munkájához.

Nem kell várnunk az elváltozásra, hogy Krisztust kövessük. Isten népe idelenn is megteheti ezt. Csak akkor fogjuk követni a Bárányt a mennyei udvarokba, ha előbb idelenn követtük Őt. Attól függ, vajon követni fogjuk-e Őt a mennyben, ha most megtartjuk parancsolatait.

Ne neki-nekilendülve vagy szeszélyesen kövessük csupán Krisztust, amikor előnyünk származik belőle.

Jézus követését kell választanunk. Mindennapi életünkben kövessük példáját, amint a nyáj bizakodva követi pásztort. Követnünk kell az érte való szenvedésben, minden lépésnél így szólva: „Ha megöl is, bízom benne.” Az ő életgyakorlatának kell a mi életgyakorlatunknak lennie. S amint így törekszünk hasonlóvá válni hozzá, s akaratunkat az ő akaratával hozni összhangba, Őt fogjuk kinyilatkoztatni. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 978. o.

Jánost nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus utasította a hatalmas angyal képében. Jobb lábát a tengerre, bal lábát a földre téve mutatja, milyen szerepet játszik a Sátánnal folytatott nagy küzdelem záróeseményeiben. Testhelyzete jelzi az egész föld fölötti hatalmát és tekintélyét. A viszály korról korra egyre erősödött, mind elszántabb lett, s erősödni fog a végső eseményekig. A sötétség hatalmasságainak mesteri működése ekkor hág tetőpontra. Sátán gonosz emberekkel szövetségbe lépve félrevezeti az egész világot és azon egyházakat, melyek nem fogadják be az igazság szeretetét. Ennek ellenére a hatalmas angyal figyelmet parancsol, hiszen hangos szóval kiált. Meg fogja mutatni hangja hatalmát és tekintélyét azoknak, akik összefogtak az igazság ellenében az ördöggel. [...]

Az angyal helyzete (fél lábbal a földön, féllal a tengeren) az üzenet széleskörű hirdetését jelzi. Át fogja szelni a széles vizeket, hirdetni fogják más országokban, sőt, az egész világon is. Az igazság megértését, az üzenet örömteli elfogadását a kis könyv megevése jelképezi. Az Urunk eljövételére vonatkozó időpont-jövendölés drága üzenet volt lelkünknek. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 971. o.

Május 2., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Egy reformációs munka” című fejezet (451. o.); *Maranatha*, „A három angyal üzenete” című fejezet (173. o.).

6.

MI AZ ÁLDOZAT JELENTŐSÉGE?

Május 3., szombat délután

A korábbi áldozati rendszer Krisztusra mutatott, az emberek tekintetét azonban a világ bűneit elvevő igazi áldozat felé terelte. A földi papság véget ért, de mi Jézusra, az új szövetség főpapjára és „a meghintésnek vérére, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére” (Zsid 12:24), szegez-zük tekintetünket. „Még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor... Krisztus pedig megjelenván, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”

„Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettük.” (Zsid 7:25) Habár a szolgálat a földi templomból áthelyeződött a mennyei templomba, és a szentély, ahogy főpapunk is, az emberi szemnek láthatatlan, ezzel mégsem érte veszteség a tanítványokat. A Megváltó nélkül sem kellett elszakadást érezniük, sem erejük csökkenését. Noha Jézus a mennyei szentélyben szolgál, Lelke által még mindig Ő földi egyházának papja. – *Christ in His Sanctuary*, 66. o.

Attól fogva, hogy Jézus előtt feltárult küldetése a templomban, visszahúzódott attól, hogy kapcsolatot tartson a sokasággal. Arra vágyott, hogy csendben visszatérhessen Jeruzsálembe azokkal, akik ismerték élete titkát. A húsvéti istentisztelet által Isten el akarta vonni övéit az evilági gondoktól, és emlékeztetni akarta őket arra a csodára, amit Egyiptomból való szabadulásukért tett. Arra vágyott, hogy művében felismerjék a bűntől való szabadulás ígéletét. Ahogyan a megölt bárány vére megvédte Izrael otthonait, úgy védelmezi Krisztus vére lelküket. De csak úgy menekülhetnek meg a Megváltó által, ha az ő élete hittel a sajátjukká válik. Csak akkor volt értelme a jelképes szolgálatnak, ha

a hívőket Jézushoz, mint személyes megváltójukhoz vezette. Isten azt óhajtotta, hogy imádsággal tanulmányozzák és gondolják át Krisztus küldetését. – *Jézus élete*, 82. o.

Jézus félretette királyi palástját, koronáját, s emberi léttel takarta el istenségét, hogy helyettes lehessen az emberiség számára, hogy ember voltában meghalva halálával elpusztíthassa, akié a halál hatalma. Istenként nem tehette ezt meg, de emberként eljőve már meg tudott halni. Halálával győzte le a halált. Krisztus azt adta halálra, akié a halál hatalma volt. Megnyitotta a sírt azok előtt, akik személyes üdvözítőjüknek ismerik el Őt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 925. o.

Május 4., vasárnap

Az Úr számára nem voltak ismeretlenek a Kain által táplált ellenérzések, de az volt a szándéka, hogy Kain gondolkozzon el, ismerje be bűnösségét, térjen meg, és induljon el az engedelmesség útján. Semmi oka sem volt haragot táplálnia testvére és Isten ellen; áldozatának elutasításához viszont az Úr határozottan kifejezett akaratának semmibe vevése vezette. Isten így szólt angyala által ehhez a megátalkodott és fellázadt gyermekéhez: „Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik.” „Ha jól cselekszel” – vagyis ha nem a saját utadat járod, hanem hallgatsz Isten parancsaira, akkor a megölt áldozat vérével járulj hozzá, így fejezve ki hitedet a megígért Üdvözítőben, aki majd a megfelelő időben engesztelést szerez a bűnösnek, hogy el ne vesszen, hanem örök élete legyen. [...]

A helyzetet érthetően elmagyarázták Kainnak, csakhogy lázadó lelkülete felébredt, mikor magatartását kétségbe vonták, és nem engedték, hogy saját független törekvéseit kövesse, és ezért haragra gerjedt Isten és a testvére ellen. Dühös volt Istenre, hogy nem fogadta el egy bűnös ember terveit a mennyei elvárások helyett, és dühös volt a testvére, hogy nem értett vele egyet. – *Signs of the Times*, 1886. december 16.

Kain és Ábel áldozatából fontos leckét tanulhatunk meg. A végtelen igazság elvárásainak és a végtelen Isten törvénye előírásainak csak Krisztus engesztelőáldozata által lehet eleget tenni. A legdrágább áldozat, amit az ember bemutathat az Úrnak: törekvéseinek gyü-

mölcsei, testi és értelmi megvalósításai – de mindezek már a Teremtőjévé lettek. Az ember nem birtokol olyat, ami ne nyerne elfogadást. A lélek bűneire azonban nem szerezhetnek engesztelést anyagi javak és értelmi nagyság. Kain semmibe vette, hogy véráldozattal kell Isten elé járulnia. Napjainkban is sokan hasonló lelkületről tesznek bizonyosságot, mert nem akarják elhinni, hogy Jézus vére kiontatott áldozatként az emberiség bűneiért. És habár Kain eldöntötte, hogy nem tartja tiszteletben a menny parancsát, mégis önbizalommal mutatta be ajándékát. Áldozatára saját erőfeszítéseinek gyümölcszeként tekintett, vagyis mint olyanra, ami az övé, következésképpen amikor elhozta áldozatát, úgy érezte, hogy immár adósa lett a Teremtő... Tegyük fel a fontos kérdést: Mit tehetek annak érdekében, hogy elnyerjem Isten elfogadását, és ne az foglalkoztasson, miként szerezhetek önmagamnak még nagyobb elégtételt?

Ábel teljesen megbízott Krisztus engesztelőáldozatának érdemeiben. Őt ez a hit kötötte Istenhez. Nem volt teljes mértékben tiszta előtte az Üdvözítővel kapcsolatos ígéret, viszont az áldozatok megvilágították neki az ígéretek. A tanulás és az igazságok elfogadásának ugyanolyan lehetőségeiben kapta Kain is, mint a testvére, Ábel. Isten nem ok nélkül fogadta el egyikük áldozatát, és utasította el a másikat. Ábel hitt és engedelmeskedett; Kain kételkedett és fellázadt. Az Úr nem részrehajló, de meg fogja jutalmazni az engedelmeseket és büntetéssel sújtani az engedetleneket. – *Signs of the Times*, 1879. február 6.

Május 5., hétfő

Az áldozati rendszer jelképei és előképei a prófeciákkal együtt csak fátyollal eltakart, nem teljesen tiszta képet mutattak arról a kegyelemről és irgalomról, amit Krisztus eljövetele nyilatkoztatott ki a világnak. Mózesnek ki lettek nyilatkoztatva a Krisztusra mutató ceremóniák jelképei. Láta, hogy mi zárul majd le az Úr halálával, amikor a jelkép találkozik azzal, akit bemutatott. Megértette, hogy az ember csak Krisztus által képes megtartani az erkölcsi törvényt. A törvény áthágásával az ember behozta a világba a bűnt és a bűnnel együtt a halált. Ő lett engesztelő áldozat az ember bűnéért. Tökéletes jellemét kínálta fel az ember bűnösségéért cserébe. Az áldozatok és az ajándékok a Krisztus által bemutatott áldozatra mutattak. A megölt bárány annak a Báránynak volt az előképe, aki elveszi a világ bűneit.

A ceremóniális rendszer végének és Jézus küldetésének a törvény által kinyilatkoztatott megértése fényességgel ragyogta be Mózes arcát. A kőbe vésett törvény halált írt elő. Krisztus nélkül a törvénytelen ember a törvény átka alá kerül remény és megbocsátás nélkül. Önmagában a szertartásban nem volt semmi dicsőség, viszont a megígért Üdvözítő, tette dicsőségessé az erkölcsi törvényt, amit a szertartások és a rendelkezések nyilatkoztattak ki. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1902. április 22.

A megváltási terv teljes mértékben igazolja Isten igazságát és irgalmát, és így az örökkévalóságban nem fogja többé lázadás vagy szenvedés beszennyezni az Úr világegyetemet.

Az elbukott embernek ki lett nyilatkoztatva a végtelen áldozatra vonatkozó terv, amely biztosítja üdvösségét. Isten szeretett Fiának halálán kívül semmi sem szerezhethet engesztelést az ember bűnére, és Ádám csodálattal nézte, hogy Isten az ő jóságában ilyen megváltást ajánlott fel a bűnösnek. Az isteni szeretetnek köszönhetően reménysugár világította be az előtte hirtelen feltűnő, sötét jövőt. A jelképes áldozati rendszer megalapításával Krisztus halálát kellett örökre a bűnös ember elméjébe vésni, hogy így jobban megérthesse a bűn természetét, vétkének következményeit és az isteni áldozat érdemeit. Ha nem létezett volna bűn, az ember sosem ismerte volna meg a halált. Az ártatlan áldozatban, amit saját kezével kellett megölnie, immár megláthatta a bűn következményét: Isten Fiának halálát az emberért. Megláthatta az általa áthágott törvény változhatatlan jellegét, megvallhatta bűnét, és Isten Bárányának érdemeire hagyatkozhatott, „aki elveszi a világ bűneit”.

A bűnösök Krisztus általi megmentésére irányuló terv, amely ki lett nyilatkoztatva Ádámnak, Noénak, Ábrahámnak és a Krisztus születése előtti korszakokban élőknek, ugyanaz, mint napjainkban. A pátriárkák és a próféták, a vértanúk a feddhetetlen Ábeltől kezdve vágyva várták az eljövendő Megváltót, és a hitüket fejezték ki az áldozatok és az adományok által. Az állatáldozatok Isten Fiának szeplőtlen áldozatára, kereszthalálára mutattak. Viszont a kereszten az előkép találkozott magával a képpel, a jelkép vele, akire rámutatott, s így az előképek rendszere véget ért. – *The Bible Echo*, 1893. július 15.

Május 6., kedd

Jézus a helyettes áldozatunk. „Ímé, az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Krisztus, a páskabárány feláldoztatott. A zsidó áldozati rendszerben minden egyes kifolyt vércsepp Isten Bárányára mutatott. Az árnyékszolgálat minden egyes ajándéka benne teljesedett be. A keresztnél találkozott a jelkép vele, akit jelképezett, és aki meghalt a kereszten. Jézus azért jött, hogy áldozata révén lehetővé tegye a bűn eltörlését, és kifizesse megváltásunk árát. Mindannyian áron vetettünk meg, és Krisztus felszólít arra: engedjük meg neki, hogy elvegye a bűneinket, és cserébe felkínálja feddhetetlenségét. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. július 19.

Jézus Krisztus lelkiismeretes, szorgalmas munkás volt. Soha egy emberre sem nehezedett akkora felelősség, mint rá. Soha senki nem viselt ilyen nehéz terhet: a világ fájalmának és bűnének súlyát. Soha senki nem fáradozott olyan önemésztő buzgalommal az emberekért, mint Ő. De egészségesen élt. „A hibátlan és szeplőtlen” áldozati bárány (1Pt 1:19) fizikailag és lelkileg is jelképezte Őt. Testben és lélekben példázta, milyen életformát vár el Isten az egész emberiségtől, mely életforma csak a menny törvényei iránti engedelmességgel valósítható meg. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51. o.

A zsidó nemzet születésével kezdődött a húsvét megünneplése. Egyiptomi fogságuk utolsó éjszakáján, amikor semmi jele sem volt a szabadulásnak, Isten megparancsolta, hogy készüljenek fel az azonnali utazásra. Figyelmeztette a fáraót, hogy az egyiptomiakat egy utolsó csapás fogja sújtani, és arra utasította a zsidókat, hogy gyűjtsék össze családjukat a lakhelyükön. Miután meghintették ajtófélfáikat a megölt bárány vérével, a bárányt sütve, kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel kellett megenniük. „És ilyen módon egyétek azt meg: Derekatokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt, mert az Úr páskája az” – mondta az Úr (2Móz 12:11). Éjfélkor az egyiptomiak minden elsőszülöttje meghalt. Ezután a fáraó üzenetet küldött Izraelnek: „Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül... és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, amint mondtok.” (2Móz 12:31) A zsidók független nemzetként távoztak Egyiptomból. Az Úr megparancsolta, hogy évenként tartsák meg a húsvétot. „Mikor

pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartásotok? Akkor mondjátok: Páskaáldozat ez az Úrnak, aki elment az Izrael házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az egyiptombelieket.” (2Móz 12:26–27) Így szállt nemzedékről nemzedékre a csodálatos szabadulás története.

A húsvétot a kovásztalan kenyerek hétnapos ünnepe követte. Az ünnep második napján az évi termés első zsengéjét, egy kéve árpát mutattak be az Úrnak. Az ünnep szertartásai Krisztus munkásságát jelképezték. Izrael Egyiptomból való szabadulása a megváltást példázta, ennek emléke volt a páskaünnep. A megölt bárány, a kovásztalan kenyér és az első zsenge is a Megváltót jelképezte. – *Jézus élete*, 76–77. o.

Május 7., szerda

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt 1:23) „Az Isten dicsőségének ismerete” látható „Jézus Krisztus arcán” (vö.: 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, nagyságának, fenségének visszatükrözője, „dicsőségének világotlata” (vö.: 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött el földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát, hogy legyen „VELÜNK az Isten”. Ezért jövendölték róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

Krisztus eljött, hogy közöttünk lakjon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertetem övelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tanácskönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtadó szeretet törvénye az élet tör-

vénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Isten Mózes által adott parancsot Izraelnek: „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígéret, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). – *Jézus élete*, 23–24. o.

Május 8., csütörtök

A világ Megváltója egyenlő volt Istennel. Tekintélye isteni tekintély volt. Kijelentette, hogy Ő egy az Atyával, és hogy sosem létezett elszakadva Atyjától. Az a tekintély, amely által szólt, és tett csodákat, kizárólag az övé volt, viszont mégis arról biztosít bennünket, hogy Ő és az Atya egyek. [...]

Törvényadói minőségében Jézus isteni tekintélyt gyakorolt. Parancsolatait és rendelkezéseit az örök Isten trónusa támogatta. A Fiúban az Atya lett kinyilatkoztatva: Krisztus az Atya jellemét mutatta be. Olyan tökéletesen kötődött Istenhez, oly mértékben övezte Őt az isteni fény, hogy aki látta a Fiút, látta az Atyát. Hangja Isten hangja volt. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1890. január 7.

Bárcsak mindenki úgy tekintenw az Üdvözítőre, amint van: Üdvözítőként. Hadd távolítsa el keze a dicsőségét elrejtő fátylat. Ez majd

magas és szent helyén láttatja meg Őt. Mit látunk ott? Megváltónkat, de nem csöndben és tétlenül: mennyei értelmes lényektől, keruboktól és szeráfoktól, tízezerszer tízezer angyaltól körülveve.

A mennyei lényeket egyetlen gondolat köti le teljesen: Isten egyháza a romlott világban. Ezek a seregek mind a menny fejedelmének szolgálatában állnak, Isten Bárányát magasztalják, aki elveszi a világ bűneit. Krisztus vezetése alatt, megbízásából munkálkodnak, hogy mindenképpen üdvözítse a rátekintőket és benne hívőket. Ezek a roppant lények tovasietnek küldetésükkel, azt végezve el Krisztusért, amit Heródes és Pilátus tett ellene: összefognak, hogy fönntartsák Isten becsületét és dicsőségét. Szent egység fúzi össze őket, a cél nagy és fenséges egysége, hogy hirdessék a megfeszített és feltámadt Üdvözítő hatalmát és irgalmasságát, szeretetét és dicsőségét.

A menny seregeinek szolgálata mutatja, hogy Isten egyházának minek kellene lennie. Krisztus fáradozik értünk a mennyben, elküldve hírnökeit a föld minden részére, minden szenvedő támogatására, aki tőle vár segítséget, lelki életet és ismeretet.

Krisztus egyháza a földön él az elpártolt Isten törvényét lábbal tipró világ erkölcsi sötétségében. Megváltójuk azonban, aki tulajdon drága vérével fizette meg a válságdíjukat, mindenről gondoskodott, hogy gyülekezete átalakult testület legyen a világ világosságától megvilágítva, Immánuel dicsőségének birtokosa. Az Igazság Napjának fényes sugarai gyülekezetén átragyogva sorai közé fogják gyűjteni az összes elveszett, eltévelyedett juhot, aki hozzá jön, és nála talál menedéket. Ők majd békét, világosságot és örömet találnak benne, aki a békesség és igazságosság mindörökre. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 967–967. o.

Május 9., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A páska ünnepe” című fejezet (273–279. o.).

7.

A PRÓFÉCIA ALAPJAI

Május 10., szombat délután

Ádám bukása óta Krisztus választott szolgálóira bízta az Ige magvát, hogy elvessek az emberi szívekbe. Egy láthatatlan hajtóerő, egy mindenható hatalom csendben, de eredménnyel munkálkodott az aratás előkészítésén. Isten kegyelmének harmatját, esőjét, napsugarait küldte az igazság magvának zsendítésére. Jézus kész volt tulajdon vérével öntözni a magot. A tanítványoknak abban a kiváltságban volt részük, hogy az Úrral munkálkodhattak. Krisztus és a hajdani idők szent embe-reinek munkatársai voltak. Amikor pünkösdkor kitöltetett a Szent-lélek, egyetlen napon ezrek tértek meg. Ez volt Krisztus vetésének eredménye, munkájának gyümölcse. – *Jézus élete*, 192. o.

A teljes világegyetem az élet fejedelmének irányítása alatt áll... Ő az egész világért lefizette a megváltás árát. Általa mindenki üdvösséget nyerhet. Felszólít, hogy legyünk engedelmesek, higgyünk, fogadjuk be Őt, és éljünk. Ha minden ember elhagyná a lázadás fekete zászlaját, és az ő zászlaja alatt sorakozna fel, olyan egyház jöhetne létre, amely az egész emberiséget felöleli. Akik hisznek benne, azokat hűséges alatt-valóiként mutatja be az Atyának. Ő a mi közbenjárónk és Megváltónk. Ő fogja megvédeni választottait Sátán hatalmától, és győzi le minden ellenségünket. [...]

Krisztusnak az volt a célja, hogy tanítványai értsék meg: nem hagyja őket elárvultan... Közeledett a halála, de meg akarta értetni velük, hogy fel fog támadni. És bár a mennybemenetele után már nem lesz közöttük, hit által mégis láthatják és felismerhetik Őt, és arról biztosította őket, hogy ugyanolyan szeretetteljes érdeklődést fog tanúsítani irán-tuk, mint amikor közöttük járt. – *From the Heart*, 252. o.

Nincs más Krisztushoz fogható szelíd és hűséges vigasztaló. Ő meg-indul gyengeségeink láttán. Lelke szólítja meg a szívet. A körülmények

elszakíthatnak bennünket a barátoktól; a végtelen és háborgó óceán hullámokat emelhet közénk. És bár őszinte a barátságuk, mégis megtörténhet, hogy őszinteségüket nem tudják teljes mértékben hálás lelküllettel alátámasztani. Ellenben semmilyen körülmény vagy távolság sem szakíthat el bennünket mennyei vigasztalónktól. Bárhol is lennénk, bárhová is mennénk, Ő mindig velünk marad. Krisztus Őt küldte maga helyett. Ő mindig mellettünk van, nyugodt, szelíd szavakat sugall, támogat, segít, fölemel és bátorít. A Szentlélek befolyása Krisztus élete az emberi lélekben. Ez a Lélek dolgozik bárkiben, aki elfogadja a Megváltót. Aki tudja, hogy mit is jelent a Szentlélek bennünk munkálkodása, megtermi a Lélek gyümölcseit: a szeretetet, az örömet, a békességet, a hosszútűrést, a szelídséget, a jóságot és a hűséget. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1897. október 26.

Május 11., vasárnap

Miközben Ésaías Urának dicsőségét és fenségét szemlélte ebben a látomásban, lelkét Isten tisztaságának és szentségének érzése töltötte el. Milyen éles ellentét volt Teremtőjének páratlan tökéletessége és azoknak a bűnös élete között – önmagát is beleértve –, akik régóta Izrael és Júda választott népe közé tartoznak! „Jaj, nékem! – kiáltotta. – Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a királyt, a Seregek Urát látták szemeim!” (Ésa 6:5)

Mintha a belső szentélyben az Isten jelenlétéből áradó fény teljes világosságában állt volna, rádöbrent arra, hogy tökéletlenségével és erőtlenségével semmiképpen sem tudja teljesíteni küldetését. De egy szeráf odament hozzá, hogy szorongását feloldja, és alkalmassá tegye fontos küldetésére. Az oltárról vett izzó parázssal e szavak kíséretében érintette ajkát: „Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva.” Majd Isten hangja hallatszott: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” – kérdezte. Ésaías erre így válaszolt: „Itt vagyok, engem küldj!” (Ésa 6:7–8) – *Próféták és királyok*, 307–308. o.

Istennek minden időben voltak munkatársai. Az embernek válaszolnia kell az isteni elhívásra. A mennyei kérdésre – „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?” – a következő válasznak kellene elhangzania: „Itt vagyok, küldj el engem!” Az Úr majd gondoskodik arról, és képessé tesz minden férfit és nőt a munkára, hogy együttműködhessenek a mennyei

hatalommal. Nagy munka vár ránk ezen a földön, és minden bizonynyal lesznek emberek, akik válaszolnak a hívásra. Ha felöltik a menynevei fegyverzetet, megkapják a szükséges ajándékokat is: a bátorságot, kitartást, hitet és tapintatot. A világnak meg kell hallania a figyelmeztetést. Amikor elhangzik a hívás: „Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?“, felelj határozottan és érthetően: „Itt vagyok, küldj el engem!” – *The Bible Echo*, 1899. szeptember 18.

Ésaiás egy csodálatos látomásban szemlélte Isten dicsőségét. Látta az isteni hatalom megnyilatkozását, és miután megtekintette az Úr magasztos voltát, üzenetet kapott, hogy menjen el, és végezzen el egy bizonyos feladatot. Ő azonban méltatlannak érezte magát erre a munkára... Látva az Örökkévaló kimondhatatlan dicsőségét, így szólt: „Jaj, nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a Seregeknek Urát látták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal, és mondá: Ímé, ez illeté ajkadat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” Ezt kell átélnünk mindannyiunknak egyénileg. Szükségünk van arra, hogy az oltárról levett eleven szén megérintse ajkunkat. Meg kell hallanunk e szavakat: „Hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett!” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. június 4.

Május 12., hétfő

Isten csodálatos hatalmának dicsőséges emlékoszlopa nemsokára újra méltó helyére kerül. Akkor majd helyre lesz állítva az elveszett Éden. Akkor majd az ember megváltását célzó isteni terv beteljesül. Az ember Fia az örök élet koronáját adja majd az igazaknak, akikről meg van írva: „És szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyi székekben ül, kiterjeszti sátrát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: mert a Bárány, aki a királyi székeknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1899. szeptember 5.

Amikor Jézus Isten városában fogadja a megváltottakat, elragadtott ujjongás hallatszik. A két Ádám találkozik. Isten Fia kitárt karral

fogadja az emberiség őset, akit Ő teremtett, aki vétkezett Alkotója ellen, akinek a bűnéért a Megváltó a keresztre feszítés nyomát a testén viseli. Amikor Ádám megpillantja a durva szögek helyét, Urának nem a keblére, hanem a lábához borul alázattal, és így kiált: „Méltó, méltó a megöletett Bárány!” A Megváltó gyengéden felemeli Ádámot, és tekintét rég elvesztett édeni otthonára irányítja.

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt... Őszintén megbánta bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. Isten Fia jóvá tette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát.

Ádám elragadtatással tekint a fákra, amelyekben egykor gyönyörködött. Ártatlan és boldog korában ő szedte le róluk a gyümölcsöt. Látja a szőlőt, amelyet ő ápolt, a virágokat, amelyeket egykor olyan szívesen gondozott. Értelme felfogja, hogy valóság, amit lát, hogy ez a kert tényleg a helyreállított Éden, amely most pompásabb, mint mikor elvesztette. A Megváltó az élet fájához vezet. Szakít pompás gyümölcséből, és Ádámnak nyújtja. Ádám körülnéz, és az Édenben meglátja üdvözült családjának sok-sok tagját. Csillogó koronáját Jézus lábához teszi, és keblére borulva átöleli. Majd megérinti az aranyháfát, és győzelmes énekét visszhangozza a mennybolt: „Méltó, méltó, méltó a Bárány, aki megöletett, és újra él!” Ádám családja átveszi a hangot. Koronájukat a Megváltó lábához teszik, és térdet hajtva imádják Őt. – *A nagy küzdelem*, 647–648. o.

Május 13., kedd

Az eljövendő világban Krisztus az élet folyójához vezet megváltottait, és az igazság csodálatos leckéire tanítja őket. Feltárja előttük a természet titkait. Megláthatják, hogy mesteri kezével tartja ott a világokat pályájukon. Szemlélhetik, ahogy a nagy művész megszínezi a mező virágait, és tudomást szereznek az irgalmas Atya szándékairól, amelyek révén világosságát árasztja rájuk, és a szent angyalokkal együtt fogják hálatelt szívvel dicsőíteni Istennek a hálátlan világ iránt tanúsí-

tott felfoghatatlan szeretetét. Akkor majd megértik, hogy miért is szerette az Úr annyira ezt a világot, hogy „az ő egyszülött fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1907. január 3.

Örök időktől fogva az volt az Úr célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte a mennyei dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a mennyi terve. Az Atya az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. – *Jézus élete*, 161. o.

Amikor Ezékiel a Kebár-folyó partján tartózkodott, északról mintha forgószelel támadt volna: „forgószelel jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből, és nagy felhő” (Ezék 1:4). Négy élőlény mozgatott négy furcsa, egymásba szerkesztett kereket. „És a mennyezetten felül, amely fejük felett vala, látszék, mint valami zafírkő, királyi széknek formája, és a királyi széknek formáján látszék, mint egy ember formája azon felül” (Ezék 1:26). „És látszék a kerubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt.” (Ezék 10:8)

A kerekeken belül további kerekek forogtak, és első pillantásra bonyodalmasnak, összevisszaságnak tűnt mindez Ezékiel előtt. De amikor forogni kezdtek, gyönyörű pontossággal és tökéletes összhangban mozogtak. A kerekeket mennyei lények igazgatták, fölöttük pedig, a dicső trónon ott ült az Örökkévaló, akit szívárvány – a mennyei irgalom jelképe – vett körül.

Ahogy ez a bonyodalmasnak tűnő szerkezet mennyei lények irányítása alatt állt, hasonlóképpen az ember életének bonyolult eseményei is az Isten irányítása alatt állnak. A küzdelem hevében és a nemzetek forrongása közepette irányítja a földi eseményeket Ő, aki a kerubok fölött trónol. – *The Truth About Angels*, 137–138. o.

Május 14., szerda

Különleges rendeletei révén Isten határozottan és tisztán érthetően adta tudtára Izraelnek az akaratát, bemutatva az embernek az Úr és

embertársai iránti kötelességeit. Istenimádatuk tisztán elhangzott. Szertartások és ceremóniák különleges rendszere lett lefektetve, hogy Isten jelenlétét éreztesse népe között, és hogy megvédje őket a Tízparancsolat áthágásától.

Isten népe, melyet különleges kincsének tart, egy kettős törvényrendszer előjogában részesült: az erkölcsi és a ceremoniális törvényben. Előbbi a múltra, a teremtésre mutat, és emlékeztet arra, hogy az élő Isten alkotta a földet, és hogy a törvény előírásai minden emberre vonatkoznak, minden időben és az örökkévalóságban is, a második törvény pedig azért adatott, mert az ember áthágta az erkölcsi törvényt, így engedelmességét csak az áldozatok bemutatásával fejezhette ki, melyek az eljövendő megváltásra mutattak. A két törvény határozotlan elkülönül egymástól. Az erkölcsi törvény már a teremtéstől fontos része volt a menny tervének, és Istenhez hasonlóan változhatatlan. A ceremoniális törvénynek viszont eleget kellett tennie az ember megváltását célzó, különleges krisztusi tervnek. Az áldozatok és adományok jelképes rendszere azért lett lefektetve, hogy a bűnös ember e szolgálatok által megérthesse Krisztus végtelen áldozatát. – *Advent Review and Herald of the Sabbath*, 1875. május 6.

Jézus nagy ajándéka a lehető legmagasztosabb bizonyíték arra, hogy nehézségeinkben segítséget kapunk, és küzdelmeinkben győzhetünk. Krisztusban rejlik népe ereje, hiszen minden hatalmat Ő kapott mennyen és földön. Nagy világosságban részesült népként ne feledjük, hogy Krisztus odaáll népe mellé, mint ötvös, aki finomítja és megtisztítja az ezüstöt. Ő folyamatosan megtisztítja azok szívét, akik Isten munkatársaivá válnak. És Ő fog munkálkodni minden lélek által. Folyamatosan megtisztítja azok szívét, akik vágnak a tisztulásra, és a megtisztultakat elkülöníti a tisztátalanaktól. – *Letter 195*, 1899.

[A zsidók] körülbelül fél évig voltak elfoglalva a sátor felépítésével. Amikor az építkezést befejezték, Mózes ellenőrizte az építők munkáját, és a szent sáort összehasonlította azzal a mintával, amit a hegyen mutattak meg neki, és azokkal az utasításokkal, amelyeket Istentől kapott. „És megtekintte Mózes minden munkát, és ímé, elkészíték azt, úgy készíték el, amint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes” (2Móz 39:43). Izrael sokasága buzgó érdeklődéssel gyűlt össze, hogy megtekintse a szent épületet. Mialatt tiszteletteljes megelégedés-

sel elmélkedtek azon, amit láttak, a felhőoszlop a szentély fölé vonult, és leereszkedve beburkolta. „És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot.” (2Móz 40:34) Így nyilatkozott meg Isten fensége, és egy ideig Mózes sem léphetett be a szent helybe. A nép elérzékenyülve nézte a kezük munkáját elfogadó jelet. Ünnepléses félelem és tisztelet árasztott el mindenkit. Szívük boldogságát örömkönnnyekkel fejezték ki, és halkán mondták el a hála szavait azért a tényért, hogy Isten leereszkedett hozzájuk, hogy köztük lakjon. – *Pát-riárkák és próféták*, 349. o.

Május 15., csütörtök

Az egész menny örömmel dicsőítette a Teremtőt, és boldogan sugározta vissza dicsőségét. Amíg ilyen tisztelet övezte Istent, az egész mennyben béke és boldogság honolt. Egy disszonáns hang azonban megzavarta a menny harmóniáját. Az „én” szolgálata és magasztalása, ellenkezett az Úr Isten tervével, balsejtelmeket ébresztett azok lelkében, akiknek az Atya dicsősége volt a legfontosabb. A mennyei tanácsstestületek kérelték Lucifert. Isten Fia előhozta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változatlanosságát. A menny rendjét Isten állapította meg; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett. Lucifer hagyta, hogy eluralkodjon rajta a Krisztussal szembeni féltékenység, és még elszántabb lett.

A maga dicsőségétől eltelve elsőbbség után vágyott. Lucifer a neki adományozott magas méltóságot nem tartotta Isten ajándékának, és nem volt hálás érte Teremtőjének. Fényességével és magasztos helyével büszkélkedett. Egyenlő akart lenni Istennel. A mennyei sereg szerte és tisztelte Lucifert. Az angyalok boldogan hajtották végre parancsait, ő volt a legbölcsebb és legdicsőségesebb közöttük. Azonban Isten Fia volt a menny elismert királya, akinek hatalma és tekintélye felért az Atyáéval. Az Úr mindig Krisztussal tanácskozott, Lucifer előtt pedig nem tárult fel az Atya minden szándéka. „Miért legyen Krisztus az első? – kérdezte ez a hatalmas angyal. – Miért megbecsültebb Ő, mint Lucifer?” – *A nagy küzdelem*, 494–495. o.

Jézus földi élete nem fejeződött be addig, míg el nem végezte munkáját. Utolsó leheletével így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30) A csatát megnyerte, hatalmas karjával kivívta a győzelmet (vö.: Zsolt 98:1). Győztesként zászlóját örökkévaló magasságokba tűzte ki. Nem örültek az angyalok? Az egész menny ujjongott az Üdvözítő győzelmén! Sátán vereséget szenvedett, és tudta, hogy birodalma elveszett.

Az angyalok és az el nem esett világok számára ennek a kiáltásnak, hogy „elvégeztetett”, nagy jelentősége volt. Számukra ez éppúgy azt jelentette, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének gyümölcseiből. – *Jézus élete*, 758. o.

Sátán bűnére nem volt mentség. A hazug és gyilkos őscsaló megmutatta valódi jellemét. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a lelkületet tanúsította volna, ha irányíthatta volna a menny lakóit, mint amivel hatalmában tartotta az embereket. Azt állította, hogy Isten törvényének áthágása szabadságot és dicsőséget teremt. De bebizonyosodott, hogy a következmény rabszolgaság és gyalázat. – *A nagy küzdelem*, 502. o.

Május 16., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A küzdelem véget ér” című fejezet (676–678. o.).

8.

A ZSOLTÁROK, 1. RÉSZ

Május 17., szombat délután

Az Újszövetség mutatja be az Ószövetség gazdag történelmének fontosságát. Én lelkem, áldd az Urat! Tüzetesen kell tanulmányoznunk az Ószövetséget, mert az ismeret kincseit rejtegeti. Izrael gyermekeinek az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulása során nappal felhőoszlop nyújtott árnyékot a vonuló népnek 40 éven keresztül. Éjszaka pedig a felettük őrködő tűzoszlop tett bizonyosságot Krisztusról, a világ világosságáról, aki maga volt a bátorságuk, tanítójuk és vezetőjük... Most nekünk kell felölnünk a teljes fegyverzetet, hogy bármi történjen, az Istentől kapott erő által készen legyünk minden válságos helyzetben megállni.

Szüntelenül emlékeznünk kell Krisztus szavaira: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Rendelkezésünkre áll mind az Ó-, mind pedig az Újszövetség történelme. Bízunk Istenben! Krisztus az igazság, az Ószövetség történelmének alfája, és annak minden kincse (tanítása) az Újszövetség történelme által nyert értelmet és jelentőséget.

Egyesek azt mondják, hogy az Ószövetség történelme a hold világosságához, az Újszövetségé pedig a nap világosságához hasonlít. Az Ószövetséget olvasva nem állíthatom ezt. Az Írás olyan, mint a hajnal világossága. Krisztus világlik ki belőle, aki az út, az igazság és az élet mind az Ó-, mind pedig az Újszövetségben. Azok a tanítások, amiket Izrael kapott a Sínai-hegynél, magát a nagy tanítót, a végtelen Isten Fiát mutatják be, akinek minden szava igaz. – *Manuscript 142, 1904.*

Minden más a Biblia központi témája köré fonódik a Szentírásban, és ez a központi téma a megváltási terv, Isten képmásának helyreállítása az emberi lélekben. Az Édenben elhangzó ítéletben rejlő első reményteljes ígérettől egészen a Jelenések dicsőséges ígéretéig –

„és látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz” – a Biblia összes könyve és bekezdése e csodálatos téma körül forog: az ember fölemelése és Isten hatalma, mely győzelmet ad Urunk, Jézus Krisztusunk által. Itt fedezhetjük fel, ahogy a mennyei Fenség megalázta magát, a helyettesünké vált, hogy egymaga küzdjön meg a sötétség hatalmaival, és győzőn a mi érdekünkben. E témák tiszteletteljes csodálata egyszerűen nem teheti meg, hogy ne lágyítsa, tisztítsa és nemesítse meg az emberi szívet, ugyanakkor ne nyújtsa új életerőt az elmének. – *Signs of the Times*, 1906. április 18.

Május 18., vasárnap

Krisztusban nem volt bűn, ezért ilyen értelemben testet öltése és kereszthalála nem bírhatott volna nagyobb kegyelmet adó értékkel, mint egy átlagember halála. Amikor viszont magára öltötte az emberi természetet, élete az istenséggel egyesült. Így ajánlhatta fel az életét főpapként és áldozatként is. Önmagában volt hatalma letenni az életét és újból felvenni azt. Önmagát kínálta fel szeplőtlen áldozatként Istennek.

A Krisztus által szerzett engesztelés örökre megpecsételte a kegyelem örök szövetségét. Eleget tett minden feltételnek, hogy az Úr immár újból kiáraszthassa kegyelmét az emberi családra. Minden akadályt lerontott, ami a kegyelem, irgalom, béke és szeretet kiráadásának útjában állt Ádám bűnös nemzetsége előtt. – *Manuscript 92*, 1899.

És amint megmondatott, a földi szentélyt Mózes építette a hegyen látott minta alapján. „Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal”; és a szentély két különálló helyisége „a mennyei dolgoknak ábrázolatai”, Krisztus, a főpap pedig „a szent helynek és amaz igazi sátoznak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 9:9, 23; 8:2). Mivel a látomásban János betekinthezett Isten mennyei templomába, látta, hogy „hét tűzlámpás ég vala a királyi szék előtt”. És látott egy angyalt „aranytömjénezőt tartva; és adatek annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseihez az arany oltárra, amely a királyi szék előtt vala” (Jel 4:5; 8:3). A próféta betekinthezett a szentély első termébe, ahol „hét tűzlámpás vala”, és az „aranyoltár”, amelyeket a földi szentélyben az arany gyertyatartó és a füstölőoltár jelképezett. És újból „megnyilatkozáék az Isten

temploma” (Jel 11:19), és betekintést nyert a lepel túloldalára, a szentek szentjébe. Ott volt „az ő szövetségének ládája” (Jel 11:19), amit a földi szentélyben a Mózes által készített frigyláda jelképezett, és amiben Isten törvényt őrizték.

A földi szentélyt Mózes „arra a mintára csinálta, melyet látott vala”. Pál kijelenti, hogy elkészítették „az istentiszteletre való összes edényet”, mint „a mennyei dolgoknak ábrázolatait” (Csel 7:44; Zsid 9:21, 23). János pedig elmondja, hogy szentélyt látott a mennyben. A szentély, ahol Jézus szolgál értünk, annak az eredetije, amit Mózes épített itt, a földön. – *Christ in His Sanctuary*, 54–55. o.

„Nagy lesz az ő dicsősége.” (Zak 6:13) Az elveszett emberiség megváltásáért minden dicsőség Krisztusé. A megváltottak az örökkévalóságon át éneklük majd: „Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által... annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké!” (Jel 1:5–6) – *Christ in His Sanctuary*, 138. o.

Május 19., hétfő

„Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahova megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül.” (Jel 14:4) Látomásban látja őket a próféta. A Sion hegyén állnak, szent szolgálatra felővezve és fehér gyolcsba öltözve. „A fehér gyolcs: a szentek igazságos cselekedetei.” (Jel 19:8) De mindazoknak, akik követik a Bárányt a mennyben, előbb a földön kellett követniük; nem kedvetlenül, boszszankodva, hanem bizalommal telve, készséges, szeretetteljes engedelmességgel, miként a nyáj követi pásztort. – *Az apostolok története*, 591. o.

Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényernyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának a jele. Mély csendben néztük mindnyájan a felhőt, mely egyre közelebb jött hozzánk, mind világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, míg végül egy nagy, fehér felhővé vált. A felhő felett szivárvány látszott, amit tízezernyi angyal vett körül, akik kedvesen énekeltek. A szivárványon ült az ember Fia. Haja fehér fürtökben omlott le vállára, s fejét számos korona ékesítette. Lába, mint a tűzoszlop; jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüstharsona

volt. Szeme olyan volt, mint a tűzláng, amely át- meg átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt, s azokat, akik elvetették Istent, sötétség fogta körül. Mindnyájan így kiáltottuk fel: „Ó, ki állhat meg az Úr előtt? Szeny-nytelen-e a ruhám?” Az angyalok abba hagyták éneküket, s egy ideig a legfélelmetesebb csend uralkodott, mikor Jézus felkiáltott: „Akiknek szívük és kezük tiszta, megállhatnak: kegyelmem elég nektek.” Arcunk boldogságtól sugározott, és szívünket teljesen betöltötte az öröm. Az angyalok még erőteljesebben kezdtek énekelni, miközben a felhő foly- vást közeledett a földhöz. – *Tapasztalatok és látomások*, 15. o.

Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy meg tudjuk vívni a hit nemes harcát. Küzdjünk, harcoljunk, és minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy beléphessünk a szoros kapun. Mindenkor az Úr legyen figyelmünk középpontjában. Igyekezzünk minden cselekedetünkkel tisztességet szerezni Istennek, kezünket és szívünket őrizzük meg tisztán. Segítséget kaptunk attól, akinek hatalma van üdvözíteni. A világosság és az igazság lelkülete fog érzékennyé tenni és megújítani minket titkos munkálkodása révén, hiszen lelki fejlődésünk nem önmagunknak köszönhető, hanem Istennek. [...]

Jézus lejött földünkre, hogy mennyei erőt hozzon az embernek, és hogy kegyelme által megváltozzunk, hozzá hasonlónak váljunk. Ha ott él a szívben az Isten iránti engedelmesség utáni vágy, és ha ennek érdekében minden tőlünk telhetőt megteszünk, vágyainkat és erőfeszítéseinket Jézus a legjobb emberi szolgálatként fogadja el, és isteni érdemeivel kipótolja hiányosságainkat. – *Signs of the Times*, 1890. június 16.

Május 20., kedd

Isten hosszútűrésének, végtelen szeretetének és irgalmának ismerete tette Mózeset képessé arra, hogy oly csodálatosan könyörögjön Izrael életéért, amikor az ígélet földje határán nem akartak Isten parancsának engedelmeskedve továbblépni. Amikor lázadásuk tetőfokára hágott, az Úr kijelentette: „Megverem dögvésszel, és elűzöm őket...” Felkínálta Mózesnek, hogy leszármazottait „nagyobb és erősebb nemzeté” teszi (4Móz 14:12). De a próféta Isten csodálatos intézkedéseire és ígéreteire hivatkozott a választott nép érdekében. Majd minden érv közül a legerősebbet emelte ki: Isten szeretetét az elbukott ember iránt (Lásd: 4Móz 14:17–19).

Az Úr könyörülettel válaszolt: „Megbocsátok a te beszéded szerint.” Majd szándékáról, Izrael végső győzelméről prófécia formájában beszélt Mózesnek. „Életemre mondom, és az Úr dicsőségére, amely betölti az egész földet” – nyilatkoztatta ki (4Móz 14:20–21). Isten dicsőségét, jellemét, könyörületes jóságát, gondoskodó szeretetét – amelyre Mózes Izrael érdekében hivatkozott – az egész emberiségnek meg kell ismernie. Jahve kétszeresen biztosította Mózeszt, hogy ígérete beteljesedik: esküvel erősítette meg. Amilyen biztos, hogy Isten él és uralkodik, az is olyan biztos, hogy kinyilatkoztatja „dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek” (Zsolt 96:3). – *Próféták és királyok*, 312–313. o.

Krisztus dicsősége az ő jelleme, és ez a jellem Isten törvényének kifejeződése. Jézus minden tekintetben betöltötte a törvényt az életével, tökéletes példát nyújtva a világnak arra vonatkozóan, hogy mivé válhat az ember, ha együttműködik Istennel. Emberként Krisztus az Atyától függött, ahogyan az emberiség is az isteni erőttől függ, hogy elérhesse a jellem tökéletességét. Az Úr törvénye az ő törvényének és szentségének a kifejezése; de a bűnbe esett ember szemszögéből a törvény maga az ítélet, a halálos ítélet hangja. A törvény nem tud megbocsátást nyújtani áthágójának, „mert a bűn ismerete a törvény által van”. „Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelötte.” A törvényből egyetlen reménysugár sem ragyog a bűnösre, ezért a törvény áthágója nem talál választ a törvényben aggódalmas kérdésére: „Mit kell tennem, hogy üdvözljek?” „Hogyan állhatok meg én Isten előtt?”

Krisztus révén azonban megnyílt a szabadulás útja. Megváltónk emberi testben jött el, hogy testben kárhoztassa a bűnt, és hogy szorosan megfogja a megtérő bűnös kezét, másik karjával pedig Isten trónusába kapaszkodjon, s így teremtsen kapcsolatot ember és Isten, föld és ég között. A bűnös lélek számára Ő az egyedüli menedék. Ha az ember meg akarja ismerni az Urat, tekintete az Isten törvényét betöltő és az Atya jellemét a világnak bemutató Krisztus felé irányul. Isten Fiában feltárul előtte Isten kimondhatatlan jósága, hisz benne „irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást”. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” – *Signs of the Times*, 1895. december 12.

Május 21., szerda

Testvérek és testvérnők, az Úr közel! Ha megszületik bennünk Krisztus, a dicsőség reménysége, reménységünk van Istenben, amit nem fogunk tudni csak magunknak megtartani. Dicsőíteni fogjuk Őt. Nem dicsőítjük Krisztust eléggé, úgy, ahogy kellene. Aki dicsőíti Őt, Istent magasztalja. Most pedig a szomorúság szavai és szenvedéseink és megpróbáltatásaink helyett inkább adjunk hálát Istennek azért, hogy tudunk beszélni, és határozzuk el, hogy magasztalni fogjuk az ő nevét. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy itt, e földön magasztaljuk és dicsőítsük Istent. Bárcsak ezt az elhatározást tükröznék szavaink és cselekedeteink! – *Manuscript 38*, 1908.

Nehézségek fognak támadni, melyek próbára teszik hitedet és türelmedet. Állj bátran a nehézségek elé. Nézd a dolgok derűs oldalát. Ha akadozik a munka, győződj meg arról, hogy nem a te hibád-e, majd menj előre, és örvendezzél az Úrban. A menny örömmel van tele. Visszhangzik annak dicséretétől, aki oly csodálatos áldozatot hozott az emberiség helyreállításáért. Csak az Úr földi gyülekezete ne legyen tele dicsérettel? Nem kell talán a keresztényeknek világgá kürtölniük, hogy mekkora boldogság Jézus Krisztusnak szolgálni? Akik a mennyben csatlakozni akarnak az angyalok magasztaló karához, azoknak a földön kell megtanulni a menny énekét, melynek alaphangja a hálaadás.

Sose veszítsd el bátorságodat. Sose szólj kételkedve, csak mert a látzat ellened szól. Az Úr munkájában olykor lehúzó az anyagiak hiánya, ám az Úr hallja a segélykiáltást, és válaszolni fog rá. Ez legyen nyelveden: „Az Úr Isten megsegít engem, azért nem szégyenülök meg; azért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudom, hogy szégyent nem vallok.” (Ésa 50:7)

Ha hibát követsz el, vereségedet fordítsd győzelemre. Ha jól megtanuljuk az Úr által küldött tanítást, akkor mindenben segítségünkre lesz alkalmas időben. Bízz Istenben. Imádkozzál sokat, és higgy. Ha bízol, remélsz, hiszel, és szorosan fogod a végtelen hatalom kezét, hódítók-nál hatalmasabb leszel. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 244–245. o.

Ezután a menny dicsőségéhez ragadtattam el, a kincsekhez, amelyek ott már készen állnak a hívők számára. Minden kedves és dicső volt. Az

angyalok édes dalokat énekeltek, s mikor befejezték, levették koronájukat a fejükről, Jézus lábához helyezték, és kedves hangon kiáltották: Dicsőség, halleluja! Én is velük együtt magasztaltam és dicsőítettem énekemmel a Bárányt, és valahányszor kinyitottam számat dicsőítésére, mindannyiszor lelkemet áthatotta annak a dicsőségnek kimondhatatlan érzete, amely engem körülvevett. Nagy, rendkívüli, örökkévaló dicsőség volt. Az angyal így szólt: „Az a kis sereg, amely Istent szereti, parancsolatait megtartja, és hűséges mindhalálig, örökli ezt a dicsőséget, állandóan örvendhet Jézus jelenlétének, és együtt énekelhet az angyalokkal.” – *Tapasztalatok és látomások*, 66. o.

Május 22., csütörtök

A Jelenések könyve 18. fejezetében leírt jövendölések hamarosan beteljesednek. A harmadik angyal üzenetének hirdetésekor egy másik angyal szállt le a mennyből, „akinek nagy hatalma vala, és a föld fénylett annak dicsőségétől”. Az Úr lelke nagy kegyelemmel fogja megáldani az oda-szentelt életű embereket, és akkor majd a férfiak, nők és gyermekek dicsőítik Őt, és hálát adnak neki, így a föld betelik istenismerettel és az ő semmihez sem fogható dicsőségével úgy, ahogy a vizek betöltik a tenger mélységeit.

Akik mindvégig megőrizték töretlen bizalmukat, fölkelnek majd, amikor a harmadik angyal üzenetét nagy erővel hirdetik. A hangos kiáltás idején az egyház az Úr gondviselésétől támogatva fogja hirdetni az üdvösség ismeretét, ami így minden városba és faluba eljut. A föld betelik az üdvösség ismeretével. Olyan hatalmas lesz azok sikere, akik Isten megújító Lelke által szorgoskodnak, hogy a jelenvaló igazság fénye mindent beragyog. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1904. október 13.

Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesedtek be, a lezáruláskor a késői esőben fognak ismét beteljesedni. Ez a „felüdülés ideje”, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: „Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltsenek a ti bűneitek; hogy eljőjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust.” (Csel 3:19–20)

Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik majd, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz le az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). És a föld lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fény sugarak mindenhol bevilágítanak, és tisztán felragyog az igazság. Isten őszinte gyermekeit már nem tudják visszatartani a családi és egyházi kapcsolatok. Elszakítják ezeket a kötelékeket, mert mindennél drágább nekik az igazság. Az igazság ellen szövetkező erőkkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak. – *A nagy küzdelem*, 611–612. o.

A ZSOLTÁROK, 2. RÉSZ

Május 24., szombat délután

Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés – legyen az bármilyen logikus – sem lágyítja meg a kemény szívet, nem töri át a világiás gondolkodás és önzés kergét. Tudta, hogy tanítványainak a mennyből kell kapniuk az erőttöbbletet. Tudta, hogy csak akkor hatásos az evangélium, ha forró szívek és beszédes ajkak hirdetik, akiket áthat annak ismerete, „aki az út, az igazság és az élet”. A tanítványokra bízott munka fokozott teljesítőképességet fog igényelni, mert a gonoszság áradata erősen és hatalmasan hömpölyög felénk. A sötétség hatalmasságainak buzgó és elszánt vezető a parancsnoka; Krisztus követői pedig csak az Istentől nyert Lélek segítségével harcolhatnak az igazságért. – *Az apostolok története*, 31. o.

Most a Megváltó szeme a jövőbe néz, látja a szélesebb területet, ahol halála után tanítványai lesznek bizonyágtevői. Profetikus pilantása befogja szolgálóinak tapasztalatait minden korban, míg másodszor is eljön. Bemutatja követőinek a rájuk váró küzdelmeket, felfedi a csata jellegét, tervét. Feltárja a rájuk leselkedő veszélyeket, a szükséges önmegtagadást. Azt kívánja, legyenek tisztában az árral, és ne lephesse meg őket az ellenség. Nem test és vér ellen kell hadakozniuk, hanem „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Természetfeletti erővel kell harcolniuk, de biztosak lehetnek a természetfeletti segítségben is. A menny minden lénye jelen van ebben a seregben, és közöttük van, aki „annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál” (Zsid 1:4). A Szentlélek, a mennyi seregek fejedelmének helyettese lejött vezetni a harcot. Azok az emberek, akik ebben a küzdelemben részt vesznek, lehetnek tökéletlenek, rájuk nehezedhetnek bűneik és hibáik, de Isten

kegyelme mindenkié, aki töredelmesen keresi. A Mindenható ereje azok oldalán sorakozik fel, akik Istenben bíznak. – *Jézus élete*, 352. o.

Isten próbákon át vezet bennünket, hogy még közelebb húzódjunk hozzá. A zsoltáros ezt mondja: „Sok baja van az igaznak, de valamenynyiből kimenti az Úr.” Dávid kiemelkedő személyiség volt. Élettörténete minden lélek számára érdekesítő, aki az örök győzelmekért küzd. Élete során két hatalom küzdött a lelkéért. A hitelenség összevonta seregeit, és próbálta eltakarni előle az Isten trónja felől rááradó világosságot. Nap mint nap dúlt szívében a háború, mert Sátán próbálta ellensúlyozni az igazság erőinek minden közbelépését. Dávid megértette, hogy mit jelent hatalmasságok, az élet sötétségének világbírói és a gonoszság lelkei ellen küzdeni. Néha úgy tűnt, hogy az ellenség győzelmet arat felette, de végül mégis győzött a hit, és Dávid örülhetett Jehova üdvözítő hatalmának. – *Signs of the Times*, 1909. augusztus 11.

Május 25., vasárnap

Mindenkiben, akit Isten nevel, olyan életnek kell megnyilatkoznia, amely nincs összhangban a világgal, annak szokásaival vagy gyakorlatával. Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, az Úr akaratának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallgatnunk Őt, aki a szívhez szól. Mikor minden más hang elcsitul, s nyugodtan várakozunk előtte, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Isten hangját. Ő arra int: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) Egyedül itt találunk igazi nyugalomra. Ez a gyakorlati felkészülés mindenkinek, aki a mennyért munkálkodik. A rohanó tömegben, az élet feszültségében, az intenzív munkában a világosság és béke légköre lengi körül az így felfrissült lelket. Az élet jó illatot lehel, isteni erő nyilatkozik meg, mely eléri az emberi szíveket. – *Jézus élete*, 363. o.

Hagyd, hogy a szíved elepedjen az Isten utáni vágyakozástól! Gyakorold a hitet, ami így nem fog elszakadni Istentől! Az elfáradtak és megterheltek menjenek Krisztushoz! Könyörögj vigasztalóért! A gyengék és kételkedők közeledjenek az Úrhoz, és akkor Ő is közeledni fog hozzájuk. Komoly és kitartó hittel ragadd meg Istent! – *Letter 96*, 1901.

Földi élete során Jézus gyakran hívta tanítványait: „Kövessetek engem!” „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” (Lk 9:23) Az úton bizonyára akadályokkal is szembesülünk, de bátran, zokszó nélkül kell haladnunk tovább. Jó az Úr. Ő a mi segítségünk a szükségben. Ha elmondjuk neki minden nehézségünket, és elhisszük a szavát, meghallgat, és válaszol imáinkra. Hív, hogy menjünk oda hozzá. Így szól: „Kérjetelek, és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyitattik néktek.” (Mt 7:7) Tárháza tele van, abból szüntelenül meríthetünk, mert sosem fog kiapadni.

Vajon az Úr valaha is belefárad imáink meghallgatásába? Nem! Ha kitartóan, teljes szívvel kérjük, meghallgat, és így szól: „Ímé, itt vagyok.” (Ésa 58:9) Soha nem szabad elcsüggednünk. Ha teljes mértékben tőlünk függne az üdvösség kérdése, akkor lehetnénk bizalmatlanok magukkal szemben, és kételkedhetnénk. De ez nem a mi terhünk. Hallgassátok és értsétek meg az emberekhez intézett legértékesebb hívást: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terem könnyű.” (Mt 11:28–30) Mindannyian mondjuk el: „Isten kegyelme által teszek eleget ezeknek a feltételeknek.” – *Letter 14*, 1902.

Május 26., hétfő

Nekünk, akik közvetlenül a megvalósulás határán állunk, milyen végtelenül fontos, milyen érdekesítő a bekövetkezendő dolgoknak ábrázolása, azoké az eseményeké, amelyekre Isten gyermekei figyelnek, várnak, vágyakoznak, és amelyekért imádkoznak, mióta őszüleink kiléptek az Édenből!

Zarándoktársaim! Még itt vagyunk a földi élet árnyai és zűrzavaraik között. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Hitben lássuk meg a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! Krisztus, aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik hisznek benne. A harc nemsokára véget ér Jézus győzelmével. Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménysége összpontosul. Ha már nála leszünk, semminek tűnik majd az élet minden próbája és szenvedése. Az előbbi dolgokra „nem is

emlékeznek, senkinek sem jut eszébe”. „Ne veszítsétek el hát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségünk, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet. Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” „Izraelt megszabadítja az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha-soha többé.” (Ésa 65:17; Zsid 10:35–37; Ésa 45:17)

Nézz fel, nézz fel, és növekedjen a hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a végtelenbe vezet, a megváltottak részére készített, kötelekektől mentes, dicsőséges jövőbe. „Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.” (Jak 5:7–8) – *Próféták és királyok, 731–732. o.*

Csüggedéssel vagyunk tele, pedig remény kellene, hogy betöltse az életünket. Nem merészelem hiszememet levenni Jézusról, hogy a vihar keltette hullámokra tekintsek, mint a szegény, félelemtől rettegő Péter, mert attól tartok, hogy elsüllyedek. Elég sok gyötrődést, zavarodottságot és kételkedést látok, ami elvonhatná a figyelmemet, és megzavarna, ha rájuk tekintenék, és ezekkel foglalkoznák. De én naponta többször is elmondom: „Segíts, Uram, hiszen egyedül te segíthetsz, hogy teljesen benned bízzak. Tied az ügy, és nem fogod megengedni, hogy igazságod megszégyenüljön.” – *Letter 3/b, 1881.*

Még mindig sötétség és a földi dolgok zavargásai vesznek körül. Tekintsünk lelkesedéssel az eljövendő, áldott életre. Engedjük, hogy hitünk áttörjön a sötét felhőkön, és arra szegezzük a tekintetünket, aki meghalt, hogy elvegye a világ bűneit. Ő kitarta a menny kapuit azok előtt, akik elfogadják, és hisznek benne. Erőt ad, hogy Isten fiai és leányai legyenek. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy tanulságos leckékké váljanak a szörnyű szenvedések, amelyek által megtanulunk harcolni a Krisztusban elnyerhető elhívásunk jutalmáért. Bátorítson a gondolat, hogy az Úr nemsokára visszajön. Bárcsak ez a reménység vidámítaná meg a szívünket! „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” (Zsolt 10:37) Boldog az a szolga, akit az Úr őrhelyén talál, amikor eljön. – *Heaven, 160. o.*

Május 27., kedd

Erre az időre tekint János, a látnok, amikor kijelenti: „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik.” (Jel 11:15) A szövegkörnyezetből határozottan kitűnik, hogy mikor fog mindez bekövetkezni: „És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és akik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják.” (Jel 11:18) Az utolsó ítéletkor, az igazak megjutalmazásának és a gonoszok megbüntetésének idején áll fel Krisztus országa. Akkor majd elpusztulnak azok, akik szembeszálltak Jézus uralmával, és a világ országai a mi Urunké, Krisztusunké lesznek. [...]

Addig azonban Jézus Krisztus országát nem lehet megalapítani ezen a földön. Az ő országa nem evilági. Követői úgy tekintsenek magukra, mint akik „idegenek és vándorok ezen a földön”. Pál mondja: „Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.” (Zsid 11:13; Fil 3:20) – *Pátriárkák és próféták*, függelék, 763. o. (a magyar fordításokban nem található meg ez a bekezdés, illetve a függelék – a fordító megjegyzése)

Isten kegyelmének országa most épül, amint nap nap után bűnnel és lázadással teli szívek hódolnak be a szeretet uralkodásának. Ám a dicsőség országának teljes megalapítása csak Krisztus második eljövetelével következik be. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dán 7:27) Akkor veszik örökbe a világ megalapítása óta számukra elkészített országot, akkor kezdi meg Jézus Krisztus az uralkodását.

A mennyei kapuk ismét feltáruznak, és Üdvözítőnk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer szenttel mint királyok királya és uralkodók ura jön el. Ekkor az „Úr lesz az egész föld királya” (Zak 14:9). Azon a napon egy Úr lesz, és a neve is egy. „Isten sátora az emberekkel lesz... velük lakozik, s ők az ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, és lesz Istenük.” (Jel 21:3) [...]

Aki azt kéri, hogy „legyen meg a te akarod, mint a mennyben, úgy a földön is”, azért imádkozik, hogy a földön érjen véget a gonoszság uralma, Isten örökre törölje el a bűnt, és állítsa fel az igazságosság,

szentség országát. Akkor a föld is, mint a menny, betelik „jóban való teljes gyönyörűséggel” (1Thessz 1:11). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 108, 110. o.

Május 28., szerda

Istennek az a terve, hogy a hívei által nyilatkoztassa ki országa elveit. Ahhoz, hogy jellemük és életük ezen elveket tükrözze, el kell szakadniuk a világi hagyományoktól, szokásoktól és gyakorlatoktól. Minden igyekezetével próbálja önmagához közel vezetni őket, hogy megismeresse velük akaratát. Ugyanaz a célja ma élő népével, mint Izraellel volt, amikor kihozta őket Egyiptomból. Jóságát, irgalmát, igazságosságát és szeretetét látva, amit Isten tanúsít egyháza iránt, a világ betekintést nyer a jellemébe. És ha az Úr törvénye ekképpen mutatkozik meg az emberek életében, akkor még a világ is el fogja ismerni, hogy felsőbbrendű életet élnek, akik szeretik Istent, félik Őt, és minden népénél hűségesebben szolgálják Őt. – *Recreation*, Pamphlet 145, 3. o.

Kedves Testvérek! Kerüljétek szoros kapcsolatba hivatásokban az emberekkel! Emeljétek fel a lesújtottakat. A szerencsétlenségekre úgy tekintsetek, mint titkos áldásokra, a fájdalomra, mint kegyelmi bizonyosságokra. Munkálkodjatok úgy, hogy remény virágozzon ki a két-ségbeesés helyén. [...]

„Közel van az Úrnak nagy napja, közel van, és igen siet.” (Sof 1:14) Szeretném minden munkásnak odakiáltani: Hitben menj előre, és az Úr veled lesz! De virrassz és imádkozz! Ebben rejlik eredményed titka. Az erő Istentől jön. Munkálkodj teljesen benne bízva, és ne feledkezz meg arról, hogy a munkatársa vagy. Ő a te segítőd. Tőle származik az erőd. Ő lesz a bölcsességed, igazságosságod, megszentelődésed és megváltásod. Hordozd Krisztus keresztségét, naponta tanulj tőle szelíd-séget és alázatot. Ő a te vigaszod és felüdülésed. – *Az evangélium szolgálói*, 37–38. o.

A Krisztus iránti engedelmisség minden cselekedete, minden érte való lemondás, minden türelemmel viselt próba, minden kísértések feletti győzelem: előrehaladás a végső győzelem felé vezető úton. Ha elfogadjuk Krisztust vezetőnknek, biztonságosan haladhatunk. Még a legnagyobb bűnösnek sem kell eltévednie. Minden reszkető útkereső

tiszta és szent fényben járhat. Bár az ösvény keskeny és olyan szent, hogy bűn nem férhet el rajta, mégis mindenki végigjárhatja, s egyetlen, kételyekkel vívódó, remegő léleknek sem kell elmondania: „Nem törődik velem az Úr.”

Bár az út göröngyös, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadék tátonghat, csapda lappanghat, s noha akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, mikor bágyadság vesz rajtunk erőt, ha elcsüggedünk is, reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el az ösvényt a lábunk előtt. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 140. o.

Május 29., csütörtök

Isten értékes előjogokban részesített, hiszen elküldte igazságának világosságát, nektek pedig gyarapítanotok kell ezeket az áldásokat, és hagynotok kell, hogy mások is részesülhessenek belőlük. Kiterjedt misszióterületek vannak a közeletekben, minden nap lehetőségetek van beszélni az embereknek Isten ígéreteiről, alacsony jövedelemért gürcölő, sínylődő lelkeket üdíthettek fel, bátoríthatjátok azokat, akik szegénységgel küzdve csak nehezen tudják biztosítani maguknak létminimumot. Isten gyermekei arra hívtak, hogy dicsőítsék, aki az ő csodálatos világosságára hívott ki a sötétségből, hogy Krisztus képviselői legyenek. Keresniük kell az alkalmat, hogy azokat tanítsák, akik kapcsolatba kerülnek a mindennapi élet problémáinál magasztosabb és szentebb igazságokkal. Ezékiel próféta által így szól az Úr: „És adok rájuk és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek.” (Ezék 34:26) – *Signs of the Times*, 1890. február 3.

Az a legmagasztosabb munka, a legnemesebb erőfeszítés, amit egy ember megtehet, hogy társait Isten Bárányához vezeti. Ő, bárcsak komolyabban vennénk ennek a munkának a fontosságát, mint tettük a múltban! Egyházunk tagjai kezdjenek el dolgozni. Bárcsak Krisztust nyilatkoztatnák ki a gondolataik, szavaik és tetteik! Ha helyesen képviselik Őt, elnyerik az örök élet jutalmát és a mennyei otthont. – *The Gospel Herald*, 1902. december 10.

Isten minden nemzedék idején elküldte szolgálait, hogy megrójják a bűnt a világban és az egyházban. Az emberek azonban kellemes dolgokat akarnak hallani, és nem fogadják szívesen a tiszta, kendőzetlen igazságot. Számos reformátor, amikor elkezdte a munkáját, nagyon óvatosan próbálta az egyház és a nemzet bűneit megdorgálni. Azt remélte, hogy őszinte, keresztény életének példamutatásával vissza tudja vezetni az embereket a bibliai elvekhez. De Isten Lelke megérintette e reformátorokat – mint annak idején Illést, akit egy gonosz király és egy hitehagyó nép bűneinek megfeddésére indított –, és arra kényszerültek, hogy a Biblia világos kijelentéseit prédikálják; azokat az elveket, amelyekről korábban vonakodtak beszélni, most buzgón hirdették, és elmondták, milyen veszély fenyegeti az embereket. Azt tolmácsolták, amit az Úr adott nekik, nem félve a következményektől. És az emberek kénytelenek voltak meghallgatni a figyelmeztetést.

Tehát hangozni fog a harmadik angyal üzenete. Amikor a legnagyobb erővel kell hirdetni, az Úr alázas követői által fog dolgozni azok értelmét befolyásolva, akik szolgálatára szentelik magukat. – *A nagy küzdelem*, 606. o.

AKIK SZÁMÁRA ELJÖTT A VÉG

Május 31., szombat délután

Akik vallják, hogy várják Megváltónk mielőbbi visszajövetelét, azoknak Ábrahám hitével kell rendelkezniük, mert ezért a hitért nagy ár lett lefizetve, ami szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Ábrahám példáját értünk, az idők végén élő nemzedékek érdekében jegyezték fel. El kell hinnünk Isten minden egyes szavát, és meg kell értenünk, hogy nem játszadózhatunk az Úrral. Ő határozottan tudunkra adja, amit közölni akar, és elvárja, hogy önként higgyünk és engedelmeskedjünk neki. Csak így fog ránk ragyogni a világossága, és leszünk mindannyian világosság az Úrban. – *Signs of the Times*, 1875. április 1.

Ha az Ótestamentum szentjei erőteljesen világítottak és ragyogtak ezen a földön, nekünk még inkább kötelességünk fényleni, hisz a profetikus múlt teljes világossága rendelkezésünkre áll, amelyből ők csupán foszlányokat kaphattak, ráadásul Krisztus élete még több világossággal szolgált számunkra. A jövendölések beteljesedései nyilatkoztatták ki Jehovát a világ végidején élők számára. Isten különleges világosságot tartogat a mostani időben élőkre, a harmadik angyal különleges üzenetet hirdet – Isten parancsolatait és Jézus Krisztus bizonyágtételét. – *Present Truth*, 1886. november 4.

Isten felszólítja népetagjait, hogy mélyebben ismerjék meg terveit és törvényét. Törvénye a jellemének átírata, ami változhatatlan, mivel hogy Isten sosem változtat azon, amit egyszer kijelentett. Krisztus kijelentette, hogy a törvény tökéletes, és Dáviddal együtt mondjuk el mi is: „Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.”

Jézus Krisztus maga a befolyás központja, a Szentlélek pedig hatékonysággal ruház fel minden embert, aki jóra törekszik. Az emberek minden energiájukat latba vetve munkálkodjanak együtt a végtelen szeretet és hatalom nagy középpontjával. Ezen a világon egyesek mélyebb

vallásos tapasztalatra vágynak, és elszomorítja őket, hogy a magukat Krisztus követőinek vallók életében nincs jelen a Szentlélek ereje. Amikor az emberek visszatérnek Isten iránti hűségükhöz, akkor többé már nem fogják lábbal taposni a menny határozott törvényeit, hanem felmegasztalják az Urat. Számukra az Ige lesz a világító szövétnek az erkölcsi sötétségben. Ők fogják meghallani e szavakat: „Ha valaki énutánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1901. április 16.

Június 1., vasárnap

Akkor majd a hegyekhez és a sziklákhoz kiáltanak, hogy essenek rájuk, hogy elrejtőzhessenek a trónon ülő Bárány haragja elől. A „Bárány haragja”, aki mindig gyöngédséget, türelmet és hosszútűrést tanúsított, önmagát feláldozta engesztelő áldozatul, mint bárány a mészárszéken, hogy megmenthesse a bűnösöket a büntetéstől, viszont most ezt nem teheti meg értük, mert nem engedték meg neki, hogy elvegye a bűneiket.

Az ítélet az Isten által lefektetett szabályok alapján zajlik. Mindenki azon törvény szerint lesz megítélve, amelyet most az embereknek be kellene tartaniuk, de ezt a legtöbben elutasítják. Amint minden embernek vizsgálat alá esik a jelleme, megtalálja majd a maga helyét a két tábor valamelyikében. Vagy az Úr szentjei közé lesz sorolva, mivel engedelmességet tanúsított a törvény iránt, vagy a törvény áthágása miatt bűnösnek lesz nyilvánítva. Vagy jót cselekedett, hit által együttműködött Jézussal, hogy helyreállhasson az isteni képmás az emberben, vagy gonoszul cselekedett, és törvénytelen életével megtagadta az Üdvözítőt. Krisztus külön fogja választani e két csoportot, amint a pásztor is elkülöníti a kecskéket a juhoktól: a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől. Akkor majd az emberek – nők és férfiak – látni fogják, hogy cselekedeteikkel pecsételték meg a sorsukat. Annak alapján nyerik el jutalmukat vagy büntetésüket, hogy megtartották-e Isten törvényét, vagy áthágták. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1901. június 18.

Ma is elkövetik azokat a bűnöket, amik az özönvíz előtti világban bosszúért kiáltottak. Az emberek szívéből eltűnt az istenfélelem. Közömbösen kezelik és megvetik az Isten törvényét. A most élő nem-

zedék mérhetetlen világiassága felér az akkorival. Így szólt Krisztus: „Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne... akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:38–39) Isten nem az evésért és ivásért marasztalta el az özönvíz előtti emberiséget. Ő adta nekik a föld sok-sok gyümölcsét, hogy kielégítse fizikai szükségleteiket. A bűn abban állt, hogy ezeket az ajándékokat az adományozó iránti hála nélkül fogadták el, és megrontották önmagukat étvágyuk korlátlan kielégítésével. – *Pátriárkák és próféták*, 101. o.

Június 2., hétfő

„Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, háznépe megtartására bárkát készített, amely által kárhóztatá e világot, és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid 11:7) Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította őszinteségét. Hite így tökéletesedett, és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak, miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyágtevés volt az embereknek.

Először úgy látszott, hogy sokan elfogadják az intést, de nem fordultak őszinte bűnbánattal Istenhez. Nem akarták elhagyni a bűneiket. Az özönvízig eltelt idő alatt hitük próbára lett téve, de ők nem állták ki a próbát. Végül az eluralkodó hitetlenségtől legyőzötten, korábbi társaikhoz csatlakozva elvetették az ünnepélyes üzenetet. Egyesek mély meggyőződésre jutottak, és megfogadták volna az intő szavakat, de annyira sokan tréfálkoztak és gúnyolódtak, hogy ugyanazt a lelkületet átvéve ellenálltak az irgalmas hívásnak, és csakhamar a legkihívóbb csúfolódókkal azonosultak. Azok voltak a legvakmerőbbek és legbűnösebbek, akiknek a lelkében egyszer már gyúlt fény, de ellenálltak Isten Lelkének. – *Pátriárkák és próféták*, 95. o.

Noé napjaiban „látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak

gonosz. Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében... Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé, elvesztem őket a földdel egybe.” (1Móz 6:5–6, 13)

Az emberek gonoszsága ellenére Isten mégsem akarta elpusztítani őket előzetes figyelmeztetés nélkül. „Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő.” (3. vers) És a kijelölt próbaidő alatt hallhatták Noé figyelmeztetéseit.

Kezdetben sokakat meglepett az üzenet. Egyesek hittek, mások pedig épp ezzel a hittel fejezték be az életüket. Az idő teltével azonban erejét veszítette a hirdetett üzenet a közömbös és világot szerető emberek között. Megfeledeztek a veszélyről, és kinevették Noét azért, hogy bárkát épít a szárazföldön. Ennek ellenére az építés folytatódott. Cselekedeteivel Noé a hitéről tett bizonyosságot, és hite, valamint cselekedetei ítéletet hirdettek a világra.

Ahogy Noé figyelmeztette a világot, úgy kell Isten népének is figyelmeztetnie a ma élő embereket. Hitük és cselekedetük által Isten hűségeseinek ítéletet kell hirdetniük a világra. Ugyanolyan heves ellenállásba fognak ütközni, mint annakidején Noé, de nem szabad meghátrálniuk, elcsüggedniük. Isten embereket hív el, hogy elővigyázatosan munkálkodjanak, és kellő komolysággal küzdenek a szenteknek örökre adott hitért. – *Letter 59, 1901.*

Június 3., kedd

Az élet minden tette, bármilyen kicsiny is, vagy jót, vagy rosszat hordoz magában. A legkisebbnek tűnő feladat hűséges elvégzése vagy elmulasztása ajtót nyithat az élet leggazdagabb áldásai vagy legnagyobb csapásai előtt. Kicsiny dolgok teszik próbára a jellemet. Isten örömmel tekint a naponként vidám, készséges szívvel végrehajtott egyszerű, önmegtartózkodó cselekedetekre. Nem önmagunkért kell élnünk, hanem másokért. Csak akkor lehet áldás az életünk, ha önmagunkat elfelejtve ápoljuk magunkban a szerető, segítőkész lelkületet. Az apró figyelmességek, a kicsi, egyszerű szívességek alkotják az élet örömeit, elmulasztásuknak pedig nem kis részük van az ember boldogtalanságában. – *Pátriárkák és próféták, 158. o.*

A féktelen kicsapongás és a nyomában járó betegség, romlás, amely már Krisztus első adventjekor elterjedt, újra láthatóvá válik – megnövekedett mértékben – második eljövetele előtt. Krisztus elmondta, hogy a világ állapota azokban a napokban olyan lesz, mint az özönvíz idején vagy Szodomában és Gomorában. Az emberi szív gondolatai, minden elképzelése állandóan gonosz. Most ezeknek a félelmetes időknak a küszöbén élünk, és jól meg kell jegyeznünk Megváltónk böjtjének tanulságait! Csak Jézus kimondhatatlan szenvedése által mérhetjük fel a féktelen élvezethajhászásban rejlő gonoszt. Krisztus példája mutatja, hogy csak akkor reménykedhetünk az örök életben, ha étvágyunkat, szenvedélyeinket alárendeljük Isten akaratának.

Saját erőnkből lehetetlen elbukott természetünk kívánságainak nemet mondani. Sátán ezen az úton kísért bennünket. Jézus tudta, hogy az ellenség minden embert megkeres, kihasználja az öröklött gyengeségeket, és hamis hízélgéssel csalja tőrbe azokat, akik nem bíznak Istenben. Urunk azáltal, hogy végigjárta az utat, amelyen az embernek is haladnia kell, előkészítette győzelmünket. Nem akarja, hogy hátrányos helyzetbe jussunk a Sátánnal folytatott küzdelemben. Nem akarja, hogy a kígyó támadásai megijesszenek vagy elcsüggeszsenek. „Bízzatok – mondta –, én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) – *Jézus élete*, 122. o.

A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját. Gyűlölte a romlott város bűneit, de arra vágyott, hogy a bűnösök megmeneküljenek. Szodomáért való mélységes aggodalma mutatja, hogy kellene aggodnunk a megrögzött bűnösökért. Gyűlölünk kell a bűnt, de szánunk és szeretnünk kell a bűnöst. [...]

Krisztus lelkülete volt Ábrahám lelkülete. Isten Fia a nagy közbenjáró, aki közbenjár a bűnös érdekében. Ő, aki lefizette a bűnös megváltásának árát, tudja, milyen értékes az emberi lélek. – *Pátriárkák és próféták*, 140. o.

Június 4., szerda

Az első és második feltámadás közötti ezer év alatt ítélet folyik a gonoszok felett. Pál apostol írásaiból kitűnik, hogy a második adventet fogja követni ez az ítélet. „Idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jó az Úr,

aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait.” (1Kor 4:5) Dániel kijelenti, hogy amikor „eljöve az Öregkorú”, „ítélet adaték a magasságos egek szenteinek” (Dán 7:22). Ekkor az igazak mennyei királyokként és papokként uralkodnak. János ezt mondja a Jelenések könyvében: „Láték királyi székeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettétel.” „Lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ővele ezer esztendeig.” (Jel 20:4, 6) Erről mondta Pál, hogy „a szentek a világot ítélik meg” (1Kor 6:2), azaz Krisztussal együtt ítélkeznek a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét a cselekedeteik szerint döntik el. Majd cselekedeteik szerint kiszabják a gonoszok büntetését, és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe. – *A nagy küzdelem*, 660. o.

Az Üdvözítő már nyíltan szólt Pilátushoz. Megmagyarázta neki, hogy az igazság tanújaként mi a küldetése. Pilátus azonban megvetette a világosságot. Visszaélt bírói magas hivatalával, mikor annak alapelveit és saját tekintélyét feláldozta a csőcselék követeléseinek. Jézusnak nem volt további mondanivalója hozzá. Jézus hallgatása felbosszantotta, és dölyfösen azt mondta: „Nekem nem szólsz-e? Nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?” (Jn 19:10)

Krisztus erre qzt felelte neki: „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked; nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezvedbe adott engem.” (Jn 19:11)

Így a szánakozó Üdvözítő erős szenvedései és fájdalmai közepette, amennyire csak lehetséges volt, mentette a római helytartó cselekedetét, aki átadta a zsidóknak, hogy feszítsék meg Őt. Milyen jelenet volt az, amelyet az idők végezetéig át kell adnunk az utókornak? Milyen fényt vet ez a magatartás Krisztusra, aki az egész föld bírása? – *Jézus élete*, 736. o.

Az Úr elvégzi munkáját. Az egész menny megmozdul. A föld bírása hamarosan felkel, és érvényt szerez megsértett tekintélyének. A szabadulás jele kerül azokra, akik megtartják Isten parancsolatait, akik tiszteletben tartják az Úr törvényét, és nem hajlandók magukra venni a fenevad képmásának bélyegét. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 451. o.

Június 5., csütörtök

Az ítélelhozók az emberek nevét és cselekedeteit nyilvántartó mennyei könyvek alapján döntenek. Dániel próféta ezt mondja: „Ítéltők ülének le, és könyvek nyitvatának meg.” Amikor János leírja ezt a jelenetet, hozzáteszi: „Majd egy más könyv nyitvaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.” (Jel 20:12)

Az élet könyve azok nevét tartalmazza, akik valaha is Isten szolgálatába léptek. Jézus azt mondta tanítványainak: „Örüljete, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben.” (Lk 10:20) Pál beszél hűséges munkatársairól, „akiknek neve benne van az élet könyvében” (Fil 4:3). Dániel, bepillantva abba a „nyomorúságos idő”-be, „amilyen [még] nem volt”, kijelenti, hogy Isten népe, „aki csak beírva találtatik a könyvben”, megszabadul. A Jelenések könyvének írója pedig azt mondja, hogy csak azok lépnek be Isten városába, „akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Dán 12:1; Jel 21:27). – *A nagy küzdelem*, 480. o.

Miközben Jézus védelmébe veszi a kegyelem országának alattvalóit, Sátán törvényszegéssel vádolja őket Isten előtt. A nagy csaló kételkedést próbált kelteni bennük, hogy elveszítsék Istenbe vetett bizalmukat, hogy elszakadjanak szeretetétől, és áthágják törvényét. Most pedig ő mutat rá életükre, jellemük fogyatékoságaira, Krisztustól idegen lényükre, amivel szégyent hoztak Megváltójukra; rámutat minden bűnükre, amit ő sugallt, és mindezek miatt alattvalóiként tart rájuk igényt.

Jézus nem mentegeti a megvádoltak bűneit, de rámutat bűnbánatokra és hitükre, és megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot számukra: Név szerint ismerem őket. Markomba metszettem őket. „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted te meg!” (Zsolt 51:19) Népe vádlójának pedig ezt mondja: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-e ez?” (Zak 3:2) Krisztus fel fogja öltöztetni hűséges gyermekeit a maga igazságosságába, hogy Atyja elé állíthassa „dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörgözés vagy valami afféle” (Ef 5:27). Nevük be van írva az élet könyvébe, és ez van feljegyezve róluk: „Fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.” (Jel 3:4) – *A nagy küzdelem*, 484. o.

Június 6., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története, „Az ezeréves korszak” című fejezet (415–416. o.);

Maranatha, „Sátán és angyalainak fogsága” című fejezet (313. o.).

11.

RUTH ÉS ESZTER

Június 7., szombat délután

A médek és perzsák végzését nem lehetett visszavonni. Látszólag semmi remény nem volt. A rendelet minden zsidót pusztulásra ítélt.

Az ellenség cselszövését azonban megghiúsította az emberek fölött uralkodó hatalom. A gondviselés folytán a magasságos Istent féltő zsidó Eszter lett a Médó–Perzsa Birodalom királynéja. Márdokeus közeli rokona volt Eszternek. Szorult helyzetükben elhatározták, hogy Xerxeshez fordulnak népük érdekében. Eszternek kellett közbenjáróként Xerxes elé merészkednie. „Ki tudja – mondta Márdokeus –, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (Eszter 4:14)

A megoldásra váró válság gyors és megfontolt cselekvést követelt Esztertől. Márdokeussal tudták, ha Isten nem tesz valami rendkívüli dolgot érdekükben, a saját erőfeszítésük hiábavaló. Eszter időt szentelt az Istennel – ereje forrásával – való bensőséges beszélgetésre. – *Próféták és királyok*, 601. o.

A Biblia kinyilatkoztatja Isten mennyei akaratát és terveit. Aki követi tanításait, Krisztus szavainak betöltőjévé válik, és ezáltal a jellemépítéshez szükséges szilárd elemekre tesz szert. Figyeljünk az ihletett igékre, amelyek irgalmasságra és alázatosságra szólítanak fel. Boáz igazi hívő jellemről tett bizonyosságot. Ábrahámhoz hasonlóan megparancsolta háznépének, hogy az Úr útján járjanak, csak jót és igazságos dolgokat cselekedett. Kedvességet és előzékenységet tanúsított szolgálói iránt, és miközben munkásai között járt a mezőn, így szólt hozzájuk: „Az Úr legyen veletek”, mire ők így feleltek: „Áldjon meg téged az Úr.” Íme, egy lecke a munkaadók és a munkáltatók számára. A munkások ekképpen megerősödnek szívükben, hogy csak jót és igazságot cselekedjenek, hűségesek legyenek a jóságos, tiszteletet és kedvességet tanúsító munkaadójuk iránt. A keresztényeknek kellene a világ legelőzékenyebb embereinek lenniük. – *Home Missionary*, 1894. december 1.

Az önuralom hiányának leírásai, amelyekről Eszter könyve 1. fejezetében olvashatunk, nem szereznek tisztességet Istennek. Az Úr azonban olyan emberek által is véghez viszi akaratát, akik félrevezetik embertársaikat. Ha Isten nem lépne közbe, akkor furcsa dolgok történhetnének. Az Úr azonban hatással van az emberek elméjére, hogy általuk még akkor is elérhesse célját, ha helytelen gyakorlatokkal élnek. Az Úr olyanok által is véghez viszi terveit, akik nem ismerik bölcsességének leckéit. Az ő kezében van minden földi uralkodó, ezért úgy forgathatja, ahogy akarja, miként a folyóvíz irányát is képes megfordítani.

Azzal, ahogy Esztert trónra juttatta, Isten valójában népére vonatkozó tervének teljesítésén munkálkodott. Az esemény, ami nagy mennyiségű borivás hatására történt meg, valójában Izrael javát szolgálta. – *Manuscript 39, 1910.*

Június 8., vasárnap

A föld nem a maga erejéből kering a nap körül. Isten irányítja a bolygókat, s tartja kijelölt helyükön, szabályos keringéssel. A nyár és tél, vetés és aratás, nappal és éjszaka Isten hatalma által követik rendben egymást. Az ő szavára növekszik, fejlődik a növényzet. A fák ágai a szavára rügyeznek ki, s a virágok is az ő szavára nyílnak ki. Minden jó, amiben részünk van: a fény, a csapadék, a táplálék, életünk minden perce a szeretet ajándéka.

Amikor még szeretet nélkül valók, méltatlanok, gyűlöltek és gyűlölködők voltunk, mennyei Atyánk megkönyörült rajtunk. „De mikor a mi megtartó Istenünk jóvoluta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:4–5) Ha befogadjuk az Úr szeretetét, jóságossá és gyöngéddé tesz minket, nemcsak a kedvünkre valók, hanem a leghibásabb, legtévelygőbb, legbűnösebb emberek iránt is. – *Gondolatok a hegyibeszédről, 74–75. o.*

Abból, ami a természet dolgaiból most látható, csupán halvány fogalmat alkothatunk az Éden dicsőségéről. A bűn megromtotta a föld szépségét: minden ott láthatók munkájának nyomai. Mégis sok minden megmaradt a szépségből. A természet tanúsítja, hogy az a valaki, akinek hatalma végtelen, jósága, irgalma, szeretete nagy, teremtette a földet, és betöltötte élettel és boldogsággal. Megromtott állapotában

is minden a Mester, a nagy művész keze munkáját hirdeti. Bármerre fordulunk, Isten hangját hallhatjuk, és jóságának tanúit láthatjuk.

A mennydörgés ünnepélyes, mély zengésétől és az óceán szakadatlan morajlásától az erdőt betöltő vidám madárdalig a természet tízezernyi hangon beszéli el Isten dicséretét. A föld, a tenger és az ég csodálatos színeiben és árnyalataiban, amelyekben a kápráztató ellentét és az egymásba olvadó harmónia váltogatja egymást, Isten dicsőségét szemlélhetjük. Az örök hegyek is az ő hatalmát hirdetik. A fák, amik zöld lombjaikat lengetik a napfényben, és a virágok finom rajzolatú szépségükben Teremtőjükre hívják fel a figyelmet. Azt hirdeti a barna földet szőnyegként borító élénkzöld növényzet, hogy Istennek a legszerényebb teremtményére is gondja van. A tenger üregei és a föld mélységei megmutatják kincseiket. Aki az igazgyöngyöt az óceánba helyezte, az ametisztet és a krizolitot pedig a sziklák közé, szereti a szépet. A felkelő nap Őt jelképezi, aki minden alkotásának élete és világossága. A földet ékesítő és az eget bevilágító minden szépség és ragyogás Istenről beszél. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 411. o.

Június 9., hétfő

A szegényekről további gondoskodás is történt. Isten igényeinek elismerésén kívül a Mózes által adott törvényeket semmi sem jellemzi jobban, mint a szegények iránti bőkezű, gyöngéd és vendégszerető lelkület. Bár mérhetetlen áldásokat ígért népének az Úr, mégsem volt az a szándéka, hogy ismeretlen legyen közöttük a szegénység. Kijelentette: mindenkor lesznek szegények az országban. Mindig lesznek népe között olyanok, akik igényelnék együttérzésüket, gyengédségüket és jóakarukat. Akkor éppúgy, mint manapság, voltak, akiket szerencsétlenség, betegség ért, és elveszítették tulajdonukat; mégis mindaddig, amíg követték az Isten által adott utasításokat, nem volt koldus köztük, sem olyan, akinek nem volt mit ennie. [...]

Ilyen intézkedéseket hozott a kegyelmes Teremtő, hogy enyhítse a szenvedést, és reményt, napsugarat árásson a nincstelenek és nélkülözök életére. – *Pátriárkák és próféták*, 530, 534. o.

Krisztus azzal is megtisztelte a házastársi viszonyt, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt

mondja: „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (ÉnÉn 4:7)

Krisztus „szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván... hogy legyen szent és feddhetetlen. Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket.” (Ef 5:25–28)

Minden kötelék közül a családé a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb a földön. Isten az emberiség áldásául szánta. És áldás is mindenütt, ahol értelmesen, istenfélelemben és a vele járó felelősségeket kellően mérlegelve kötnek házasságot. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 356. o.

Krisztus nagy dicsőséggel jön el az ég felhőiben. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, és hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt, és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Nem feledkezett meg róluk, sem ígérétéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsonái megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (IKor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Jézus letöröl minden könnyet a szemünkről. Már csak egy rövid idő, és a Fiú az Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 1:24). Azért, mikor Krisztus megadta érkezése jeleit, ezt mondta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

Június 10., kedd

Akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, nem maradnak árván, nem kell egyedül viselniük az élet megpróbáltatásait. Jézus a menyeyei család tagjaivá fogadja őket, s bátorítja, hogy atyjuknak nevezzék Atyját. Ők Jézus „kicsinyei”, Isten szívének kedvesek, a leggyöngédebb és legmaradandóbb kötelékkel kapcsolódnak hozzá. Túláradó gyöngédsége annyival múlja felül, amit apánk és anyánk érez irántunk gyámoltalanságunkban, amennyivel az isteni az emberi fölött áll.

Jézusnak a népéhez fűződő viszonyát gyönyörűen szemlélteti az Izraelnek adott törvény. Ha egy elszegényedett zsidó kénytelen volt

megválni vagyontól, s magát is el kellett adnia szolgának, legközelebbi rokonának kötelessége volt kiváltani őt és örökségét (lásd: 3Móz 25:25, 47–49; Ruth 2:20). Így a bűn következtében elveszített örökségünk és magunk megváltásának műve rá hárult, aki „közeli rokonunk”. Megváltásunkért lett hozzátartozónkká. Megváltó Urunk közelebb áll hozzánk, mint apánk, anyánk, testvérünk, barátunk, hitvesünk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy, és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért.” (Ésa 43:1, 4)

Krisztus szereti a trónját körülvevő mennyei lényeket, de mi magyarázza azt a nagy szeretetet, mellyel bennünket szeret? Nem érthetjük meg, csak tapasztalhatjuk, hogy így van. Ha pedig vele tartjuk a rokonságot, milyen gyöngéden kell tekintenünk Urunk fivéreire és nővéreire! Nem kellene igyekeznünk felismerni, mire kötelez Istennel való rokonságunk? Az Úr a családjába fogadott bennünket, nem kellene-e tehát tisztelnünk Atyánkat és rokonságunkat? – *Jézus élete*, 327. o.

A ma tapasztalható lelki gyengeség egyik oka, hogy akik hisznek Krisztusban, nem tartják fontosnak, hogy az életüknek folyamatosan meg kell változnia. A Megváltó végtelen árat fizetett értünk, és azt várja el örökségétől, hogy az értük kifizetett ár arányában tartsanak önvizsgálatot. Ne gyalázzátok meg azzal Jézust, hogy értéktelennek gondoljátok magatokat! Használjátok ki azokat a lehetőségeket és előjogokat, amelyek értékesebbé tesznek Isten előtt, mert kegyelmi kincseit elfogadva fogtok értékesebbé és kedvesebbé válni előtte. A kegyesség gyakorlása aranyfonálként fogja átszőni az életeteket, és amikor Isten látja odaszentelődésedeteket, így szól: „Drágábbá teszem az embert a színaranynál és a férfit Ofir kincsaranyánál.” Az egész menny örül, amikor egy gyenge, bűnös ember átadja magát Jézusnak, és ereje által él feddhetetlenül. – *Signs of the Times*, 1896. október 22.

Június 11., szerda

Az Isten népe ellen hamarosan kiadandó rendelet némiképp hasonló ahhoz, amit Ahasvérus király adott ki Eszter idejében a zsidók ellen. Hámán gyűlöletéből született a perzsa törvény, amit Márdokeussal szemben táplált. De nem mintha Márdokeus ártott volna Hámánnak, hanem mert egyszerűen nem tudott hízelegni és olyan tiszteletet kife-

jezni Hámán iránt, ami egyedül Istent illette. A zsidók elleni királyi rendelet hamis okok miatt lett kiadva. Sátán állt az összeesküvés mögött, mert el akarta tüntetni a föld színéről az istenismeret megőrzőit. Ténykedéseit azonban legyőzte az emberek fölött uralkodó hatalom. Erős angyalok kaptak felhatalmazást arra, hogy óvják meg Isten népét, így az ellenség összeesküvése épp maguk ellen fordult.

A történelem meg fog ismétlődni. A múltban a hívők ellen szövetkező lángelme most is azon ügyködik, hogy ellenőrzése alá hajtja a protestáns egyházakat, tehát általuk ítélje el és végezze ki mindazokat, akik nem tartják meg a bálványimádás napját. Nekünk nem az emberek ellen kell harcolnunk, mint ahogy látszólag tűnik, hanem test és vér ellen, fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Ám ha Isten népe benne bízunk, és az ő erejére támaszkodunk hit által, akkor Sátán tervei a mi időnkben is kudarcot vallanak, úgy, ahogy Márdokeus napjaiban történt. [...]

Krisztus sosem kötött békét vagy barátságot a gonoszsággal szövetkezve. Noha szíve minden ember iránt tele van szeretettel, mégsem viszonyulhat engedékenyen az emberek bűneihez. Mivel szeretete őket, szigorúan meg is dorgálta a szenvedélyeik miatt. Szennvedéssel teli élete és a megátalkodott nemzedéktől elszenvedett gyalázata azt mutatja, hogy követőinek sosem szabad feladniuk az elveiket. Isten megpróbált népének buzgón kell őrködni imában, hogy miközben meg akarják előzni a nézeteltéréseket, nehogy lemondjanak az igazságról, s meggyalázzák az Úr igazságát. Túlságosan sokba kerül a béke, amit a Sátán ügynökeinek tett engedményekkel szerzünk meg. Az elvek legkisebb feladása is az ellenség csapdáinak fogságába taszít. – *Signs of the Times*, 1899. november 8.

Ha elgondolkoznánk Isten irántunk tanúsított jóságán, elzárná lelkünk ösvényeit az ördög sugallatai előtt.

Az Úr naponta bizonyítja, hogy szeret bennünket; mi mégsem tartjuk észben kedvezéseit, és közönyösen haladunk el kéréslesei mellett. Pedig gyöngétségének, szeretetének és hosszútűrésének lelkületével törekszik mély benyomást tenni ránk; mégis alig vesszük tudomásul szeretetének jeleit, s vajmi kevés fogalmunk van a szeretet leckéiről, melyekre meg szeretne tanítani minket. Némelyek, akár Hámán, elfelejtik Isten áldásait, mivel Márdokeus lebeg a szemük előtt, s őt még

nem alázták meg; mivel tele van a szívük ellenségeskedéssel, gyűlölettel a szeretett, drága Megváltónk lelkülete helyett, aki drága életét adta ellenségeiért. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 222. o.

Június 12., csütörtök

Azok a próbák, amelyek Isten népét Eszter korában sújtották, nemcsak arra a korra jellemzőek. A pátmoszi látnok végigtekintett a korszakokon az idők végéig, és ezt mondta: „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat indítson a többiek ellen, akik az asszony utódai közül valók, akik megtartják az Isten parancsait, akiknél megvan Jézus bizonyságtétele.” (Jel 12:17) A föld jelenlegi lakói közül egyesek tanúi lesznek e szavak teljesezésének. Az a lelkület, mely az igaz egyház üldözésére készítette a letűnt korokban az embereket, hasonló eljárást fog kiváltani Isten hűséges gyermekeivel szemben a jövőben. Már elkezdtek az előkészületeket erre az utolsó nagy küzdelemre.

Az Isten maradék népe elleni végső rendelet nagyon fog hasonlítani ahhoz, amit Ahasvérus adott ki a zsidók ellen. Az igaz egyház ellenségei ma a szombat parancsát megtartók kis csoportjában Márdokeust látják a kapuban. Isten népének a menny törvénye iránti tisztelete állandó szemrehányást jelent azok számára, akik nem félik, az Urat és lábbal tiporják szombatját. – *Próféták és királyok*, 605. o.

Isten a múltban csodálatosan munkálkodott odaszentelt életű nők által, akik csatlakoztak a Mindenható szolgálatát felvállalók munkájához. Asszonyokat használt fel, hogy nagy és döntő fontosságú győzelmeket arasson. Sok esetben épp a válságos időkben helyezett fontos pozícióba nőket, hogy sok ember életét megmenthesse általuk. Eszter királyné révén az Úr csodálatos menekülést szerzett népének. Amikor úgy tűnt, hogy nincs olyan hatalom, amely megmenthetné a zsidókat, Eszter és a körülötte élő asszonyok böjttel, imával és határozott fellépéssel járultak hozzá a nép szabadulásához. – *Daughters of God*, 45. o.

Az Eszter idejében Isten népét környékező nehézségek nem csak arra a korra voltak jellemezők. János, a látnok az idők végét szemlélve kijelentette: „Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magyából valókkal, az Isten paran-

csolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” [...]

Az Isten népe ellen kiadott rendelet hasonló lesz ahhoz, amit Ahasvérus király adott ki a zsidók ellen Eszter idejében. [...]

Aki féli Istent, nem fogadhat el olyan intézményt, mely lábbal tiporja a Tízparancsolat akár egyetlen előírását is. Ezen a téren fog zajlani az igazság és a hazugság közti utolsó nagy küzdelem. És ebben a kérdésben nem lehetnek kételyeink. Eszter és Márdokeus idejéhez hasonlóan az Úr most is kiáll népe és az igazság védelme mellett. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1908. január 23.

Június 13., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok, „Eszter királyné kora” című fejezet (597. o.).

12.

ELŐJELEK

Június 14., szombat délután

Aspenáz Dániel és társai nevét a káldeus istenségekre emlékeztető nevekre változtatta. A héber szülők nagy jelentőséget tulajdonítottak a gyerekeknek adott neveknek. A név sok esetben olyan jellemvonásokat jelzett, amelyeket a szülők szerettek volna később látni gyerekeikben. Az udvarmesterek fejedelme, akinek gondjaira bízta a fogoly fiatalokat, „neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sidráknak, Mísáélt Misaknak, Azarját pedig Abédnegónak nevezte”. [...]

Pályafutásuk legelején jellemük döntő próbáját kellett kiállniuk. A király úgy intézkedett, hogy az asztaláról származó étel és bor legyen ételük és italuk. Így akart kifejezést adni jóindulatának és sorsuk iránti érdeklődésének. Mivel azonban a király asztaláról egy részt a bálványoknak áldoztak, az bálványimádásra szentelt étel volt. Aki abból evett, hódolattal adózott Babilon isteneinek. Dánielnek és társainak Jahve iránti hűségük tiltotta ezt a hódolatot. Azzal is megtagadták volna hitüket, ha csak színlelik, hogy esznek az ételből, és isznak a borból, mert ezáltal a pogányság mellett foglalnak állást, Isten törvénye alapelveit pedig meggyalázzák. [...]

Dániel azonban nem habozott. Drágább volt neki Isten jóváhagyása, mint a legnagyobb földi hatalmasság kegye – drágább az életnél is. Elhatározta, hogy történjen bármi, szilárdan őrzi feddhetetlenségét. „Elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével, és azzal a borral, amit ő szokott inni.” És három társa vele tartott. – *Próféták és királyok*, 480–481, 483. o.

Vajon az Úr elfelejti-e népét a nehéz órában? Isten elfelejtette a hűséges Noét, amikor ítéletével sújtott le az özönvíz előtti világra? Elfelejtette Lótót, amikor tűz szállt le az égből, hogy megeméssze a síkság városait? Elfelejtette Józsefet, akit Egyiptom bálványimádó népe vett körül? Elfelejtette Illést, amikor Jézabel megesküdött, hogy a Baál-

próféták sorsára juttatja? Ott felejtette Jeremiást sötét és zord tömlőcében? Ott felejtette a három héber ifjút a tüzes kemencében vagy Dánielt az oroszlánok vermében? [...]

Az ellenség börtönbe vetheti az Úr gyermekeit, de a börtönfalak sem emelhetnek válaszfalat lelkük és Krisztus közé. Ő minden hatalom felett áll, látja gyengeségeiket, ismeri minden megpróbáltatásukat. Cellájuk magányában angyalok fogják felkeresni őket a menny fényét és békéjét hozva el nekik. Palota lesz a börtönből, mert hitben gazdagok laknak benne; a sötét falakat mennyei fény világítja meg, mint amikor Pál és Silás éjfélkor imádkozott, és dicsőítő énekeket énekelt a filippi börtönben. – *A nagy küzdelem*, 626–627. o.

Június 15., vasárnap

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitészség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a szándékát. – *Próféták és királyok*, 499. o.

Évszázadokkal azelőtt, hogy egyes népek a cselekvés színterére léptek, a mindentudó Isten tekintetével átlátva a korszakokat megjövendölte a világbirodalmak emelkedését és bukását. Az Úr kinyilatkoztatta Nabukodonozornak a Babiloni Birodalom bukását és egy második birodalom fellépését, melynek szintén lesz próbaideje. Annak a dicsősége is elmúlik, mert nem az igaz Istent dicsőíti, és egy harmadik birodalom lép a helyébe, de az is letűnik, és a negyedik, mely erős, mint a vas, leigazza a világ népét.

Ha Babilon urainak – a leggazdagabb birodalom uralkodóinak – gondjuk lett volna Jahve tiszteletére, a tőle kapott bölcsesség és hatalom hozzá kötötte és erősen tartotta volna őket. De ők csak akkor menekültek Istenhez, amikor nyugtalanok és tanácstalanok voltak. Ilyenkor – mivel nagy embereik nem segítettek rajtuk – Dánielhez hasonló embereknél kerestek segítséget, akikről tudták, hogy az élő Istent tisztelik, és Isten is tiszteli őket. Hozzájuk fordultak, hogy fejtsék meg

a gondviselés titkait; mert jóllehet a büszke Babilon urai értelmesek voltak, de törvényszegésük miatt olyan messzire sodródtak Istentől, hogy nem tudták felfogni a jövőjüket érintő kinyilatkoztatásokat és intéseket.

Az Úr Igéjének tanulója a nemzetek történelmében meglátja a mennyei jövődölések szó szerinti teljesedését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott, és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függnék Istentől, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A Médó–Perzsa Birodalmat a menny azért sújtotta haragjával, mert lábbal tiporta Isten törvényét. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, istenkáromlás és romlottság. Az utána következő birodalmak még becstelenebbek, még erkölcstelenebbek voltak, és egyre mélyebbre süllyedt erkölcsi értékük mértéke. [...]

Ez csak Isten szavában tárul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyénéké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenekké teszik őket, és nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik a menny szándékát. – *Próféták és királyok*, 501–502. o.

Június 16., hétfő

Az Úr azonban nem feledkezett meg övéiről. Amikor tanúit bevetették a kemencébe, a Megváltó személyesen jelent meg nekik, és velük járt a tűzben. A hőség és hideg Urának jelenlétében a lángok nem tudták megemészteni őket.

A király trónjáról figyelt. Azt gondolta, hogy látni fogja a vele dacolók megsemmisülését. Diadalérzete azonban hirtelen megváltozott. A hozzá közel álló előkelőségek látták, hogy a trónról felpattanva sápadtan mered az izzó lángokba. Főembereihez fordulva rémülten kérdezte: „Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe?... Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyanak látszik, mint valami isten.”

Honnan tudta ez a pogány király, hogy milyen Isten? A Babilonban bizalmi állást betöltő héber foglyok életükkel és jellemükkel képviselték az igazságot előtte. Amikor számot kellett adniuk hitükről, tétovázás nélkül megtették. Világosan és egyszerűen mutatták be az igazság

alapelveit. Így tanították környezetüknek Istent, akit imádtak. Beszéltek Krisztusról, az eljövendő Megváltóról, és a tűz közepén levő negyedik férfi alakjában a király felismerte Isten Fiát. – *Próféták és királyok*, 508–509. o.

Ezek a hűségesek zsidók természetes képességgel, kiváló intellektuális kultúrával rendelkeztek, és becsületességről tanúskodtak, de ezek az előnyök nem készítették arra őket, hogy megfélemlenek Istentől. Minden erejüket a mennyei kegyelem megszentelő befolyása alá helyezték. Kegyes példájukkal, szilárd becsületességükkel annak szereztek dicsőséget, aki a sötétségből az ő csodálatos világgosságára hívta ki őket. Csodával határos szabadulásuk az összegyűlt, hatalmas tömeg előtt Isten hatalmát és fenségét mutatta be. Jézus lejött közéjük a tüzes kemencébe, és jelenlétének dicsőségével győzte meg Babilon gőgös királyát, hogy Ő nem lehet más, csak egyedül Isten Fia. Mennyei fény ragyogott Dánielre és társaira, mígnem a velük érintkezők megértették a fiatalok életét nemesebbé, jellemüket pedig szebbé tevő hitet. Szolgáinak kiszabadításával az Úr valóban bebizonyította, hogy Ő mindig is az elnyomottak mellé áll, és megdönti azokat a földi hatalmakat, amelyek saját dicsőségüket próbálják magasztalni, és lábbal tiporják a menny Istent. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1881. február 1.

A három zsidó ifjú, Sidrák, Misák és Abendégó (a feljegyzések nem számolnak be arról, hogy itt Dániel is velük lett volna), nem gyalázta meg Istent azzal, hogy behódol a bálványnak. Magatartásukról értesítették a királyt, aki dühében maga elé hívatta, és fenyegetéssel próbálta rávenni őket, hogy a tömeggel együtt imádják az arany állóképet. A fiatalok illedelmesen, de határozottan fejezték ki a menny Istene iránti hűségüket, és kijelentették, hogy a hatalom, amelyben hisznek, a megpróbáltatás órájában meg fogja menteni őket. – *Manuscript 110*, 1904.

Június 17., kedd

Megpróbáltatás és üldözés jön majd mindenkire, aki engedelmeskedik Isten Igéjének, és nem hajlandó imádni a hamis szombatot. Bármelyik hamis vallás az erőszakot tekinti végső kényszerítő lehetőségének. Eleinte a meggyőzés erejével próbálkozik, a zenével és a külsőségekre összpontosító látvány hatásával, mint a babiloni király. Ha a Sátán által

sugallt emberi eszközök révén nem tudta elérni, hogy az ember imádja az arany állóképet, akkor készen állt bevetni a tüzes kemence emésztő lángjai közé. Ez most is így lesz. A pápaság minden hatalmát bevetette annak érdekében, hogy az emberek neki engedelmessé váljanak, és most is ezt fogja tenni. Olyan lelkületre van szükségünk, amelyet Isten szolgálói tanúsítottak a pogánysággal küzdve. Tertullianus leírja, hogyan bánt Róma császára a keresztényekkel: „Vadállatok elé dobnak bennünket, így próbálnak rávenni, hogy visszavonjuk tanainkat; tűzbe vetnek; börtönbe zárnak, és robotmunkára ítélnak; távoli szigetekre száműznek, például Pátmosz szigetére, de ezek a módszerek egytől egyig kudarcot fognak vallani.” Így történt ez a három derék héber fiatal esetében is: tekintetüket Isten dicsőségére szegezték, lelkük nem ingott meg, és az igazság ereje által sziklaszilárdan megálltak az Úr iránti hűségükben. Mi is csak Isten ereje által leszünk képesek hűségesen megállni. [...]

A korlátolt és bűnös emberek rendelkezései teljes mértékben eltörpülnek és jelentőségüket veszítik az örök isteni Igével szembeesítve. Mindenáron hirdetni kell az igazságot, még a kilátásba helyezett börtön, rabláncok és száműzetés ellenére is. Ha hűséges és őszinte vagy, akkor Isten lesz veled, aki ott volt a tüzes kemencében a három ifjúval, megvédte Dánielt az oroszlánok vermében, és Jánosnak is megjelent a magány szigetén. Állandó jelenléte lesz vigasztalód és támogató, és meg fogod érteni az ígéretet: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” – *Signs of the Times*, 1897. május 6.

A kétszarvú fenevad „azt is teszi mindenkivel, [vagyis megparancsolja], kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálókkal, hogy az ő jobb kezükre vagy az ő homlokukra bélyeget tegyenek; és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve vagy nevének száma” (Jel 13:16–17). A harmadik angyal így figyelmeztet: „Ha valaki imádja a fenevad képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából.” [...]

A próféta óva int a fenevadnak és bélyegének imadásától, majd kijelenti, hogy itt vannak, „akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét”. A kinyilatkoztatás ilyen éles különbséget tesz az Úr parancsolatainak megtartói és azok között, akik a fenevadat, valamint a fenevad képét imádják, és felveszik a bélyegét. Ebből következik, hogy a törvény

megtartása és a törvény áthágása jelzi a különbséget Isten imádói és a fenevad imádói között. – *A nagy küzdelem*, 445. o.

Június 18., szerda

Végül kitűzték Péter kivégzésének időpontját, a hívők azonban továbbra is imádkoztak a mennyhez, és miközben buzgón könyörögtek segítségért, Isten angyalai oltalmazták a bebörtönzött apostolt. A tömlöcben két katona közél láncolták Pétert, így az örök tudta nélkül meg sem mozdulhatott. A börtönkapukat és az őrséget is megerősítették. Emberileg semmi esélye sem volt a menekülésnek vagy szökésnek. Az ember elkeseredett helyzete azonban Isten kiváló lehetősége.

Az apostolt nem tántorította el a helyzete. Mióta Krisztus elfogadta a megtagadás után, nemes bátorsággal szállt szembe a veszélyekkel, és hirdette a megfeszített, feltámadt és mennybe ment Üdvözítőt. Ott, a cellában eszébe jutottak Jézus szavai: „Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarsz; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz.” Péter azt hitte, hogy most jött el az ideje, hogy életét áldozza Krisztusért.

A kivégzése előtti éjszakán az apostol nyugodtan aludt a katonához láncolva. Heródes még emlékezett arra, hogy Péter egyszer már megszökött a börtönből, ezért dupla őrséget állított elővigyázatosságból. Még több katonát rendelt a bebörtönzött apostol felügyeletére. Pétert egy masszív kőtömbbe vésett cellába zárták, melynek rácsait alaposan lelakatolták és eltorlaszolták. Viszont a szökés lehetőségét teljesen kizáró hatékony római őrség, a záruk és a torlaszok mind azt a célt szolgálták, hogy Isten csodálatos győzelmet aratva szabadítsa ki Pétert a börtönből. Heródes a mindenható Isten ellen emelte fel a karját, de végül teljes megaláztatás és kudarccal ért, amiért el akarta venni az Úr szolgájának életét. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1911. április 27.

Az angyalok feladata: közeledni a szenvedőkhöz, megpróbáltatásokhoz és megkísértettekhez. Fáradhatatlanul munkálkodnak minden lélekért, akiért Krisztus meghalt. Amikor egy bűnös Jézushoz fordul, átadja magát neki, angyalok viszik az örömhírt a mennybe fel. Ez a mennyi seregek nagy öröme. „Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtért bűnösön, hógynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs

szüksége megtérésre.” (Lk 15:7) Minden eredményes fáradozásunkról – amely a sötétséget oszlatja el, és Krisztus ismeretét terjeszti – értesül a menny. Ha tehát ilyen cselekedetet jelentenek az Atyának, öröm tölti be az egész mennyet. – *Az apostolok története*, 153. o.

Június 19., csütörtök

Hatalmas erkölcsi bátorságra van szükség Isten munkájának tétovázás nélküli végzéséhez. Aki erre vállalkozik, nem engedhet teret az önszeretetnek és az önző, becsvágyó indítékoknak, nem törekedhet arra, hogy csakis könnyű feladatokat végezve elkerülje a kereszt hordozását. A parancs így hangzik: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat.” Fogunk-e arra törekedni, hogy Isten nevét felmagasztaljuk ezen a földön? Meghalljuk-e az ő hangját, vagy inkább a gonosz megnyugtató hangjára figyelünk, és végzetes álomba szenderülünk épp az öröklét küszöbén? Számunkra az igazság vagy mindent jelent, vagy semmit. Aki e világon akar hírnevet szerezni magának, az haladjon tovább a világgal, de akik Istennek akarnak szolgálni, azok ne embereknek, hanem Istennek engedelmességeskedjenek. Az egész keresztény világ részt fog venni a hit és a hitetlenség között dúló küzdelemben. Mindenki részese lesz a harcnak. Lehet, hogy némelyek egyik oldalon sem akarnak harcolni, és látszólag nem ellenzik az igazságot, de nem is állnak ki bátran Krisztus mellett, mert javaikat féltik, vagy a megvetéstől tartanak. De őket Jézus ellenségei közé sorolják, mivel a Megváltó kijelentette: „Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1893. február 7.

Csak két csoport lesz, és mindenki megkapja a megkülönböztető jegyet: vagy az élő Isten pecsétjét, vagy a fenevad bélyegét és képmását. Ádám minden fia és leánya vagy Krisztust választja, vagy Barabást vezetőjének. A hűtlenek Sátán fekete zászlaja alá gyülekeznek, és az a vád éri őket, hogy megvetették, elutasították Krisztust, és hogy szánt-szándékkal feszítették keresztre az élet és dicsőség Urát.

Minden embernek válaszolnia kell a következő kérdésre: Sátánnak, az isteni törvény áthágójának oldalán állsz, vagy Isten iránt tanúsítasz hűséget, aki kijelentette: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas

marad ezeríziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban és a fiak fiaiban harmad- és negyedíziglen”? Itt az Úr jelleme van bemutatva, ami az ő dicsősége is. Az ítéletet Isten az ő Fiának, az igaz Bíró kezébe adta. Krisztusnak kell ítéletet hoznia minden cselekedet fölött, legyen jó vagy gonosz. Igazságossága éppoly mértékben fejezi ki szeretetét, mint irgalma. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1900. január 30.

A szombat lesz a hűség nagy próbája, mert különösen vitatott pontja az igazságnak. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. – *A nagy küzdelem*, 605. o.

A VÉGIDŐ KÉPEI

Június 21., szombat délután

Az iskolában és otthon élőszóval folyt a tanítás nagy része, de az ifjak megtanulták a héber írások olvasását, és az Ószövetség pergamentercseit is tanulmányozták. A tananyag fő témája Isten törvénye volt a Mózesnek adott utasításokkal, valamint a szent történelem, a szent zene és a költészet. A szent történelem feljegyzéseiben nyomon követték Jahve lábnymait. A szentélyszolgálatban eléjük tárták a jelképek által bemutatott magasztos igazságokat, és hitük megragadta az egész rendszer központi tárgyát: Istennek Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Az állhatatos lelkületet ápolták. Nemcsak az ima kötelességére tanították meg a tanulókat, hanem arra is, hogyan imádkozzanak, hogyan közeledjenek Teremtőjükhöz, hogyan gyakorolják hitüket benne, hogyan értsék meg, és engedelmeskedjenek a Szentlélek tanításainak. A megszentelt értelem régít és újat hozott elő Isten kincstárából, és Isten Szentlelke jövőmondásban és szent énekek éneklésében nyilatkozott meg közöttük. – *Előtted az élet*, 47. o.

Izrael gyermekei mint nép nem fogadták el azokat az áldozatokat, amelyeket Isten akart adni nekik. Nem értékelték szándékát, és nem működtek együtt vele annak keresztülvitelében. Bár így az egyének és a népek különváltak tőle, mégis változatlan a menny szándéka a benne bízók iránt: „Valamit Isten cselekszik, az lesz örökké...” (Préd 3:14)

Az emberek szükségleteivel a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző megnyilvánulásai állnak szemben az egymást követő korszakokban, az Úr munkája azonban minden időben ugyanaz. A tanító ugyanaz. Isten jelleme és terve is ugyanaz. Nála „nincs változás vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

Izrael tapasztalatait a mi tanulságunkra jegyezték fel. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra,

akikhez az időknek vége elérkezett.” (1Kor 10:11) A nevelés sikere nálunk is, mint a régi Izraelnél, a Teremtő tervének hűségese keresztülvitelétől függ. A Szentíráshoz való ragaszkodás éppen olyan nagy áldásokat hoz a mi számunkra is, mint egykor a zsidó nép számára. – *Előttem az élet*, 50. o.

Isten ma is ki akarja nyilatkoztatni ezeket a magasztos igazságokat a gyerekek és a fiatalok által. József és Dániel élete szemlélteti, mit tesz Isten azokért, akik átadják magukat neki, és teljes szívvel igyekeznek megvalósítani szándékát.

A világnak emberekre van a legnagyobb szüksége – olyanokra, akik el nem adhatók és meg nem vesztegethetők; olyan emberekre, akik lelkük mélyéig igazak és becsületeseek; olyan emberekre, akik merik a bűnt nevének nevezni; olyan emberekre, akik az iránytű pontosságával teljesítik kötelességüket; olyan emberekre, akik kiállnak az igazság mellett, szakadjon bár le az ég!

De ez a jellem nem a véletlen műve; nem is tulajdonítható a gondviselés különös kegyének. A nemes jellem az önfegyelem gyümölcse, úgy alakul ki, ha az ember alacsonyabb rendű természetét a magasabb alá rendeli – ha énjét Isten és ember szolgálatára, a szeretet szolgálatára szenteli. – *Előttem az élet*, 57. o.

Június 22., vasárnap

Ma is szól ez a tanítás Isten szolgáinak. A nagyvárosoknak ma éppolyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, mint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követéinek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem előtt tévesztett nemesebb világot. A Szentírás tanítása szerint csak az a város marad meg, amelynek építője és alkotója Isten. A hit szemével az ember megláthatja a menny küszöbét, amelyet eláraszt az Atya dicsősége. Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embert, hogy megszentelt vágyakozással törekedjen a soha el nem múló örökségre. Buzdítja, hogy gyűjtsön kincset Isten trónjánál. – *Próféták és királyok*, 274. o.

Jónás magatartása arról árulkodik, hogy többre értékelte saját hírnevét, mint a bűnös városban élő lelkeket. Attól félt, hogy hazug próféta fogják minősíteni. Isten megszánta a megtérő népet, és ez „igen

rossznak látszék Jónás előtt, és megharaguvék”. Kérdőre vonta az Urat: „Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? Azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó.”

Amikor látta, hogy irgalmában az Úr megszanja a várost, mely romlott cselekedetekkel gyalázta a Mindenhatót, Jónásnak együtt kellett volna munkálkodnia az irgalmas isteni tervvel. Csakhogy ő szem elől tévesztette a nép érdekeit. Ismét saját érzelmeinek engedett, ezért nem töltötte el szomorúsággal az a gondolat, hogy ilyen sok ember pusztulna el, ha nem kapna jóra vezető tanítást. Úgy érezte, inkább a halált választja, mintsem hogy úgy éljen, hogy közben lássa megmenekülni a városlakókat, ezért felkiáltott: „Most azért, Uram, vedd el, kérek, az én lelkemet éntőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem!” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1906. október 18.

„És lőn az Úrnak szava Jónáshoz: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagyvárosba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt élembe!” A próféta kétségbe vonta az isteni elhívás bölcs voltát. Úgy gondolta, hogy semmi értelme sincs ilyen üzenetet hirdetni abban a büszke városban. Arról viszont megfeledkezett, hogy Isten, akinek szolgált, mindentudó és mindenható. Miközben tétovázott, Sátán a csüggedés érzésével környékezte meg, és „felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna”. Talált egy hajót, „és megadván a hajóbért, beszálla abba, hogy Tarsisba menne”.

Jónás nehéz feladatot kapott, viszont ha kételyek nélkül engedelmeskedett volna, akkor bőséges áldásban részesül. Az Úr azonban mégsem hagyta el Jónást elkeseredésében. Próbákon és gondviselésének furcsa eseményein keresztül vezette el oda, hogy újjáéledjen a menny iránti bizalma. – *From Splendor to Shadow*, 144. o.

Június 23., hétfő

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútúréson, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Atya fékezi saját magát, de kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik olyan vakmerően dacolnak a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek; de türelmének is van határa, és büntetése elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel és a városokkal. Irgalmasan figyelmeztet, hogy a menny haragjától megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük és azokkal is, akiket példájukkal befolyásolnának. – *Próféták és királyok*, 276. o.

Isten ezt üzeni ma a föld lakóinak: „Legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.” (Mt 24:44) A társadalmakban, különösen a nagyvárosokban uralkodó állapotok hirdetik, hogy eljött Isten ítéletének órája, és hogy minden földi dolog vége közeleg.

A korszakok válságának küszöbén állunk. Az Úr ítéletei gyors egymásutánban fognak következni tűz, árvíz, földrengés, háború és vérontás formájában. Ne lepődjünk meg a nagy és meggyőző események látán, mert már nem maradhat itt sokáig a kegyelem angyala, hogy védje a megátalkodottakat!

„Mert, ímé, az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!” (Ésa 26:21) Isten haragjának viharfelhői sűrűsödnek, és csak azok fognak megállni, akik engedelmesen fogadják kegyelemből fakadó hívását – mint ahogy Ninive lakói tették Jónás prédikálására –, és megszentelődnek a menny Urának törvényei iránti engedelmesség által. Csak az igazak rejtőzhetnek el Krisztussal Istenben, míg a pusztítás áthalad. – *Próféták és királyok*, 278. o.

Azonban Ninive nem volt teljesen gonoszságba merülve. Sok olyan ember élt a városban, akik törekedtek volna a jóra, és elhagyták volna gonosz cselekedeteiket, ha alkalmuk lett volna megismerni az élő Istent. Az Úr azért mutatkozott meg nekik ilyen minden kétséget kizáró módon, hogy megtérésre vezesse őket. – *From Splendor to Shadow*, 144. o.

Június 24., kedd

Nabukodonozor unokájának, Belsazárnak ostobasága és gyengesége miatt a büszke Babilon csakhamar elbukott. Belsazár, aki már fiata-

lon részt kapott az uralkodásból, hatalmában büszkélkedett, és szívével a menny Istene ellen fordult. Sok lehetősége volt Isten akaratának megismerésére és annak megértésére, hogy kötelessége neki engedelmeskedni. Tudott arról, hogy nagyapját az Úr határozatából kiűzték az emberi társadalomból. Jól ismerte Nabukodonozor megtérése és csodálatos gyógyulása történetét is. De engedte, hogy az élvezetek szeretete és az öndicsőítés homályba borítsa azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie. Kegyelemből kapott lehetőségeit eltékozolta, és nem igyekezett arra, hogy általuk jobban megismerje az igazságot. Amire Nabukodonozor végül kimondhatatlan szenvedés és megalázás árán eljutott, attól Belsazar közömbösen elfordult. – *Próféták és királyok*, 522. o.

Ezután felolvasták és megmagyarázták a falon megjelent írást. Belsazárnak végig kellett hallgatnia a visszavonhatatlan ítéletet: „Szamba vette Isten a te országlásodat, és véget vet annak.” „Mégmértél a mérlegen, és híjával találtattál.” „Elosztatott a te országod, és adatott a médeknek és perzsáknak.” Belsazárnak nem volt mentsége, hiszen elegendő világosságban részesült ahhoz, hogy változtasson az életén. Lett volna alkalma megismerni az igazságot, de túlzott engedékenysége miatt elveszítette az istenismeret minden előnyét, és nem hallgatott Istenre sem mint ember, sem mint király, ezért elvesztette országát. Akinek van hatalma fölemelni és dönteni királyokat, másnak adta Belsazar országát.

Nabukodonozor és Belsazar élete által az Úr a mai nemzedékeket szólítja meg. Komolyan kell vennünk azokat a tanulságokat, amelyekkel az akkori lázadó királyok szolgáltak. Ha Belsazar a nagyapja életéből levonta volna a tanulságokat, nemcsak az országát tarthatta volna meg, hanem az életét is. Viszont figyelmen kívül hagyta a kapott leckéket, és tovább lázadt Isten ellen, sőt, olyan bűnöket követett el, amelyekért a nagyapja meg lett dorgálva és büntetve. Gőgösen felmagasztalta magát, ezért háznépével utolérte Isten ítélete. Legnagyobb bűne az volt, hogy bár a menny világosságot adott neki, mégsem volt hajlandó az igazság útján járni. – *Signs of the Times*, 1891. július 20.

Abban vétkezett Belsazar, hogy bár volt lehetősége megismerni és cselekedni a jót, és sokakat vezethetett volna erre az útra, mégis szem elől tévesztette azt a világosságot, amelyet Isten az útjába helyezett.

Alkalma lett volna megismerni Istent és az ő igazságát, de nem tagadta meg önmagát, hogy megismerhesse a jót, és nem törekedett igazságosan cselekedni. Most pedig, legnagyobb bálványimádása közepette, miközben elvetette az Urat, a kézfej épp az ő sorsát írta fel a falra.
– *Signs of the Times*, 1891. július 20.

Június 25., szerda

Nekünk is szól a nemzetek történelme. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Most zajlik az egyének és nemzetek megmérése. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz a sorsáról, Isten pedig mindent kézben tartva megvalósítja szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként kapcsolják egymáshoz, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátra van, be fog teljesedni a maga idejében.
– *Próféták és királyok*, 536. o.

Babilon pusztulása bizonyos mértékben szemlélteti a világ végső pusztulást, amelyről így ír a próféta: „Ímé, az Úrnak napja jó kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról.” A pusztítás az idő alatt következett be Babilonban, miközben előljárói a lakomázással és a szórakozással voltak elfoglalva. Círusz seregei az Eufrátesz folyó eltérített medrén át hatoltak be a városba, s így hiába voltak zárva a kapuk, az ellenségnek immár semmi sem állhatott az útjába. Az őrszemek vidáman tivornyáztak, a város védtelenül állt, s még mielőtt a parancsnokok feleszméltek volna, az ellenség már bevonult a városba. A város egyik részén tartózkodókat leölték vagy foglyul ejtették, hogy ne tudják értesíteni a többieket, majd a város másik felét is bevették. Egyetlen figyelmeztető jelzés sem hangzott el, egyetlen hang sem figyelmeztette a városlakókat arról, hogy Círusz seregei megtámadták a várost. [...]

Babilon magát a világot jelképezi. Amikor a város sorsa megpecsételődő, a királyok és a katonatisztek mintha eszüket veszítették volna,

és magatartásukkal csak elősegítették sorsuk megpecsételődését. Amikor egy egész nemzedék sorsa megpecsételődik, úgy tűnik, hogy a nemzet vezetőinek oda lesz minden ereje, bölcsessége és józan ítélőképessége, amivel csak elősegítik annak a sorsnak a bekövetkeztét, amit épp próbálnak elkerülni. Az egyén vagy a nemzet számára a legnagyobb veszélyt nem a külső ellenség jelenti. Isten tudta nélkül nem bukik meg egyetlen nemzet sem, hanem a bukás az általuk választott balgaság és gonoszság útjának a következménye. De az istenfélő és parancsolatokat megtartó emberek, akik életükkel betöltik az igazság elveit, biztos oltalomban részesülnek, mert az Úr lesz a benne bízók oltalma. – *Signs of the Times*, 1890. december 29.

Június 26., csütörtök

Épp hetven év telt el azóta, hogy Nabukodonozor Babilonba hurcolta az első zsidó foglyokat, amikor Círusz átvette a hatalmat a méd Dáriusz-tól. Dániel – aki jól ismerte Jeremiás és Ésaiás jövendöléseit a fogság időtartamára vonatkozóan, valamint Ésaiásnak a círuszi rendeletre vonatkozó próféciáit – még életben volt, és fontos pozíciót töltött be a médó–perzsa udvarban. Mivel hitt ezekben a próféciákban, Istenhez imádkozva járt közben nemzetéért, és amikor elérkezett a jeruzsálemi templom helyreállításának ideje, Isten Círuszt választotta követéül, hogy szabadon bocsássa a zsidókat. Sőt, Círusz még a templomépítéshez is hozzájárult. [...]

A magasságos Istennek voltak hűséges szolgálói, akik készültek e rendelet kiadatásának idejére. Az Úr közel hatvan évvel korábban már kijelentette: „Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket, és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozalak titeket e helyre... Akkor segítségül hívtok engem, és elmentek, és imádtok engem, én meghallgatlak titeket. És kerestek engem, és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtelek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, ahová kiűztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, ahonnan számkivetettelek titeket.” Akik keresték az Urat, azok éltek a Círusz által rendelkezésükre bocsátott lehetőséggel, és készek voltak hazatérni, hogy felépítsék Isten templomát. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1907. március 28.

A hódító perzsa hadsereg váratlanul vonult be a babiloni főváros központjába a folyó medrén át, amelynek a vizét elvezették, és a belső kapukon keresztül, amelyeket gondatlan biztonságérzetből minden védelem nélkül nyitva hagytak. Mindez bőségesen bizonyította a zsidóknak az elnyomóik hirtelen bukásáról mondott ésaiási prófécia szó szerinti teljesedését. Ebben félreérthetetlen jelét kellett volna látniuk annak, hogy Isten a nemzetek ügyeit az ő érdeküknek megfelelően alakítja; mert a Babilon elfoglalásának és bukásának módját vázoló próféciával szoros összefüggésben íródtak a következő szavak: „Én mondom Círuszt pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!” „Én indítottam el őt győzelmesen, egyengetem az útját mindenütt. Ő építi föl városomat, és hazaküldi foglyaimat, nem fizetségért és nem ajándékért – mondja a Seregek Ura.” (Ésa 44:28; 45:13) – *Próféták és királyok*, 552. o.

JEGYZET

JEGYZET
